

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΣΕΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

Ήταν σχεδόν χαράματα και η Σελήνη, η νιότη δεν είχε κλείσει μάτι. Σηκώθηκε, κατέβηκε σιγά από το κρεβάτι για να μην ξυπνήσουν τον Ερρίκο, τον άντρα της, και τράβηξε στο λουτρό. Τό λουτρό είχε ένα μεγάλο τριφύλλο παράθυρο, που έβλεπε στον κήπο του ξενοδοχείου. Ο κήπος ήταν αλάνθιστος. Η Σελήνη άνοιξε το παράθυρο κι άναψε τα αρώματα των λουλουδιών. Δεν φορούσε παρά μια διαφανή ρομπά. Έμεινε εκεί, αιχμηρή, ώσπου οι πρώτες αλάνθες του ήλιου χάιδεψαν τους γυμνούς ώμους της. Το βλέμμα της πλανιόταν, μελαγχολικό, πέρα από τον κήπο, μακριά, όπου φάνταζε η γαλανή γραμμή της θάλασσας.

Επειτα έκλεισε το παράθυρο, έκανε το μπάνιο της και κυττάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν πολύ όμορφη η Σελήνη και νέα, μόλις είκοσιδύο χρονών, από καλή οικογένεια κι αρκετά πλούσια. Κυττάχτηκε ξανά στον καθρέφτη κι ένα μικρό χαμόγελο άνθισε στα κόκκινα χείλη της. Τώρα καταλάβαινε καλά, ότι είχε κάνει ένα μεγάλο σφάλμα, ένα τρομερό μάλιστα σφάλμα. Ο Ερρίκος δεν ήταν ο άντρας που τον έζηρε. Ήταν καλός, έμπιστος, τον θαύμαζε, μα οι πρώτες ερωτικές σχέσεις τους την είχαν απογοητεύσει. Ο Ερρίκος θα μπορούσε να γίνει γι' αυτή ένας μεγάλος, αφοσιωμένος αδελφός, ένας συντροφικός πιστός, όχι όμως και σύζυγος. Της έφτανε να θυμηθεί τα χείλη του για να νοιώσει γι' αυτόν απογοήτευση. Κι όμως, είχαν τόσα κοινά νοήματα. Άρσε και στους δυο η θάλασσα, θαύμαζαν

τους ίδιους καλλιτέχνες και τους ίδιους συγγραφείς, τους άρεσαν ακόμα οι εκδρομές. Παρ' όλη αυτά, η Σελήνη καταλάβαινε πως υπήρχε μεταξύ τους ένας αθέλητος φραγμός. Ήταν θαύμα πως η νεαρή γυναίκα είχε καταφέρει να κρυφτεί από τα μάτια του άλλου, που αίσθαναν την απουσία, που αίσθαναν την αδιαφορία, τη φυσική εχθρότητα για τον άντρα της. Ήταν ένα σφάλμα ανέπαφο αυτός ο γάμος, σκεφτόταν η όμορφη Σελήνη, θάλασσες ντυνόταν. Είχαν παντρευτεί, ήταν η πρώτη νύχτα που είχε περάσει μαζί του από το μήνα του μέλιτος. Ο μήνας του μέλιτος! Γέλασε σαρκαστικά. Αναλογίστηκε με τρόπο τις μέρες που 'έ ακολουθούσαν. Κι όμως ήξερε στο βάθος πως ο Ερρίκος ήταν καλός, πως τον συμπαθούσε, μα τα χείλη του της προξενούσαν φρίκη. «Γιατί, γιατί;» αναρωτήθηκε κλαίγοντας. Γιατί τον παντρεύτηκε; Επειδή τότελαν οι γονείς μου;...»

Σαν σε κινηματογραφική ταινία, πέρασαν πρώτα τα χρόνια που είχε ζήσει στις καλόγριες. Ίσως η θρησκευτική ανατροφή της την έμποδισε να δεχτεί τις ερωτικές εκδηλώσεις του Ερρίκου; Όχι δα.

Είχε γνωρίσει, τρία χρόνια πριν, με τον Ιούλιο, ένα γεροδεμένο παλληκάρι, δυο χρόνια μεγαλύτερο της. Είχε ζήσει μαζί του μέσα σ' ένα όνειρο! Ο ένας είχε ερωτευθεί τον άλλο παράφορα. Άγαπώνονταν με πάθος. Η Σελήνη τον άφηνε να τη χαιδεύει, να τη φιλάει, μα δεν είχαν υπερβεί ποτέ τα θεμιτά όρια. Μέσα στην καρδιά της, που φλογιζόταν για τον

Ιούλιο, τον θεωρούσε άντρα της, μέλλοντα σύζυγό της. Ήταν η μοναδική της αγάπη, νεανική κι αυθόρμητη. Μα η Μαίρα δεν τους άφησε να ολοκληρώσουν το όνειρό τους. Μια μέρα, ένα χρόνο πριν, — πως το θυμάται εκείνο το καταραμένο απόγευμα — έπαιρναν το μπάνιο τους στην ακρογιαλιά. Ήταν χορούμενη... Εαφνικά, ο Ιούλιος ένοιωσε, καθώς κολυμπούσε, τα πόδια του να μη τον βοηθούν πιά. Μια κράμπα τον είχε ακινητήσει. Προσπάθησε να λευτερωθεί. Τού κόκκου!

Η Σελήνη, σαν τρελή, άνοιξε να ξεφωνήσει, να καλέσει βοήθεια. Όταν την άκουσαν έτι τέλους και οι βάρκες πλησίασαν, άναψαν από τη θάλασσα τον Ιούλιο νεκρό! Το όνειρο είχε σβήσει. Το είδυλλιο είχε τελειώσει τραγικά. Η Σελήνη λιποθύμησε μπρος στο πτώμα του αγαπημένου της. Όταν συνήλθε, ύστερ' από ώρα, βρισκόταν σε μια κλινική. Τα νύχτα της είχαν κλονιστεί. Χρειάστηκε καιρός, μήνες, για να γίνει καλά και να ξαναβρεί τον εαυτό της.

Επειτα, δίχως η ίδια να το καταλάβαινε, παντρεύτηκε με τον Ερρίκο, γυναικάς χωρίς σκευεδική, μια διεξόδο στο μεγάλο της πόνο. Μα ο γάμος της ήταν σφάλμα, μεγάλο σφάλμα, γιατί μέσα της ζούσε πάντα ο Ιούλιος και κανένας άντρας δεν θα μπορούσε να σβύσει την εικόνα του από την πονεμένη ψυχή της...

Καταλαβαίνω, δίχως να μου το πει, είτε ο Ζαν στον Ερρίκο, είτε ο Ζαν στον Ιούλιο, ότι είσαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Παντρεύτηκες μια πολύ ωραία γυναίκα!...

...που με λατρεύει, συμπλήρωσε ο Ερρίκος στο φίλο του. Ξέρεις όμως κάτι, η όμορφη δεν πείζει μεγάλο πόνο στο γαμ. Χρειάζεται, πρώτ' απ' όλα η ψυχική επαφή. Πρέπει πραγματικά οι σύζυγοι να είναι δυο σώματα και μια ψυχή, μα και δυο ψυχές κι ένα σώμα. Εσύ, Ζαν, το ξέρεις αυτό καλύτερα από μένα...

«Όσο γι' αυτό, απάντησε ο Ζαν μελαγχολικά, τέ παραξένω. Έκανα τον πιο δυστυχισμένο γαμ του κόσμου! Η γυναίκα μου ήταν ωραία, έξυπνη, νέα, είχε ό,τι ποθούσε από μένα. Κι όμως έζησε λίγα χρόνια συμβατικά, κι ύστερα, όπως ξέρεις, τώσκασε με το φίλο της.

Μ' έμένα δεν συμβαίνει το ίδιο, είπε ο Ερρίκος περήφανα. Έγινε τα ίδια γούστα κι αγαπίσαστε πραγματικά. Αυτό το διεπίστωσα απ' την πρώτη νύχτα του γάμου μας. Στάθηκε αλήθεια πολύ τυχερός. Είμαι τωρ' από έρωτα για τη Σελήνη και η Σελήνη για μένα. Μερικά πράγματα δεν χρειάζονται αποδείξεις, τα διαισθάνεσαι κανείς...

Εξακολουθούσαν οι δυο φίλοι, που συζητούσαν όλη νύχτα σ' ένα μπαρ, να πίνουν τις μπύρες τους και να τρώνε μελέδες αμείνιου. Οι ώρες κυλούσαν. Ο Ερρίκος περίμενε τη Σελήνη στο μπαρ. Της είχε δώσει ραντεβού στις πέντε τ' απόγευμα. Μα η ώρα ήταν κιόλας έξι και η Σελήνη δεν είχε φανεί...

«Άλλοιώς! Θα την περίμενε άναφλα να γυρίσει. Η Σελήνη είχε πάρει τη μεγάλη, την πραγματική απόφαση της... Σαν τρελή από την απογοήτευση και τον πόνο της, είχε πέσει στη θάλασσα, για να συναντήσει στο βυθό της τον αγαπημένο της Ιούλιο. Στον αταίριαστο γάμο της, δεν βρήκε κ'ήμια άλλη λύση, ΑΛΜΠΕΡ ΠΛΑΙΤΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ένα ωραίο θέαμα ετοιμάζει εφέτος το καλοκαιρινό θέατρο «Ακροπόλ», με την απόφαση να συναγωνιστεί από την άογη το θέατρο «Βέμπο» που είχε πέσει τα πρωτεία.

Σ' αυτό θα βοηθήσει βέβαια πολύ και το μέγεθος της σκηνής που εμάκονε κατά τέσσερα μέτρα και είχε σήμερα η μεγαλύτερη όλων των θερινών θεατρών.

Η μεγαλύτερη έκπληξη θα είναι ότι η σκηνή του «Ακροπόλ», χάρις σ' ένα μεγάλο «τούκ» του Μάριου Άγγελουπούλου, θα μεταβάλλεται σε πραγματική πισίνα μέσα στο νερό της οποίας θα κάνουν βουτιές με μαγιό, οι υπαλλήλους του «Βιεννέζικου υπαλλέτου».

Μια άλλη πρωτοτυπία, θα είναι ότι στο φινάλε της πρώτης επιθεωρήσεως του «Ακροπόλ» των κ. κ. Άσπυροπούλου - Σπυροπούλου - Παπαδούκα — που θα έχει τον τίτλο «Κουστάλλινος παλατί» — με θέμα ένα ταξίδι στη χώρα του όνειρου και της φαντασίας, θα... αναδυεται επί σκηνής ένα μεγάλο βατόρι!...

Το ταξίδι της Ειρήνης Παπα στις Κάννες που έγινε άφορη τόσο θορύβου, οφείλεται σε μία συμπτωματική γνωριμία.

Ένα πρωί, ενώ έφτιαχνε τα μαλλιά της σ' ένα κομμωτήριο της οδού Κανάδ, συνέπεσε να βρισκείται εκεί μία μεγάλη θαυμαστρία της, πολύ πλούσια, η κ. Κ. — που έως εκείνη την στιγμή δεν την γνώριζε καν!

Λίγο αργότερα ο κομμωτής έκανε τις σκεπτικές συστάσεις και από τότε συνεδέθησαν με στενή φιλία. Η κ. Κ. — κατόπιν της επροέτεινε να την πάει μαζί με έξοδα της στις Κάννες, επ' ευκαιρία του εκεί κινηματογραφικού θεατιδίου, γιατί η Παπα δεν ήτο οικονομικώς ανέξοτη.

Έτσι ενώ ήταν έτοιμη να άρχισι δοκιμές στο θέατρο «Σαμαροτζί» που είχε υπογράψει συμβόλαιο για το καλοκαίρι, βρέθηκε έντελως εαφνικά στο εξωτερισκό.

Στο θέατρο «Άλσος» του Παγκρατίου, όπου θα παίξει το καλοκαίρι ο νέος θίασος πρόδας Κατράκη - Λεωυ θα κάνει την εμφάνισή της, για πρώτη φορά μία γυναίκα - σκηνονόμος. Προέκυψε για την γνωστή Λωρόφα Μαρίκα Ράμφου, που φιλοτεχνεί τα σκηνικά του πρώτου έργου του θιάσου «Ο Ξενοφών και η Στάα Έλλάς».

Με τον νέο θίασο πρόδας Λαμπέτη - Παπα, θα συμπιάσει τον χειμώνα και ο «ξέν - προεμ» Άλκος Άλεξανδράκης αποχωρών του θιάσου της κ. Κατράκη. Λέγεται ακόμη ότι η άνωτέρω δυναμική τριάς, έσφαλισε από τώρα για τον χειμώνα το θέατρο «Κυβέλης».

Οι αδελφές Καλουτά, στην παράστασι που έδωσαν στο Παρίσι, έλαβαν μαζί με πολλές άλλες και μία τεράστια ανθοδέσμη. Εκ τούτων της Έλληνίδος καλλιτέχνιδος Ντοζιά που είχε εγκατεστημένη από γούνια στη γαλλική πρωτεύουσα.

Μία πολύ γνωστή από το ραδιόφωνο τραγουδίστρια η Έσση Πόλλυ, έλαβε την απόφαση να κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή της στο κοινό, με την έναρξη του νέου βασιετέ «Φαντασία».

Η γνωστή καλλιτέχνις του μουσικού θεάτρου Φωφώ Γαμπή απέκτησε ιδιόκτητο θέατρο στο Πυριτιδοπορίο, που θα λειτουργήσει εφέτος για πρώτη φορά.

Μία πολύ ενδιαφέρουσα καλλιτεχνική μάχη ετοιμάζεται για τον τίτλο «Στάα Έλλάς», που διεκδικούν ταυτοχρόνως δυο επιθεωρησιακές συγγραφικές δυνάμεις, οι κ.κ. Τσιφώρος - Γιαννακούπου και Γαλαύς - Θισβίος.

Στο μεταξύ, η «Στάα Έλλάς», άφου έγινε... θέατρο στο Παγκράτι, έργο πρόδας και επιθεωρησιας, έγινε τελευταίως και τραγωδία, με τον τίτλο «Νά Ξήσος στάα Έλλάς, πάντα να χαμνελάς».

Το ποικίλο συγκρότημα του δημοφιλούς κωμωδοποιού Γιώργου Οικονομίδη, ναρίζει μία ευχάριστη ψυχαγωγία και συγκεντρώνει πολύ κόσμο κάθε βράδυ στο «Άλσος».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Θερινά κέντρα

Καλοκαιράκι νύρισε κι' άρχίζει εδώ και πέρα ν' αποζητά καθένας μας υπαίθριον άέρα. Της έξοχης... κατ' έξοχ' ήν είν' εποχή τούτέστι, που γίνεται αβάσταχτη της πόλεως ή ζέστη, καιρός που κάνει άφόρητη την πληγή τις βραδιάς μας και της Άθήνας ή... κατ' όριά, δεν τέρπει τις... καρδιές μας!

Κατόπιν τούτου, βέβαια, τα κέντρα τα «κλειστά», αν κι' έχουν στις όρχηστρες τους και όργανα... (πνευστά, BOVLA-)

στην... έκπνοή τους βρίσκονται, γιατί αναμφισβότως, έξω απ' την πόλι μας... φυσά, άερας μυροδόλος, κι' ο κόσμος όλος προτιμά της έξοχης τα κέντρα, που σ' άκρογιάλια βρίσκονται κι' άνάμεσα σε δέντρα!

Δίνουν... πνοή στον άνθρωπο, κυριολεκτικά, τα κέντρα τα «παράκτια» και τα έξοχα κι' υπάρχουν τέτοια πάμπολλα κι' άνοιγουν αλλεπάλληλα για κάθε κέφι ανθρώπινο και «πορτ - μονέ» κατάλληλα! Υπάρχουν κέντρα, δηλαδή, που θέλγουν ενδικά τ' άνώτερα τα στρώματα, τ' άριστοκρατικά. Τα κέντρα που... κεντρίζουν βαλάντια... παχέα, κι' όχι την τάξη την άπλη, την τάξη την τυχαία, τα κέντρα που προσφέρουν περιποιησεις άκρες σε λίρες άπαστράπτουσες και... λάμπουσες φαλάκρες! και με δυο λόγια, σύντομα και περιληπτικά, τα κέντρα που καθένας μας τα λείει... «ε κ κ ν τ ρ ι κ α!»

Υπάρχουν στα προάστια, επίσης κέντρα πλείστα που... κόβουν τους θαμώνες τους με το χορό την...

και τους αλλάζουν φυσικά την... πίστι έπειδή, παρέχουν την ευχέρεια στον σύγχρονο δανδή, σ' ένα ταγκ... μεθυστικό γραμμή να στροβιλίζεται, με σάμπες να... ζαλιζεται και στο φινάλε βρίσκεται στη «λίστα» χρεωμένους και υποχρεωμένους

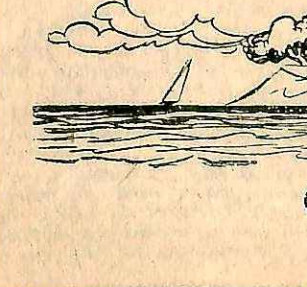
να έξοφληση το χορό τη... μέθη και συνάμα να πληρωθή και δ... με ξέξ πού πήρε από τη... ντάμα!

Αισπών, χωρίς αντίρρηση, άλλα κι' άμφισβόλια υπάρχει κέντρα θερινά, άν άριθμός οδμ ποικιλία! Θα βρείτε κέντρα γραφικά, μέσ' σε δεντροπερίβολα και «μπάρ» παραθαλάσσια, περίεργα κι' άμφισβόλια, όπου πάντα συγχάζουν κοπέλλες μερικές, που όλο ζητούν να... προκαλούν δυνάμεις ναυτικές, που μοίρες και άγνηματα... πλεονάζουν και (στόλους)

και δείχνουν τάσεις πάντοτε όλιγων... άσυστόλους! Θα βρείτε κέντρα, έπειτα, έξοχα κι' άμφισβόλια για «ραντεβού» κατάλληλα κι' έρωτικό... λημέρι, όπου γλ'καίνονται, συχνά, οι πλείστοι των θαμώνων, με δυο χελάκια δροσερά κι' ένα... κεράσι μόνον! Κέντρα μικρά, παράμερα, στο βάθος κάποιου κήπου, άθιατα «κρησφύγετα» του έρωτος περίπου! Ήτοι κεντράκια άπόμερα, που μοιάζουν σαν γοίφους, κι' όπου συγχάζει έρωτας λαθραίος και κρυφός κεντράκια που του φεγγαριού τα βλέπει το... ήμίφως και τα... έρωτο - σκανδαλά δεν έρχονται... ε ι σ φ ώ σ!

Και, για να τελειώνουμε το... κεντροκομπολόι, κέντρα κοντά στην άμμονδιά, στον έλατο, στη χλόη, που σβύνουν απ' τον άνθρωπο την κάθε είδους... ζέστη! Τα έινε, όπως φίλε μου και μόνος έγνοεις, κι' τα κέντρα αυτά δ... «ε κ ν τ ρ ι κ α» ο άξων της ζωής!

Επιστολή στον... Γαλά

ΕΥΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΡΕΤΙΚΩΝ... ΔΟΡ... ΑΡΙΘ...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρεζίλιον

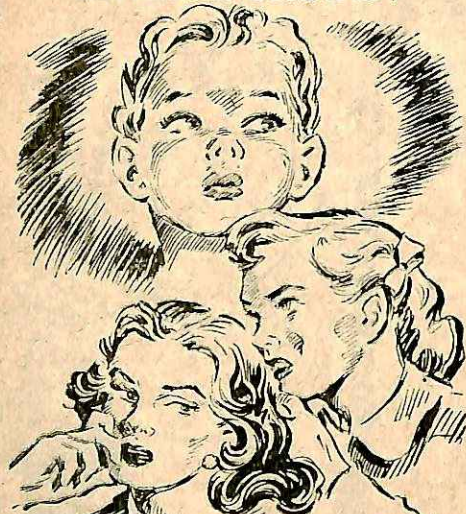
Πρό ήμερών ερωτικώς φλεγόμενος καιρώς, κι' ευθυμίων κατ' έξοχ' ήν, να δράσω υπαίθριος, υπό λαμδρόδη ήλιον και μ' έπαρση μεγάλην, μετέβην δίκην γόητος ταιφώς εις Έκάλην. Κι' εκείσε μέσω των δασών και λακαδέας πλήρους έχων ιδέας κατά νοών και σκέψεις παμψηφούς ήρεύνων μετά προσοχής και μάλλον ιταμώς πρὸς άμεσον άνεύρεσιν έξοχικής νταμὸς. Καί — «Ω! θεοί! — μετ' ού πολύ έμπλεος ες έλπίδων μακρόθεν πασειρήσων τετράδα δεσποινίδων, και κατ' εὐθείαν έσπευσον πρὸς ταύτας, ως εικός, ως Δον Ζουάν περίφημος και σαγηνευτικός. — Ω! Νύμφαι! άνεφώνησον, δασών τε και υδάτων κι' έν όρει εύρισκόμενος τρελλών ξεφανδωμάτων, ήνοιξον τας άγκάλας μου κι' άνέκραξον έν τάχει: — Έντός όλίγων όρξεται ερωτικώδης μάχη!

Κι' ένώ τας χείρας έτεινον πρὸς έναρξιν αγώνων ήρξαντο φεύ! όμαδικώς, όγκανισμοί (των όνων καθ' ήν στιγμήν τα θήλεα, γελώντας, άναιδώς, έπιθεσιν μοι έκαμνον και δη τσαντοειδώς. — Ω! κεραιές! έβόησον, άφίσας (ατεναγμον κι' υπό τους ήχους — «Ω! θεοί! — (πολλὸν όγκανισμὸν έκείθεν άνεχώρησον — ω! παιδες! — (άρων - άρον, γενόμενος ρεζίλιον γυνών τε και... γα... (ιδάρων!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τό παιδί του έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυο αδερφές, η Φανή και η Σόνια, φέρνουν στον κόσμο από ένα αγοράκι. Η Φανή είναι παντρεμένη με ένα φτωχό υπάλληλο, μπρεκέρ και βάνουσο, τον Άγνηστο. Η Σόνια είναι έλενθερη — μία από τις τρεις πεταλούδες του αγορασμένου έρωτα... Μία νύχτα, έρχεται η Φανή στο σπίτι της Σόνιας και της διηγείται, ότι τη δική της το παιδί έπεσε από το κρεβάτι του και χτύπησε στο κεφάλι. Η Σόνια ακολουθεί τη Φανή στο σπίτι της, κι εκεί βρίσκουν το πληγωμένο μικρό, νεκρό!... Τότε, μέσ' στην απόγνωση της αδερφής της, η Σόνια συλαβώνει το παθιασμένο σχέδιο ν' αντικαταστήσει το πεθαμένο μικρό, της αδερφής της με το ζωντανό δικό της, γιά να εξασφαλίσει στο νόθο της παιδί — το παιδί του έρωτα... — ένα όνομα και μία νόμιμη γέννηση. Η Φανή δέχεται την ανταλλαγή, κι έτσι, όταν γυρίζει ο μπρεκέρ ο Άγνηστος, βρίσκει το δικό του παιδί ζωντανό, και τις δυο γυναίκες να κλαίνουν το παιδί της Σόνιας!... Και η τραγική κωμωδία συνεχίζεται: Η Σόνια ταίζει το παιδί της αδερφής της — το παιδί της, δηλαδή... — ενώ η Φανή πίνει λαθραία στο νεκροταφείο γιά να κλάψει το δικό της!... Μια μέρα, την παρακολουθεί ο Άγνηστος, την πιάνει να κλαίει απάνω στον τάφο του ξένου, όπως νομίζει, παιδιού, και τη βρένει αλύπητη!... Ματωμένη, τσακισμένη, η Φανή, καταφεύγει στο σπίτι της Σόνιας, που τη συμβουλεύει ύπουλη, κι ύστερα οι δυο αδερφές γυρίζουν στο σπίτι της Φανής, γιά να ταΐσει η Σόνια το μικρό της που κλαίει πεινσμένο...

6ον Καθώς μιλούσε ξεκούμπωσε το μπλουζάκι της. Σε λίγο, το μωρό είχε πάψει να κλαίει, άφισωμένο όπως ήτανε στο φαί του...

Ο Άγνηστος κύτταξε παραξενεμένος την κουνιάδα του με το μωρό στην άγκυλιά της

— Περίεργο!... Πολύ περίεργο!... μουρούρισε αλβινα παραξενεμένος. Η μάνα τραβάει γιά την κουζίνα χωρίς να οίγνη ούτε μία ματιά στο παιδί της, και η θεία το χαϊδεύει, το φιλάει, το ταΐζει...

Η Σόνια άκουσε τα λόγια του και τρόμαξε. Κατάλαβε ότι πίσω απ' δλ' αυτά κρυβότανε η ύπουλιά του γαμπρού της — μία ύπουλιά αρκετά δικαιολογημένη από τα πράματα... Σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε θαρραλέα:

— Αφού ενώ το ταΐζω ενώ δεν ήτανε φυσικό να το πάρω στην άγκυλιά μου!... έκανε.

— Κι' η μάνα του να μην του οίδη ούτε μία ματιά!... Φυσικό το βρίσκεις κι' αυτό!... Κόμπησε η Σόνια:

— Η μάνα του...

— Βέβαια, την έκοψε με θυμό ο Άγνηστος. Η μάνα του ξεμεροδραβιάζεται στο νεκροταφείο, κλαίγοντας απάνω στον τάφο του ξένου παιδιού — του δικού σου!... Τι να πη η Σόνια; Χαμήλωσε τα μάτια.

— Έκει, στο πεθαμένο ξένο παιδί, πώς ξέρει να πηναινη, κι' εδώ, που το βρίσκει μπροστά της το δικό της το παιδί, δεν ξέρει ούτε να το χαϊδέψει υιά στάλα!...

Από την κουζίνα υπήκε η Φανή. Είχε άκούσει όλα τα λόγια του άντρα της κι' έρχότανε να του απαντήσει η ίδια, να δικαιολογηθεί, καταλαβαίνοντας πώς πόσο δύσκολη θέσι βρισκόταν η καυμένη η Σόνια...

— Έχεις την άπαιτησι να χαϊδέωω το παιδί μου, να το φιλήσω, όταν το κεφάλι μου βουίζει, το κορμί μου όλο πονάει από το έυλο, όταν δεν είμαι ούτε άνθρωπος, ούτε γυναίκα, υα μονάχα ένα ζώο που το δείσανε και το άποδλακώσανε!...

— Δεν τ' αφήνεις αυτά!... φώναξε ο άντρας. Και τα ζώα συλλογιούνται τα μικρά τους...

— Όχι τά δαρμένα!...

Ο Άγνηστος, γαντζωμένος απάνω σε μιάν έμμομη, ιδέα του, σουλατσάριζε απάνω — κάτω μέσ' στην κάμαρα. Και μολογούσε:

— Η υιά αγαπάει πιο πολύ το παιδί της άλλης!... Βρέ, μυστήρια πράματα...

Η Σόνια κατάλαβε ότι υιά σοβαρή ύπουλία είχε υπή στο μυαλό του άντρα της αδερφής της. Ποσο άβησε να τη διασκεδάση με κάθε τόπο:

— Εγώ παρακάλεσα τη Φανή να πάη στο νεκροταφείο δυο λουλούδια του παιδιού μου...

— Γιατί δεν τά πηναινες του λόγου σου!...

— Γιατί... είνα δουλειά!...

Γέλασε σαοκαστικά ο άντρας: — Ά, δουλειά!... καλά... Τις ξέρουμε δα τις δουλειές σου!... Άλλά, έτσι είνε όλες οι παστοικές σαν και του λόγου σου... Δικαιώμα σου... Όμως, η προκομένη η γυναίκα μου τί θέλει κι' ανακατεύεται εκεί που δεν ανακατεύεται εσύ!...

— Αυτάμαι το μωράκι που χάθηκε!... απάντησε αντί γιά τη Σόνια η Φανή με σφιγμένα δόντια. Μάνα είμαι κι' εγώ, παιδί έχω... Μπαίνω στη θέσι της Φανής της αδερφής μου...

— Κι' η Φανή, η αδερφή σου, η χαροκαμένη που δεν της περισσεύει υιά ώρα γιά να πάη να κλάψει στον τάφο του παιδιού της, πώς δεν ξεχνάει το δικό σου παιδί, και τρέχει σαν τρελή να το περιποιηθεί, να το ταΐσει!...

— Το παιδί αυτό είναι ζωντανό... απάντησε αντί γιά τη Φανή η Σόνια. Όλ' η αγάπη πούχα γιά το δικό μου, το δύστηνο...

— Λοιπόν; Τι θα γίνει;

— Θα προσπαθήσουμε να κρύψουμε λίγο τα πραγματικά μας αισθήματα...

Όσο μπορούμε...

Χαϊδεψε τη Φανή τρυφερά η Σόνια, και συμπλήρωσε ίκετευτικά:

— Έλα, αδερφούλα μου!... Συλλογίσου το μικράκι μου που σου ζητάει με το δικό μου στόμα προστασία... Συλλογίσου και το δικό σου το μικράκι, πούνε τώρα άγγελοιδι στον ούρανο, και πού σου ζητάει κι' αυτό να δώσης την άδεια θέσι της καρδιάς σου στο ξαδερφάκι του...

— Την έδωσα... άποκριθηκε βραχνά η Φανή.

— Δέ φτάνει αυτό!... Είν' ανάγκη να υποκριθής με πιο πολλή τέχνη... Να υποκριθούμε και οι δυο μας...

Καθώς μιλούσαν, οι δυο αδερφές, δεν πρόσεξαν, ότι το βαρύ ροχαλητό από το γειτονικό δωματιάκι, είχε πάψει. Άκόμα, δεν είδαν την πορτούλα ν' ανοίγη σιγά-σιγά, με προφύλαξι και τον Άγνηστο να προβάλλει με ανακατωμένα μαλλιά.

Δεν φορούσε παπούτσια, και, καθώς πατούσε με τις χοντρές μάλλινες κάλτσες του στο πάτωμα, δεν ακουγότουσαν τα βήματά του.

— Πρέπει να μην προδώσουμε στον άνθρωπο αυτόν, το μεγάλο, το τραγικό μας μυστικό!... Ξαναείπε η Σόνια. Το μωράκι αυτό που κοιμάται, είναι και πρέπει να μείνη δικό σου — κι' άς μην είναι!...

Σαφινικά άγριος, με τα μαλλιά του που

χο, έπεσε απάνω σε αυτό... Κανω κακό; Αν τ'ονομίζεις, Άγνηστο, πές μου το γιά να μην ξεναπατήσω!...

— Και να σου πώ να μην ξεναπατήσης μουρούρισε ο άντρας, εσύ θά πατάς!...

— Θα πη ότι υας αγαπάει, είπε η Φανή.

— Ναί, έμένα ίδιος!... γέλασε εκείνος.

— Άξίζει την αγάπη κανενός εσύ!...

Άναφοκακκίνισε ο Άγνηστος.

— Σκάσε εσύ, φώναξε στη γυναίκα του, γιάτι θά εας το δεύτερο σημερινό υπερνάχι σου!

Σήκωσε τους ώμους της με τραγική άδιαφορία η γυναίκα:

— Κι' ύστερα!... Μήπως νομίζεις ότι θά με νοιάζει!... Το ίδιο όπως δεν μ' νοιάζει και το πρώτο!...

— Σώπα, άδερφούλα μου!... Ψιθύρισε η Σόνια. Δώσε, τόπο στην όργη!...

Ο Άγνηστος κύτταξε τις δυο γυναίκες και το μικρό με άγριεμένα μάτια κι' ύστερα γύρισε και υπήκε σ' ένα μικρό δωματιάκι, δίπλα στην κουζίνα, που το χρησιμοποίησανε σαν άποθήκη. Εκεί μέσα, από τον καιρό πούχε γεννηθεί το παιδί, ο Άγνηστος είχε βάσει ένα ράντσο, έκλεινε καλά την πόρτα, και υπορούσε να τον πάρη καμυία ώριστα το μεσημέρι, όσο κι' αν έκλαιγε το μωρό!...

Οι δυο γυναίκες μείνανε μόνες τους. Άμυλητες... Δεν τολμούσαν να βγάλουνε λέξι από φόβο μήπως τις άκουγε, ο φοβερός αυτός άνθρωπος... Σε λίγο όμως, από τη μικρή καμαρούλα, ξεφύσε ως τ' αυτιά τους καθησυχαστικό το δυνατό του ροχαλίσμα!...

— Κοιμήθηκε!... ψιθύρισε άνακουφισμένη η Σόνια.

— Άχ, άς μην ξεπνύουμε... έκανε η Φανή μ' ένα στεναγμό.

Είχε κοιμηθεί όμως και το μικρό, χορτασμένο απάνω στο στήθος της μάνας του. Η Σόνια το σήκωσε, το πήγε στο κρεβάτι, το άκούμπησε και το σκέπασε στοργικά. Ύστερα κούμπησε το μπλουζάκι της και ζύγωσε πολύ κοντά την αδερφή της:

— Δεν παίζουμε καλά το θέατρό μας! της είπε.

— Τι άλλο να κάνουμε!... ρώτησε βαρυστημένα η Φανή.

— Έχει δική ο άντρας σου... Δείχνουμε την αγάπη μας στο πραγματικό παιδί μας καθεμιά!... Έτσι, δέ υπορεί, θά προδοθούμε!... Κι' όλες οι θυσίες μας θά πάνε χαμένες!...

— Σόνια!... Είν' υπεράνθρωπο να μου ζητήσης να μην ξεναπατήω στον τάφο του παιδιού μου!...

— Το ξέρω... Το ίδιο όπως κι' εγώ να μην ξεναπατήσω, να μην ξεναπατήσω, να μην ξεναπατήσω το δικό μου παιδί!...

— Λοιπόν; Τι θα γίνει;

— Θα προσπαθήσουμε να κρύψουμε λίγο τα πραγματικά μας αισθήματα!...

Όσο μπορούμε...

Χαϊδεψε τη Φανή τρυφερά η Σόνια, και συμπλήρωσε ίκετευτικά:

— Έλα, αδερφούλα μου!... Συλλογίσου το μικράκι μου που σου ζητάει με το δικό μου στόμα προστασία... Συλλογίσου και το δικό σου το μικράκι, πούνε τώρα άγγελοιδι στον ούρανο, και πού σου ζητάει κι' αυτό να δώσης την άδεια θέσι της καρδιάς σου στο ξαδερφάκι του...

— Την έδωσα... άποκριθηκε βραχνά η Φανή.

— Δέ φτάνει αυτό!... Είν' ανάγκη να υποκριθής με πιο πολλή τέχνη... Να υποκριθούμε και οι δυο μας...

Καθώς μιλούσαν, οι δυο αδερφές, δεν πρόσεξαν, ότι το βαρύ ροχαλητό από το γειτονικό δωματιάκι, είχε πάψει. Άκόμα, δεν είδαν την πορτούλα ν' ανοίγη σιγά-σιγά, με προφύλαξι και τον Άγνηστο να προβάλλει με ανακατωμένα μαλλιά.

Δεν φορούσε παπούτσια, και, καθώς πατούσε με τις χοντρές μάλλινες κάλτσες του στο πάτωμα, δεν ακουγότουσαν τα βήματά του.

— Πρέπει να μην προδώσουμε στον άνθρωπο αυτόν, το μεγάλο, το τραγικό μας μυστικό!... Ξαναείπε η Σόνια. Το μωράκι αυτό που κοιμάται, είναι και πρέπει να μείνη δικό σου — κι' άς μην είναι!...

Σαφινικά άγριος, με τα μαλλιά του που

πέφτανε στα κοκκινισμένα από το σύτομο ύπνο μάτια του, ο Άγνηστος χύμηξε και άρπαξε τη Σόνια από το μπράτσο:

— Δεν είναι δικό της το παιδί που κοιμάται!... ούρλιασε, κουνώντας τη δυνατά, σαν ναθέλε να τη διαλύση. Και τότε, τίνος είναι!... Γιά πέμου, προκομένη μου, τίνος είναι!...

Θ.

Παγωμένες οι δυο αδελφές, τον κυττάζαν άμυλητες. Εκείνος πάλι, μαντεύοντας από τη σιωπή τους την ένοχή τους, θυμωσε ακόμα πιο πολύ, συνοδεύοντας τα λόγια του με βαρείες βρισίες. Άφησε τη Σόνια κι' άρπαξε τη Φανή από τα μαλλιά:

— Λέγε μου εσύ τίνος είν' αυτό το παιδί!... μούγκρισε. Τίνος είναι!...

Δεν του απάντησε η Φανή. Από ένστικτο, η Σόνια είχε μπη μπροστά στο κοιμισμένο μωρό της. Άφησε και τη Φανή ο Άγνηστος και, παραμερίζοντας, με μία δυνατή σπρωξιά την κουνιάδα του, στάθηκε γιά πολλή ώρα, κυττάζοντας το αγοράκι που κοιμότανε χορτασμένο.

— Περίεργο!... μουμούρισε. Αυτό δεν είναι το παιδί μου!... Το δικό μου το παιδί!...

Πειστική, η Σόνια του είπε:

— Μά, τρελός είσαι, Άγνηστο!... Τ'είν' αυτά που λές!... Δεν γνωρίζεις το παιδί σου!...

— Σκάσε εσύ! Έσύ τά φταίς όλα!... Έσύ ανακατεύεις πάντα το σπιτικό μας με τις βρωμιές σου!...

— Καλά, γιά όλα τ' άλλα, έχεις δική!... Μα γιά το παιδί σου, ν' άμφιβάλης!...

Γύρισε στη Φανή ο Άγνηστος:

— Κι' εσύ; Τι λές εσύ!... Δεν πρέπει!... να άμφιβάλλω!...

— Είσαι τρελός, κακομοίρη!... του απάντησε με περιφρονητική βεβαιότητα η γυναίκα του. Το κρασί σε χτύπησε στο κεφάλι!...

— Ά! Το κρασί!... Κι' αυτό το παιδί είναι, λές, δικό μου!...

Δεν το βλέπεις!...

Ξανακύτταξε, με άπληστη έπιμονή, το παιδί ο Άγνηστος, Κι' ύστερα, μονολόγησε πελαγωμένος:

— Τι διάολο!... Αυτό είναι... Κάθε μέρα δεν το βλέπω!...

Το ξανακύτταξε σιωπηλός, ενώ οι δυο γυναίκες σωπαίνανε κι' αυτές, παγωμένες, δίπλα του...

— Σαν πιο παχύ μου φαίνεται όμως!... είπε εφαινικά ο άντρας. Ναί, ναί!... Είναι πιο παχύ από... τ' άλλο!...

— Τα μάτια σου το βλέπουνε πιο παχύ!... του είπε, φοβερά ταραγμένη, η Σόνια.

Γύρισε ο Άγνηστος και βρέθηκε φάσκα με τις δυο γυναίκες, Άγριος, με τα μάτια του πεταμένα έξω...

— Αυτό το παιδί είναι δικό μου!... ούρλιασε. Το βεβαιώνετε και οι δυο σας!...

— Δικό σου! του απαντήσανε με μία φωνή.

— Τότε, ποιά είναι το μεγάλο, το τραγικό σας μυστικό, που λέγατε σιγά-σιγά πριν, νομίζοντας ότι εγώ κοιμάμαι δίπλα!...

— Δέ λέγαμε τέτοιο πράμα!... του απάντησε παγερά η Φανή.

— Έσύ δεν έλεγες, τόλεγε όμως η άδερφούλα σου, και σ' τ' άκουγες!... Και σου λέγε ακόμα, ότι «το μωράκι αυτό που κοιμάται, πρέπει να μείνη δικό σου!...».

— Έτσι δέ σου λέγε, σκυλά!... Όμολογώσε το!...

— Δέ μούλεγε τίποτα! του απάντησε το ίδιο παγερά η Φανή.

— Πρέπει να μείνη δικό σου ενώ είναι δικό της, βέβαια!... συνέχισε ο άντρας, πούχε καταφέρει να βρη φώς μέσ' στο άσφυχτικό σκοτάδι που τον τριγύριζε. Και το δικό σου, σκυλά, τί έγινε το δικό σου!...

Την είχε πιάσει τη Φανή δυνατά από το λαιμό, και την έσφιγγε... την έσφιγγε... Με λύσσα, με νανιά! Η Σόνια του γέμισε το χέρι.

— Άσπινε! μούγγρισε άγρια. Μά ο Άγνηστος δεν την άφηνε. Όλο κι' έσφιγγε πιο πολύ!... Τα μάτια της

φτωχιάς της Φανής, είχανε πεταχτεί έξω, Τό πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο... Τότε η Σόνια πηνικόβλητη, βλέποντας ότι ο άνθρωπος αυτός θά την έπνιγε την άδερφή της, του δάγκωσε το χέρι με όλη της τη δύναμη! Ο Άγνηστος φώναξε δυνατά και ξεφύρισε το πληγωμένο χέρι του. Η Φανή έπεσε σε μία καρέκλα, άνασαινοντας με κόπο.

Ξετρελλαμένος τώρα από τον πόνο του, που του μεγάλωσε το θυμό, ο Άγνηστος έσφιξε το χέρι του, που τα δόντια της Σόνιας είχανε άποτύπώσει στη σάρκα του μια ματωμένη σφραγίδα. Κυττάξε γύρω του, σαν να ζητούσε κάτι που απάνω του να ξεσπάσει τη φοβερή όργη του. Τα κόκκινα μάτια του πέσανε απάνω στο μωρό.

— Τώρα θά δούμε ποιά από τις δυο σας είναι μάνα του!... ούρλιασε. Ποιά θά το σώσει από τα χέρια μου!...

Και χύμηξε με τα χέρια του ανοιγμένα σά φοβερές ταναλίες, γιά να σφίξη, να λυώσει τη μικρή τριταφυλλένια σάρκα που κοιμόταν άμέριμνη... Γρήγορη όμως σαν αστραπή, η Σόνια, μπήκε μπροστά του:

— Μην το πειράξης! στρίγγιλιε.

— Ά!... Το παιδί σου!... Τώρα καταλαβαίνω τη λατρεία σου γι' αυτό τό... Με τα μάτια της που πετάγανε φλόγες, η Σόνια τον άντιμετώπιζε άποφασιστική.

— Και το δικό μου!... Πού είναι το δικό μου παιδί!... ρώτησε άφρισμένος ο Άγνηστος.

Σκληρή η Φανή, παρασύρθηκε από τη δίωκα της να τον κάμη να πονέσει. Και τούχωσε την απάντησή της στην καρδιά, σουδερή:

— Στο νεκροταφείο!

Ο φοβερός άνθρωπος έμεινε γιά λίγο άναποφάσιτος, σαν ζαλισμένος, κάτω από το άπτότομο χτύπημα. Βρήκε εύκαιρία τότε η Σόνια κι' άρπαξε το παιδί της. Περνώοντας, τράβηξε και τη Φανή ένεργητικά:

— Πάμε! της είπε.

Βγήκανε σαν τρελές, κλείσανε πίσω τους την πόρτα, κι' άρχισαν να τρέχουνε, στο δρόμο... Τρέχανε... Τρέχανε... Η Σόνια έτρεχε λίγο πιο μπροστά από τη Φανή. Γιά δυο λόγους: Πρώτα γιάτι ήτανε ξεκούραστη, ύστερα γιάτι στέρωνε δίπλα τα πόδια της ο κίνδυνος πούτρεχε το παιδί της... Το παιδί της, που τσούφιγγε μ' όλη της τη δύναμη στην άγκυλιά της!...

Λίγο πιο πίσω, ακολουθούσε η Φανή. Με κόπο. Λαχανιάζοντας. Και πιο πίσω, έόχταν άπειλητικός ο Άγνηστος.

ΜΙΑ ΕΥΘΥΜΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν τις τελευταίες δοκιμές της «Μεγάλης στρατιωτικής έπιθεωρήσεως του Δουκά του Βασιλείου των παιγνιδιών». Πρόκειται γιά ένα έθιμο που έχει εθισμο να ακηθεί, και που συνδέεται με τις παραδόσεις της παλιάς αυτής σχολής.

Κάθε νόνο την εποχή αυτή ο βασιλεύς της Άγγλιας κάνει υιά μεγάλη περίοδεία, κατά την οποία έπιθεωρεί όλες τις στρατιωτικές σχολές. Έσέτος η έπιθεωρησις θά γίνει υιά πρώτη φορά από την νέα βασιλεία. Στη φωτογραφία μας, οι μαθητάι της στρατιωτικής σχολής του Γκρόσποστ κάνουν

όπως στο φουστάνι της Φανής, που φαίνονταν αδιάφορη, σ'α να μην ήτανε μπροστά σ' αυτή τη φοικιαστική σκηνή...

Στο Σταθμό είπαν, ότι ο Άγαστλας ήτανε πεθαμένος. Η Φανή άκουσε το νέο με την ίδια πανορά αδιαφορία, πούχε ανεχτεί και τη ζωή του... Η Σόνια έσφιξε το μωρό της με φοικη στην αγκαλιά της... — Πεθαμένος... φώναξε.

— Ναι... της απάντησε ο άρτυφύλακας.

Τις πήρε στο Τμήμα για να τις ανακρίνουν. Έκει είπανε τα καβέκαστα — ιδίως η Σόνια — γιατί η Φανή δεν μιλούσε. παγερή πάντα κι' αδιάφορη. Τάγραψε όλο ο αξιωματικός της υπηρεσίας, τη μαρτυρική ζωή της Φανής, τα βασάνια της από τον αλκοολικό άντρα της, τις βροσιές, το ξύλο!...

— Τό ίδια γινανε και σήμερα... συμπλήρωσε η Σόνια. Σε μία στιγμή, ο μακαρίτης θέλησε να χτυπήσει, ύστερ' από τη μάνα, και το παιδί... Η αδελφή μου τάχασε. Έγώ, όμως, που ήμουνα πιο σβελητή, το άρπαξα και βγήκα τρέχοντας από το σπίτι, για να το σώσω από τα χέρια του... Μ' ακολουθούσε κι' η φτωχιά η αδερφή μου, ενώ εκείνος έρχοταν από πίσω μας κι' έβριζε... Τόν άκούσανε τόσοι άνθρωποι... Ένώ έτρεχε, δεν είδε, φαίνεται, το αυτοκίνητο...

— Θείο δική!... μουρμούρισε πάντα παγερή, αδιάφορη, η Φανή.

Ο άστυνόμες τις έβγαλε να υπογράψουν τις καταθέσεις τους, κι' ύστερα τις άφησε να φύγουν. Έξω από το Τμήμα, οι δυο γυναίκες σταθήκανε ζαλισμένες, αναποφασιστές.

— Και τώρα;... έκανε η Φανή.

— Πάμε στο σπίτι μου πρώτα... της είπε η Σόνια.

Πήγανε στο σπίτι. περιποιοθήκανε το μωρό το κοιμήσανε.

— Γώσα, θα κατσης έσύ με το παιδί... είπε η Σόνια στην αδερφή της.

— Κι' έσύ...

— Έγώ, πρέπει να βγώ...

— Νά βγής;

— Ναι...

Χαμήλωσε λίγο τη φωνή της η Σόνια:

— Πρέπει να φροντίσω γι' αυτόν το δυστυχισμένο... Για την κηδεία του...

Τό ίδιο ασυνκίνητη, η Φανή άφησε την αδερφή της να κάνει ό,τι ήθελε. Η Σόνια πήγε σ' ένα συρτάρι, το ξεκλειδωσε. Έβγαλε από μέσα λεφτά κι' έφυγε. Πρίν βγεί, έανέπτε στη Φανή:

— Μη σε νοιάζει... Θα τον φροντίσω εγώ σ' ανασουν έσύ, αδερφούλα... Έ, να μην πάλ σαν σκυλί!... Μόνο έσύ να προσέχεις το παιδί... Αυτό σου ζητάω...

— Έννοια σου... απάντησε η Φανή.

Σαν κάτι νάχε σπάσει μέσα της μ' αυτό το θάνατο... Σ' άναχε κόψει μαζί του ο βασανιστής της τα τελευταία υπόλοιπα της ευαισθησίας της και τώρα την είχε άψει άψυχη, ανίκανη να κλάψει, ανίκανη να σκεφτεί...

Η Σόνια γύρισε άργά τη νύχτα. Ήτανε κουρασμένη, τσιτσιμένη, με τ' ατία της κόκκινα από το κλάμα... Έπεσε βρειά σε μία καρέκλα, βγάζοντας ένα σ' αναγκά. Τό μωρό είχε κοιμηθεί. Η Φανή καθότανε σε μία καρέκλα, ψυχρή, άμιλητη...

— Έν τάξει αδερφούλα... έκανε η Σόνια. Πήγα παντού, τα κανόνισα... Η κηδεία του θα γίνει αύριο, στις δέκα το πρωί...

Η Φανή την κύτταζε με τ' μεγάλα της μάτια όρθανοίχα.

— Δεν μιλάς; την έρώτησε η Σόνια. Αύριο θάρθεις και σύ... Ο' άφισουμε το παιδί στην κυρά-Καλή... Έτσι;...

Η Φανή σήκωσε τους ώμους της. Μιά παγερή αναστριχίλα έκανε τη Σόνια να ριγισή... Προτιμούσε ένα ξεσπάσμα της άδεοφής της, απ' αυτή την υπερφυσική, τη νεκρική αδιαφορία... Έπί τέλους, αυτός που φωνάζει, που κλαίει, είνε ακόμα ισάπονος να πονέσει, ενώ εκείνος που μένει σιωπηλός κι' ανέκφραστος δίνει στην άλλαν να υποπτευθή, ότι μέσα του σπάσανε τ' πάντα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια,

Ο Σπυρίδων Τσικούνης, ο οποίος ανέμεινε ζωγρά στην έκδοσι των πρώτων εφημερίδων της Έπαναστάσεως και των έκδοσιών μετ'α την άνεαστησία.

Έφημεριδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Οι μετ'α το 1824 ελληνικοί δημοσιογραφικοί οργανισμοί

Μιά εφημερίδα της εποχής της Έπαναστάσεως, για την οποία δεν σώζονται, δυστυχώς, αξιόλογα συγκεκριμένα στοιχεία, είναι ο «Ελληνικός Τηλεγράφος», ο οποίος εξέδιδετο στο Μεσολόγγι την ίδια περίπου εποχή με τ'α «Ελληνικά Χρονικά». Έκδοτης του «Ελληνικού Τηλεγράφου» ήταν ο φιλέλληνας κόμης Γκάμπα, ο οποίος ενδιαφερότο κυρίως να κατατοπίσει μέσω της εφημερίδας του την κοινή γνώμη των ισχυρών τότε κρατών υπέρ της ελληνικής υποθέσεως. Την έκδοσι της νέας αυτής εφημερίδας ανήγγειλαν τα «Ελληνικά Χρονικά» του Μαγίερ στο φύλλο της 26 Μαρτίου 1824, με την πληροφορία οτι «περί την 20ην τρέχοντος δημοσιεύθη εις Μεσολόγγιον νέα εφημερίς υπό τον τίτλον «Ελληνικός Τηλεγράφος» και με την εξήγησι ότι τα άρθρα της εφημερίδας αυτής «θα καταχωρούνται εις την πρωτότυπον γλώσσαν της αποστολής των προς την συνταξίν». Προστίθεται επίσης και η εξήγησι ότι η νέα εφημερίς θα κυκλοφορή μια φορά την εβδομάδα, το Σάββατο.

Ο κόμης Γκάμπα, άφηγείται στα απομνημονεύματά του ότι σκοπός της εφημερίδας ήταν άφ' ενός να φέρη σε πνευματική επικοινωνία όλους τους φιλέλληνες αγωνιστές που είχαν τρέξει στο Μεσολόγγι και άφ' άλλου να μεταδίδη στο έξωτερικό τα νέα της Έπαναστάσεως. Όπως αναφέρει σχετικά ο Ιωάννης Φιλήμων, η εφημερίς του κόμης Γκάμπα «έδημοσιεύετο άνάμικτη εις τέσσερες ώς επί το πλείστον διαλέκτους, την αγγλικήν, γαλλικήν, γερμανικήν και ιταλικήν. Απέβλεπε κυρίως εις την διάδοσιν των δημοκρατικών άρχων εις την Εύρωπην. Διήρκεσεν ένα χρόνον».

Μερικές πληροφορίες λέγουν ότι ο Βύρων άντετάχθη στην έκδοσι της νέας εφημερίδας, ενώ άλλες βεβαιώνουν το αντίθετο. Οι δεύτερες φαίνονται και άκοιδέστερες όπως τουλάχιστον προκύπτει από το απομνημονεύματά του Γκάμπα, ο οποίος αποκαλύπτει ότι ο Βύρων όχι μόνο ένεκρινε την έκδοσι, αλλά και έδοθήσε οικονομικώς την προσπάθεια. Κατ'εμπνευσί του μάλιστα μπήκε κάτω από τον τίτλο το Όμηρικό δίστιχο:

«Ημιν γάρ τάρετης αποαίνονται Εύρύποτα (Ζεύς) άνέρος, εϋ μιν κατά δούλιον ημαρ έλθουσιν.

Ήθελε έτσι να δικαιολογήσει τα έλαττώματα των νεοελλήνων, λόγω της δουλείας πολλών ανάνων.

«Άλλωστε ο Γκάμπα συνεδέετο με στενή προσωπική φιλία με τον Βύρωνα και τον είχε συνοδεύσει στην Έλλάδα. Ότι ο Βύρων ήταν σύμφωνος για την έκδοσι αποδεικνύεται και από τη μαρτυρία του Σπυρίδωνος Τσικούνη, ο οποίος λέγει ότι ο Άγγλος συνταγματάρχης Στάνκωπ, με τα τεχνικά μέσα και τις φροντίδες του οποίου εξέδωσαν οι πρώτες εφημερίδες του άγανος, είχε συγκρουσθή με τον Βύρωνα εξ άφορμής των έκδοσεων αυτών διότι ενώ ο «συστητής τούτων έθεώρει τας ιδίκας του πολιτικός άρχας ως όρθας και αυτές έπροθυμείτο δια των εφημερίδων να διαδώση, ο λόρδος σκοπιωτάτα λογιζόμενος την εύδωσιν του άγανος και όχι είσαςιν θεωριών, έγχευαζε τας άρχας τας ως άκαταλήλους».

Είναι δυστύχημα ότι στην Έλλάδα δεν ύπάρχει ούτε ένα αντίτυπο αυτής της εφημερίδας. Από μερικά όμως αντίτυπα που άνεκαλύφθησαν προ είκοσιέντε περίπου ετών στην Άγγλία, διαπιστώνομεν ότι ο τίτλος της εφημερίδας ήταν ιταλικός — «Τελεγράφο Γκρέκο» — καθώς και το περισσότερο μέρος της ύλης. Τούτο λόγω της ιταλικής καταγωγής του έκδοτου της κόμητος Γκάμπα. Ο Γκάμπα έφυγε από την Έλλάδα λίγο μετ'α το θάνατο του λόρδου Βύρωνος και προ της διακοπής της έκδοσεως του «Ελληνικού Τηλεγράφου», του οποίου το τελευταίο φύλλο είναι γραμμένο εξ ολοκλήρου στη γαλλική.

Ο Βύρων φαίνεται ότι συνεργαζόταν τακτικά στην εφημερίδα αυτήν, τούτο δε προκύπτει και από ένα ιδιόχειρο άρθρο του που βρέθηκε μετ'α το θάνατό του άνάμεσα στα χειρόγραφα του και που φέρει τον τίτλο «Ποία είναι σήμερα η κατάσταση εις την Έλλάδα», προσριζόμενο για τον «Ελληνικό Τηλεγράφο».

Μιά άλλη ενδιαφέρουσα εφημερίς της ίδιας ακριβώς εποχής είναι ο «Φίλος του Νόμου» της Ύδρας. Έυπνέτο στο πιεστήριο που είχε στείλει το φιλέλληνο Κομιτάτο των Παρισίων, υπό την τεχνική διεύθυνσι του ειδικού Φ. Ντιντο. Το πρώτο φύλλο κυκλοφόρησε στις 10 Μαρτίου 1824. Την δημοσιογραφική και πολιτική διεύθυνσι είχε ο φιλέλληνας Ιταλός Ιωσήφ Κιάππε, τέλειος γνώστης της νεοελληνικής γλώσσας. Στο πρώτο φύλλο του ο «Φίλος του Νόμου» δημοσιεύει τα εξής ως εξήγησι της έκδοσεως: «Προκύπτει τέλος πάντων εις φώς ο Φίλος του νόμου, όστις προ πολλού μιν έπιθυμούσε, λαμβάνει δε μόνον τώρα καιρόν και άδειον να λαλήση προς τους υπέρ έλευθερίας αγωνιζόμενους Έλληνες. Η όνομασία του άρκει να βεβαιώση καθένα δια την ειλικρινή ούδετερότητα, την οποίαν θέλει φυλάξει και δια το μίσος του κατά των φατριών. Ημείς θέλομεν να βασιλεύη ο νόμος. Ο φίλος λοιπόν του νόμου είναι φίλος όλου του Έθνους, φίλος του κοινού καλού και εύδαιμονίας».

Όπως προκύπτει από τα απομνημονεύματά του Άγγελου φιλέλληνας Έμαρσον, ο «Φίλος του Νόμου» τύπωνε το 1825 500 αντίτυπα, αλλά μόλις έπαρκοσαν τα στοιχεία Έλλείψει έπαρκών τυπογράφων, οι συντάκται βοηθούσαν στη στοιχειοθέσια και την έκτύπωσι. Όσον άφορά την πολιτική του φύλλου ο έκδοτης του κατόρθωνε να αποφυγή τον αυστηρό έλεγχο του Λαζάρου Κουντουριώτη χωρίς στο άρναϊκό ύφος με το οποίο διευτύπωνε τα άρθρα του και που δεν ήταν σε θέση να άντιληφθή ο άργοντας της Ύδρας.

Ο «Φίλος του Νόμου» δέκωσε την έκδοσι του την 29 Ιουλίου 1827. Στο τελευταίο φύλλο δημοσιεύεται άνακοίνωσις του έκδοτου Ι. Κιάππε περί διακοπής της έκδοσεως της εφημερίδας.

Ας σημειώθη ότι η εφημερίδα αυτή, της οποίας σώζεται η σειρά στην Βιβλιοθήκη της Βουλής αποτελεί μία πολύτιμη πηγή για την άντλησι πληροφοριών νεωτικής φύσεως της εποχής του άγανος. Ο τόπος της έκδοσεως έπαιξε τεράστιο ρόλο στο είδος της ειδησεογραφίας που έπρεπε να προτιμήση η εφημερίς.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Πονόψυχη. Λυπάται όλους τους δυστυχείς ή φαντασμαγορική μου φίλη, κ. Άσπασία, κι' είνε ικανή να βγάλη μαντήλια και να τ'α μουσκέψη, όταν άκούση για τ'ο δράμα ενός δυστυχισμένου.

Πρό πάντων, λυπάται τους φτωχούς και μισθοδούλους ανθρώπους κι' όταν άκούση για τους μισθούς που παίρνουν, φέρνει τα χέρια στο παχούλο της στήθος και παίρνει ύφος τραγικού:

— Άχχχ! Είνε τραγικό!...

Μέσα στην φαντασία της έχει φτιάσει μία ιδιότυπη εικόνα του μισθοδούλου ανθρώπου, που τον φαντάζεται κοκκαλιάρη, άναιμικό και διαρκώς έτοιμο να λιποθυμήσει απ' την πείνα. Πολλές φορές, την ώρα που καταβροχθίζει άπανωτά τ'α πιάτα — γιατί η λαμπρή μου φίλη κ. Άσπασία είνε φαγου και καταβάζει τον περιόρισμο — σταματά απότομα τ'ο φαγητό κι' άναστενάζει:

— Άχχχ! Είνε τραγικό!...

Σηκώνει το μακρόστενο κεφάλι του ο όσιος Ιάκωβος και, κρατώντας το πηρούνι στον άέρα, την ρωτά:

— Ποιό πάλι είνε τραγικό;

— Μα να μην έχουν να φάνε τόσοι και τόσοι άνθρωποι! Πώς μπορούμε να τρώμε έμεις δίχως να αισθανώμαστε τύψεις;

— Τύψεις!...

— Τυψεί!...

Ύστερα της περνά και πέφτει με τ'α μούτρα στο φαί. Γιατί η καλή μου φίλη, κ. Άσπασία, δεν έπιμένει ποτέ σε μία της σκέψι. Όπωςόδηποτε, όμως, τ'ο θέμα των μισθοδούλων ανθρώπων έρχεται κατά περιόδους στο μυαλό της κι' όσες φορές τύχη κουβέντα, βγάζει μαντήλι και σκουπίζει ένα δάκρυ.

Νάτη άπόψε σε μία φιλική συγκέντρωσι, στο σπίτι του έμπορου κ. Μαλαούρα. Κόσμος πολός, γυναίκες, άντρες, νέοι και νεαρές, χορός και γλέντι. Στις δόξες της κ. Άσπασία, σκουπίζει τριγύρω χαιρετούρες και χαμόγελα, ενώ ο άγαθός της σύζυγος, τραδηγμένος σε μία γωνία, παρακολουθεί με την άκρη του ματιού του, ανήσυχος μήπως τυχόν άμολήση πάλι κανένα μαργαριτάρι όλκής — όσο για μικρότερα μαργαριτάρια, ήταν σίγουρος, ότι τα σκόρπιζε στο κάθε βήμα της.

Της συνιστούν άνθρωπος, συνάπτει καινούργιες γνωριμιές κι' έπιμένει να μανθάλει λεπτομερείες για τον κάθε άγνωστο κύριο, που της παρουσιάζουν.

— Ο κ. Παπαδόπουλος.

— Αναλύεται σε ένθουσιασμούς:

— Ό, χαίρω πολύ. Πάρρρρρα πολύ...

Από πού είσαστε, κ. Παπαδόπουλε;

— Από τας Άθήνας...

— Ό, χαίρω πολύ. Πάρρρρρα πολύ.

Παντρεμένος;

— Μάλιστα...

— Η γυναίκοϋλα σας;

— Γριππίτσα...

Σκηνη τραγωδίας:

— Άχχχ ή γρίππη. Τί τραγικό! Την πέρασα κι' εγώ και ξέρω. Άλήθεια κ. Παπαδόπουλε... Τί τον έχετε τον κ. Παπαδόπουλο τον βιομήχανο;

— Τίποτα, μαντάμ...

— Τον κ. Παπαδόπουλο τον έμπορο;

— Δεν τον ξέρω.

— Τον κ. Παπαδόπουλο τον διευθυντή της τάδε υπηρεσίας;

— Τίποτα...

— Τον κ. Παπαδόπουλο τον άλευρέμπορο;

— Δεν τον ξέρω...

— Τον κ. Παπαδόπουλο τον διπλωμάτη;

Κι' άφού πρήξη τον άνθρωπο με όλους τους Παπαδόπουλους του τηλεφωνικού καταλόγου, στο τέλος του γυρίζει τις πλάτες:

— Μα κανένα Παπαδόπουλο δεν έβρετε; Κι' εγώ νομίζω, ότι όλοι οι Πα-

Το τρομακτικό πιάτο

παδόπουλοι είνε συγγενείς συναμεταξύ τους! Τί άστείο!...

Ύστερα τραβάει πέρα κι' ύστερα παρατέρα — άεικίνητη, ένθουσιώδης, έκδηλωτική — κι' από γνωριμία σε γνωριμία, πέφτει έπάνω σ' έναν κύριο που λέγεται Λιμάδης και που κατά σύμπτωση είνε υπάλληλος. Η κ. Άσπασία μένει έμβρόντητη:

— Μισωτός;

— Μισωτός.

— Άχχχ! Τί τραγικό!...

Τον κυττά με τέτοια κατανυκτική συμπόνια κι' άπότομα τ'α μάτια της παίρνουν άποχρώσεις τόσο δραματικές, ώστε ο άνθρωπος δεν ξέρει τί να κάνει.

— Ράτε, λοιπόν, κ. Λιμάδη, είσθε μισθοδούτης. Μην άνησυχήτε, φίλε μου, ταν μεγάλη άδικία, τί μισθό παίρνετε; Είμαι πολύ περίεργη...

— Δυό έκατομμύρια.

— Τόν... χρόνο;

— Τόν μήνα, μαντάμ...

— Τόν μήνα; Μα είνε φοβερό! Μα είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε τραγικό! Μα είνε άφάνταστο! Σας βεβαίω, ότι σπασάει η καρδιά μου πού τ' άκούω. Και πώς τα βγάξετε πέρα

είνε

Η ανδρική ομορφιά ποτέ δεν έπαυε να εκτιμάται ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ. Είναι ένα από τα σπουδαιότερα προσόντα ενός καινούριου ήθοποιου που θέλει να διακριθεί στην οθόνη. Αποδείξεις του κανόνα αυτού έχουμε πολλές και τόσο τελευταία τον Τόνυ Κέρτις και τον Φερνάντο Λάμας. Ο πρώτος είναι Αμερικανός, 25 χρόνων, ο δεύτερος δέ Αργεντινός, 35 χρόνων. Και οι δυο τους είναι γοητευτικοί άνδρες και τύποι που έκαναν εντύπωση στην πόλη του κινηματογράφου.

Ο Φερνάντο Λάμας πήγε στο Χόλλυγουντ το 1949, από το Μπουένος Άϊρες ύστερ' από ειδική πρόσκληση. Πριν αφήσει την πατρίδα του, ελπίζοντας σε μία διεθνή κινηματογραφική καριέρα ήταν εκεί γνωστός και συμπαθής ζέν - πρεμιέ του θεάτρου και του κινηματογράφου. Στην Αργεντινή πήρε μέρος σε 15 φιλμ από το 1939. Από αυτά το τέμπτο, που ήταν το γνωστό έργο του "Οσκαρ Ουάιλντ «Η βεντάλια της λαίδης Γουίντεμιρ», με την Ντολорές ντελ Ρίο, τον έδωσε εθνικά απ' την αφάνεια.

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτή η επιτυχία, που τον έφερε τελικά στο Χόλλυγουντ. Ήταν και η ομορφιά του, μια λατινική ανδρική ομορφιά, που καθώς λένε «έκαινε καρδιές». Υψηλός, λεπτός, με λίγο γκρίζους κροτάφους πάντα ντυμένος με ιδιαίτερο γούστο και με τρόπους κοσμικούς, ο Φερνάντο έγινε αμέσως, μόλις έφτασε, το γαϊδεμένο παιδί της πόλεως του κινηματογράφου. Όλες οι γνωστές στάρς ζητούσαν να κάνουν τη γνωριμία του. Πολύ περισσότερο ύστερα από την πρώτη επιτυχή εμφάνισή του στην οθόνη με το έννομο φιλμ «Πλούσια νέα και ώραία», με την Ντανιέλ Νταριέ και την Τζέν Πάουελ.

Από τους πρώτους που τον συνάντησαν ήταν και η Λάνα Τάρνερ που ένθουσιασθηκε από την κομψή εμφάνισή του! Ακολούθησε δε αμέσως η δεύτερη ταινία του «Ο νόμος και η λαίδη Λόβελοου», με την Γκρή Γκάρσον που τον έκανε γνωστό και αναπητό σ' όλο το Χόλλυγουντ.

— Καλός ήθοποιος και εξαιρετικά συμπεριληπτικός ανδρικός τύπος, έλεγαν οι στάρς. Εκείνο το

Ο νέος γόνος του Χόλλυγουντ

Φερνάντο Λάμας, ο ζέν - πρεμιέ που τραμάτισε την καρδιά της Λάνα Τάρνερ

Ο νέος Αργεντινός γόνος Φερνάντο Λάμας.

προτύπισι για το θέατρο και σε ηλικία 18 χρόνων ήταν απόφοιτος μιας δραματικής σχολής. Ένα χρόνο αργότερα έκανε την πρώτη εμφάνισή του σ' ένα θέατρο με μεγάλη επιτυχία.

Την ίδια εποχή άρχισε εμφανίσεις και στο ραδιόφωνο και ύστερα από αρκετές επιτυχίες τον κάλεσαν στον κινηματογράφο της χώρας του το 1942. Από τότε αρχίζει μία καλή καριέρα στην οθόνη αλλά το 1948 τον προσέφερε ένα «λαγωνικό» από αμερικανικά στούντιο και τον έφερε στο Χόλλυγουντ παρ' όλο που δεν ήξερε καλά την αγγλική γλώσσα.

Ο Φερνάντο έχει ανάστημα 1 μ. 83, μαύρα μαλλιά και κοστανοπράσινα εκφραστικά μάτια. Ντύεται πάντοτε κομψά και ξέρει να σταθεί όπουδήποτε. Τώρα μιλάει καλά τα Αγγλικά. Εκτός αυτού μιλάει ώραία και τα Γαλλικά. Ενδιαφέρεται πολύ για τα σπορ. Το 1937, σε ηλικία 21 χρόνων κέρδισε τον τίτλο του πρωταθλητή της Αργεντινής στο κολύμπι. Για τον λόγο αυτόν ανυπαντρώθηκε, καθώς διαδίδεται κάποιο είδος δούλιο τον δίνει με το Μπουένος Άϊρες.

χαμόγελό του πρό πάντων τον κάνει πολύ ελκυστικό! Είναι και ανύπαντρος... Θα ήταν ενδιαφέρον να βλέπαμε ποιά θα κατορθώσει να κερδίσει την καρδιά του...

Φαίνεται ωστόσο ότι η Λάνα Τάρνερ τον είχε ξεχωρίσει με ιδιαίτερη προσοχή. Ίσως να τον είχε ανατήσει κιόλας απ' την πρώτη στιγμή. Άλλοιως δεν ξηνηγείται το μεγάλο ενδιαφέρον της γι' αυτόν. Πέρυσι, τέτοια εποχή τα στούντιο της «Μέτρο» ζητούσαν ένα ζέν - πρεμιέ για το ρόλο του λογανού Ντανίλο στη γνωστή όπερέττα του Λέγας «Ευθυμική κήρα», που θα γυριζόταν σε ταινία με πρωταγωνίστρια τη Λάνα Τάρνερ. Η Λάνα, λοιπόν, με τα μεγάλα μέσα που διέθετε, κατάρθωσε τελικά να εξασφαλίσει το ρόλο αυτόν για τον Φερνάντο Λάμας. Κατάληξε στο Χόλλυγουντ! Πρώτη φορά συνέβαινε ένας μεγάλος και δύσκολος ρόλος να δοθεί σ' ένα καινούριο ήθοποιό! Το φιλμ αυτό έχει τελειώσει τώρα και προβάλλεται στην Αμερική με μεγάλη επιτυχία. Αρέσει δε πάρα πολύ ο Φερνάντο, που με την τρίτη αυτή ταινία του κατέκτησε οριστικά τη Μέκκα του κινηματογράφου.

Αποδείξεις αυτού είναι το γεγονός ότι τώρα τον περιμένουν 4 καινούριοι ρόλοι στις έξι ταινίες: «Ιστορία τριών ερώτων», με την Πιερράντζελι και την Λέσλι Κάρρον, «Όλοι κολυμπούν», με την Έστερ Ουίλλιαμς «Σουμπέρο», με την Άννα Γκάρντνερ και «Σαρά και Διάβολος», η παλαιά επιτυχία της Γκάρμπο σε καινούρια έκδοση, πάλι με την Άννα Γκάρντνερ.

Όλα αυτά τώρα έγιναν νάρις στην υποστήριξη της Λάνα Τάρνερ που όπως είναι εξακριβωμένο σήμερα τον έχει έρωτευθεί πραγματικά και θα ήθελε να τον έκανε σύντροφο της ζωής της με τέταρτο γάμο της.

Αλλά ο κόρης Φερνάντο τί σκέπτεται για τη Λάνα; Καθώς φαίνεται, την συμπαθεί πολύ κι' αυτός αλλά τίποτα περισσότερο. Βγαίνουν μαζί, πηγαίνει στο σπίτι της κι' αυτή στο δικό του, αλλά στο γ' τέταρτο το γάμου ο Φερνάντο δείχνεται επιφυλακτικός. Την ήλει άρα... για γυναίκα του; Η υπήρξε φοβάται την προηγουμένη ζωή της και το γεγονός ότι η Λάνα έχει κόρη που είναι τώρα 9 χρόνων. Οι τελευταίες πάντως φήμες λένε ότι δεν είναι καθόλου απίθανο να αναγγελθεί σε λίγο ο γάμος τους. Η γοητεία και η έλξη που σκορπίζει γύρω της η γυναίκα αυτή είναι ακαταμάχητες. Ο Φερνάντο πάντως οφείλει πολλά στη Λάνα και πρώτα - πρώτα την αξιολύτρευτη καριέρα του στο Χόλλυγουντ.

Ο νέος αυτός στάρς γεννήθηκε στο Μπουένος Άϊρες της Αργεντινής στις 9 Ιανουαρίου του 1916 από πατέρα ηλεκτρολόγο - μηχανικό τον Αϊμίλιο Λάμας. Από μικρός ο Φερνάντο έδειξε προτίμηση για το θέατρο και σε ηλικία 18 χρόνων ήταν απόφοιτος μιας δραματικής σχολής. Ένα χρόνο αργότερα έκανε την πρώτη εμφάνισή του σ' ένα θέατρο με μεγάλη επιτυχία. Την ίδια εποχή άρχισε εμφανίσεις και στο ραδιόφωνο και ύστερα από αρκετές επιτυχίες τον κάλεσαν στον κινηματογράφο της χώρας του το 1942. Από τότε αρχίζει μία καλή καριέρα στην οθόνη αλλά το 1948 τον προσέφερε ένα «λαγωνικό» από αμερικανικά στούντιο και τον έφερε στο Χόλλυγουντ παρ' όλο που δεν ήξερε καλά την αγγλική γλώσσα. Ο Φερνάντο έχει ανάστημα 1 μ. 83, μαύρα μαλλιά και κοστανοπράσινα εκφραστικά μάτια. Ντύεται πάντοτε κομψά και ξέρει να σταθεί όπουδήποτε. Τώρα μιλάει καλά τα Αγγλικά. Εκτός αυτού μιλάει ώραία και τα Γαλλικά. Ενδιαφέρεται πολύ για τα σπορ. Το 1937, σε ηλικία 21 χρόνων κέρδισε τον τίτλο του πρωταθλητή της Αργεντινής στο κολύμπι. Για τον λόγο αυτόν ανυπαντρώθηκε, καθώς διαδίδεται κάποιο είδος δούλιο τον δίνει με το Μπουένος Άϊρες.

Η «μοιραία» Λάνα Τάρνερ, που είχε έρωτευμένη μαζί του.

Ρίτα Χάινγκουορντ

Μου δίνει την καρτα του: «Χαρίδμος Πράσσο, Τουλανού 186».

28 Ιανουαρίου: Δέχομαι την επίσκεψη του γνωστού μου Νικήτα Καραμπάνα. Έχει μια δίκη και με θέλει για μάρτυρα υπερασπίσεως. Σε κάποιον καυγά, έμπλεξε. Λέει και τα λοιπά. Δεν πρόκειται να πω ψέματα. Άπλωσε να βεβαιώσω πως είναι καλός άνθρωπος, φιλήσυχος πολίτης και έντιμο μέλος της κοινωνίας.

Ο Νικήτας άθωώθηκε.

19 Φεβρουαρίου: Είμαι στο τσάι. στέκομαι στον εξώστη. Ένας βιαστικός συνεπιβάτης μου, ενώ το τρένο τρέχει, κάνει να πηδήσει. Τον πιάνω και τον κρατώ.

Θα σκοτωθώ, με τέτοια ταχύτητα! του λέω.

Ναί, έχετε δίκη, αναγνωρίζει. Δεν υπελόγησα καλώς την ταχύτητα.

Ονομάζεται Βλαδίμηρος Μπούας. Ζήνωνος 89.

26 Μαρτίου. Καθώς περνώ έξω από το καφενείο «Συνάντησης» βλέπω ένα γνωστό μου, τον Κοσμά. Τον καλημερίζω με σταματά.

Θα κεράσεις καφέ; μου λέει.

Πολύ ευχαριστώ.

Ας τα, οικονομικώς έχω μπόρσα γάλα! Ούτε για καφέ, ούτε για τσιγάρο.

Τού προσφέρω και τα δύο.

Πως τα κατάφερες έτσι;

Ξέρω κι' εγώ. Όμως έχω ύπ' όψη μου μια κομπινα και τη δουλεύω στο μυαλό μου. Αν πιάσει, σώθηκε! Κατι με ραδιόφωνα!

Τού εύνομαι κάθε επιτυχία.

Μου άφηνης ένα τσιγάρο ακόμα, σε παρακαλώ!

Τού αφήνω δύο.

16 Απριλίου: Έχω πάει εκδρομή στο Λαμπροχώρι και πεζοπορώ με την παρέα μου. Βαδίζουμε στο δημόσιο δρόμο. Είμαστε διασπασμένοι. «Α! να μία πηνή! Είπε μια μαρμαρίνη γούρνα και το νερό, που κατεβαίνει από το βράχο, παρ' όλο που υπάρχει μεταλλίνη βρύση, ξεχύνεται γύρω απ' αυτή. Καθώς πίνουμε, πιτσιλιζόμαστε.

Η βρύση είναι χαλασμένη! λέει ένας από τη συντροφία.

Αμέσως εγινονταν τα ευεργετικά μου ένστικτα. Στο χωριό βρισκόμα έναν υδραυλικό.

Θα πάμε να φτιάξουμε τη βρύση της Δροσοπηγής! του λέω.

Η δουλειά γίνεται την άλλη μέρα. Η βρούσφα είχε σκουριάσει και ήθελε αλλαγή! Το όλον σαρνάντα νηλιάδες. Κι' άλλες έδωσαν για να κολλήσω ένα μάρμαρο, όπου είπα και σκάλασαν αυτά τα λόγια: «Η βρύση αυτή, ετοποθετήθη δαπάναις του εθνικού ευεργέτου Νικήτα Φορτωμένου, χάριν των διψώντων διαδωτών, εν έτει 1951».

Τέτοιες ευεργεσίες έκανα πολλές και δεν τόχω σκοπό, βέβαια, να τις περιγράψω όλες, όχι για να μη σας κουράσω, αλλά για να μην πητε πως είμαι ρεκλαμαδόρος. Κι' ούτε που θα φανερώνω κι' αυτές στην κοινή γνώμη, αν δεν μου έρχονταν μια μεγάλη ανατοδιά στη ζωή μου. Χρειάζομαι απαραίτητης πέντε εκατομμύρια για να φτιάξω τον πομπολογισμό μου και να βάλω μπρος μια δουλειά να βγάλω το μεροκάματο. Τότε θυμήθηκα τους ανθρώπους που είναι ευεργετήται. Σε ποιους άλλους θα πήγαινα; Θα τους έδινα την ευκαιρία να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους — ίσως την περιμεναν κιόλας. Τους παίρνω από την άρχη.

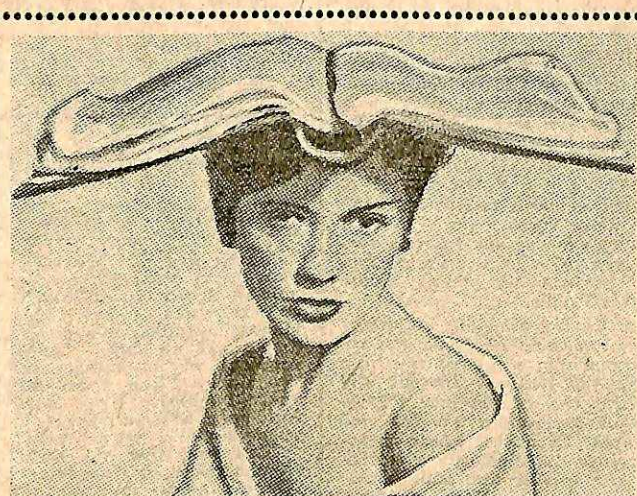
Καλημέρα σας, κύριε Χαρίδμο Πράσσο!

Καλημέρα σας! απαντά με άπορτία. Ο κύριος.

Δεν με θυμάσθε, αί;

Για ναμαι ελικοκινή, όχι.

Και όμως θάπομπε να μη με ξεχνάτε «α! αλη σας τη ζωή».

«ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ»

Αυτό είναι το όνομα που έδωσε στο πρωτότυπο αυτό κοπέλλο ο κατασκευαστής του. Μοιάζει όπως βλέπετε με ανοιχτό βιβλίο, του οποίου το δέσιμο είναι από μαύσο βελούδο και οι σελίδες του από άσπρη ούγκαντίνα. Δημιουργός του είναι ο περίφημος Πασιγιάνος καπελλάς 'Αγιλλεύς.

Να σου πω 'Ηλία, είπα. Πολύ ευχαριστώ, να σου ανταποδώσω την ευεργεσία, με τον ίδιο τρόπο. Αν θάχης κι' εσύ δίκη καμιά φορά, θάρω να πω πως είσαι καλός άνθρωπος.

Σε απαλλάσσω αντί πέντε εκατομμυρίων.

Αειντε τώρα να πούμε και κανένα άλλο άστείο να γελάσουμε.

Μ' έπινξε η αγανάκτηση: «Αγνώμων! φώναζε. Δεν φταίς εσύ. Φταίω εγώ που δεν σ' άφησα να σπείσης στα κάτεργα!»

Τα σέβη μου, κύριε Βλαδίμηρε Μπούα! Θα μ' ενθυμήσθε, υποθέτω.

Μάλλον όχι.

Πως όχι! Είμαι ο άνθρωπος που σας έσωσε εκ βεβαίου θανάτου.

Πότε, πού και πως;

Στις 19 Φεβρουαρίου, στο τραμ 'Ιπποκράτους, που πήγατε να πηδήσετε εν κινήσει και σας κράτησα από το χέλος του τ' αφού! Μου είνατε πη μάλιστα πως δεν είνατε υπολογίσει καλώς την ταχύτητα.

Α!... Α!... Σαν κάτι να θυμάμαι. Άλλα όχι, ότι μου σώσατε και τη ζωή!

Σας την έσωσα, κύριε Βλαδίμηρε Μπούα. Γιατί, αν σας άφηναν να πηδήσετε, θα πέφατε στην άσφαλτο και θα σπάγατε το κεφάλι. Έγκεφαλίκη διασείσις. Αν ζήτε, το οφείλετε σε μένα. Τον ευεργέτη σας!

Και τί ήθελα τώρα; Άπλωσε μια μικρή αναγνωρίσι της ευεργεσίας μου. Μόνο με πέντε εκατομμύρια. Αίγα, βέβαια, για διατίμησι μιας ανθρώπινης ζωής, αλλά τέλος πάντων. Τα υπόλοιπα ας μου τάδινε σε άλλη ευκαιρία.

Δεν ξέρω τί άστείο βρήκε κι' αυτός ο κ. Βλαδίμηρος Μπούας κι' έβαλε τα γέλια.

Αειντε, παιδί μου, είπα και χρόνια είχα να γελάσω έτσι.

Πατε κι' έσεις αγνώμων κύριε Μπούα; Κρίμα τ' όνομά σας. Από ένα Μπούα δεν τό περίμενα!

Ετσι είναι, δυστυχώς, ο κόσμος, πρόσθεσε φιλοσοφικά ο κ. Βλαδίμηρος. Άχάριστος και αγνώμων. Γι' αυτό, μην ξαναπιάνε άνθρωπο που θέλει να πηδήσει από το τραμ!

Δεν περίμενα να μου τό πη.

Τον Κοσμά δεν τον συναντώ πιά στο καφενείο «Συνάντησης». Τώρα έχει ένα κατάστημα ραδιοφώνων κι' εκεί του κάνω την επίσκεψη.

Ευεργεσία; Τί ευεργεσία, 'Ηλία;

Κάνει πως δεν θυμάται. Τού υπενθυμίζω: 'Ο καφές και τα

τρία τσιγάρα που μου καπνίζα, στις 26 Μαρτίου π. έ., τότε που ήταν στεναχωρημένος και τα λοιπά. Αί, λοιπόν;

Σε έσωσα από την αυτοκτονία!

Ποιός σούπε πως θα έκανα τέτοια τρέλλα;

Στην απελπισία σου, τί θάχναες; Έξ' άλλου, αυτό τό κατάσταση, το οφείλεις σε μένα. Γιατί, ο καφές και τα τσιγάρα που σου πρόσφερα, σούφεραν άνακούφισι στη στενοχώρια και έυπνησαν τό μυαλό σου να πετύχη την κομπινα. 'Η δεν τ' αναγνωρίζεις;

Που να τ' αναγνωρίσει ο αγνώμων!

Τουλάχιστον ένα ραδιόφωνο να τό πουλήσω!

Αν μου φέρης έγγυητή!

Αι! σε κατάλαβα και σε να, τέρας αγνωμοσύνης!

Απευθυνόμαι ακόμα σε μερικούς ευεργετηθέντες κατά καιρούς. 'Η ίδια υποδοχή. Όλοι αγνώμονες. Δεν μου μένει παρά η κοινότης Λαμπροχωρίου. Σ' αυτήν στηρίζω τις τελευταίες μου έλπίδες. Εύτυχως υπάρχει και η μαρμαρίνη πλάξ. Λεωφορείο και γραμμή για κεί. Ζητώ τη σύγκληση του κοινοτικού συμβουλίου.

Κύριε Πρόεδρε και κύριοι Σύμβουλοι! Είμαι ο μέγας ευεργέτης της κοινότητος σας. Εγώ ετοποθετήσα, δαπάναις μου, τη βρύση της Δροσοπηγής, ως και η αναγνωρίσι της πλαξ αναφοράς. Χάριν της ιστορίας. Και ίδου ότι ο μέγας ευεργέτης εύρισκεται σημερον εις την δυσάρστον θέσιν να υπενθυμίση την ευεργεσίαν που προσέφερε εις τό χωριόν σας χωριόν και να ζητήσει την ανταμοιβήν του. Μόνον πέντε εκατομμύρια, συν τό ναύλα. Παρακαλώ να έγκριθί έμέσως η σχετική πίστωση, διότι επείγουμαι. Παραιτούμαι του ανδριάντος!

Δεν μου δίνουν ούτε τό ναύλα οι αγνώμονες. Αναγκάζομαι να φύγω με τό πόδια. Και, καθώς περνώ μπροστά από την πηνή, βλέπω τη βρύση και την έντειχισμένη πλάκα. Σπάζω με εντειχισμένη πλάκα. Ξεβιδώμα κτραπάν την πλάκα, ξεβιδώνω τη βρύση και την παίρνω μαζί μου. Αυτό σας χρειάζεται, άναστοι Λαμπροχωριτες, που δεν ξέρετε να τιμάτε τους ευεργέτες σας.

Αίγα χιλιόμετρα πιά κάτω, βλέπω ένα γαίδαρο βαρεία φορτωμένο. Σαν να μη φτάνη τό φορτωμα, είναι κι' ο αφεντικός του καβάλλα. Αισθάνομαι την έπιθυμία να ευεργετήσω τό δυστυχισμένο ζώο.

Στάσου! φωνάζω.

Ο αναβάτης σταματάει τό ζωντανό.

Τί θές, κουμπάρε;

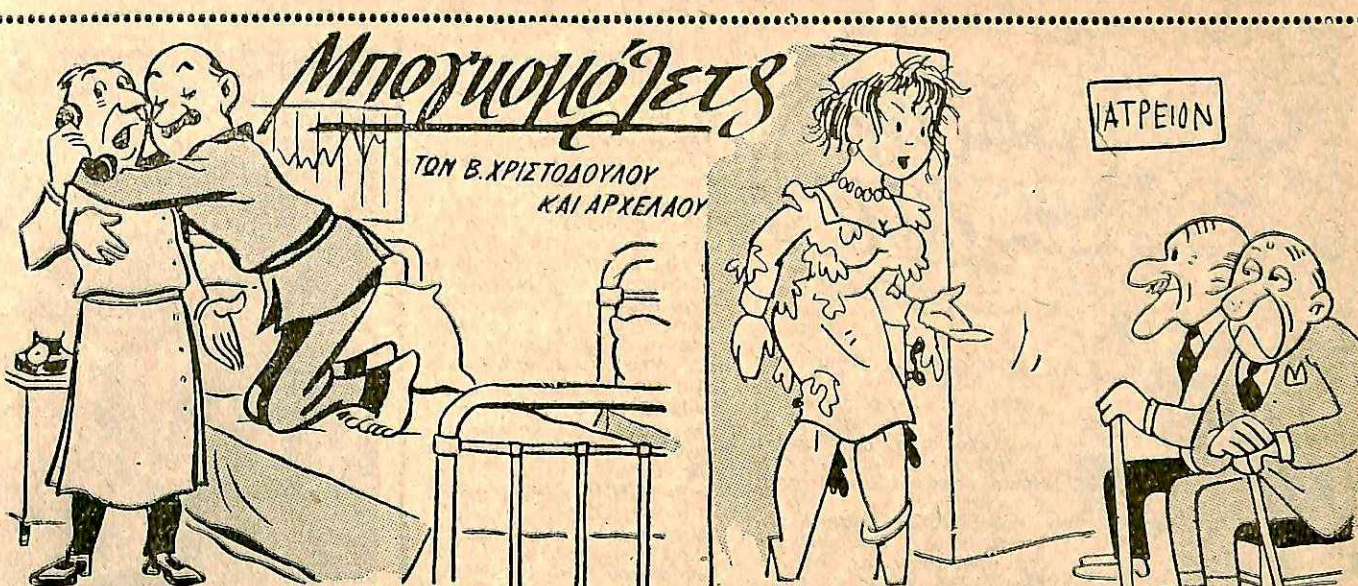
Δεν λυτάσαι τό καυμένο τό υποκόβιο, που αναστενάζει από τό βάρος; Κατέβα να πας με τό πόδια!

Γιατί; Τζάμπα θα τρώη τό σανό; μου απαντά θρασύτατα ο χωρικός. Στο κάτω της γραφής, γαίδαρος είναι! 'Η υπάς και νομίζεις πως αν ήμουν εγώ γαίδαρος, κι' αυτός άνθρωπος, θα πήγαινε με τό πόδια! Άσε με να χαρής!

Στηνουμε αληθινό καυγά, στη μέση του δρόμου. Εγώ, αποφασισμένος όπωσδήποτε να ευεργετήσω τό γαίδαρο, τον πιάνω από τό καπίστρι. 'Ο αναβάτης τού φωνάζει κντέεεε, εγώ κρατώ τό ζωντανό για να τό έμποδίσω να προχωρήσει. Όπου ο κύριος γαίδαρος μου έφευγει σε μία στιγμή και μου κοπανάει μία γερή κλωτσιά στο μπρό. Και συνεχίζει τό δρόμο! του φωνάζω, καθώς τον βλέπω να ξεμακραίνει με τό διπλό φορτίο του.

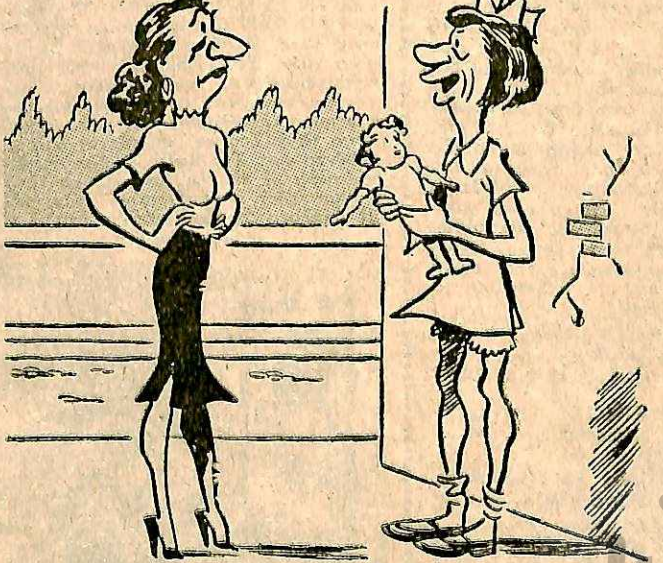
Συνεχίζω κι' εγώ, τό δρόμο μου κουτσαίνοντας. Α! Τελείωσε! Δεν θα ευεργετήσω ποτέ ούτε άνθρωπο, ούτε γαίδαρο. Γιατί οι άνθρωποι φέρνονται σαν γαίδαροι κι' οι γαίδαροι σαν άνθρωποι!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

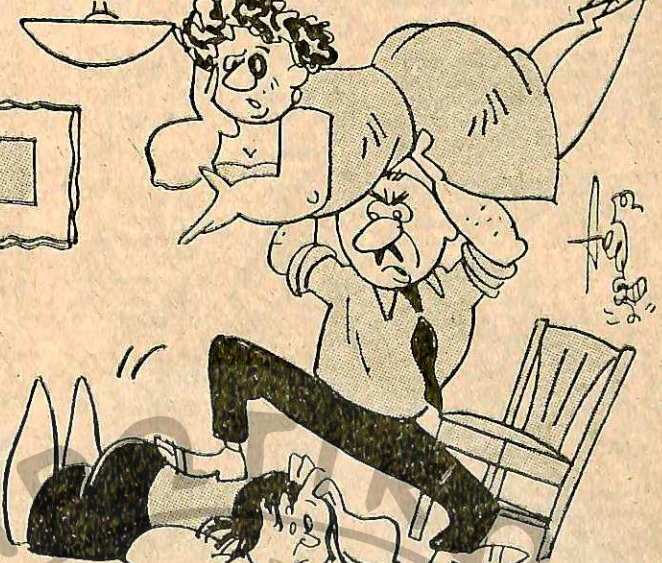

— Πρόκειται για τον ίδιο ασθενή, κύριε διευθυντά. 'Η κατάσταση του δεν βελτιώθηκε και μετά την άπομακρυνση της νοσοκόμας!...

— 'Η νοσοκόμος; Ποιός έχει σειρά για ενέσεις Μπογχομολέτς;...

— Να κάνης κι' εσύ Παρθενόπη μου, Μπογχομολέτς! Θέ ξαναεισέλθης!...

— Μά δεν με προειδοποιήσατε βρε κορούλα μου, ότι άρχισε να κανη ενέσεις Μπογχομολέτς ο άντρας σου!...

— Και Μπογχομολέτς, άλφα-άλφα, έχω!...

— Έκανε κι' ο δικός μου Μπογχομολέτς, αλλά δεν είδα ακόμη αποτελέσματα... 'Ο δικός σου πως πηλεί!...

Ο πυρετός

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωμιος άντρας, κουρασμένος από τη ζωή και τις περιπέτειές της, 45 χρόνων."

ΕΚΕΙΝΗ: "Άπλωσε συμπληρωτική γυναίκα με ίχνη παλιάς ομορφιάς, 40 περίπου χρόνων."

("Αργά το βράδυ στο σπίτι").

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ένα ελαφρύ ξέσπασμα): Ούφ!... Σκάω! (Βγαίνει στη μικρή βεράντα).

ΕΚΕΙΝΗ (τόν ακολουθεί. Με συμπόνια). Τί σου συμβαίνει; Σου τύχανε τίποτα αναποδιές στις δουλειές σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό βρήκες... Βολοδέρνω ώρες στο γραφείο και δεν μπορώ να βγάλω δουλειά. Πάω χαμένος! Μαράθηκα! Στέγνωσα στα 45!

ΕΚΕΙΝΗ: "Υπερκόπωση... Είναι φανερό. (Σιωπή). Δεν κάνεις κανένα ταξιδάκι σε κανένα νησί;"

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει αψηχμένος): Με παίδν; Μαζί σου; Με τα παιδιά; Τότε είναι που θα ξεχαρδαλώ!

ΕΚΕΙΝΗ (ελαφρά θυμωμένη): Πάρε τότε συντροφιά! Τό φεγγάρι και πηγαίνε όπου θέλεις... Τί να σου πω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστενάζει): Είναι επειδή είσαι γυναίκα μου, γι' αυτό δεν μπορείς να με καταλάβεις. (Με μικρή διαμαρτυρία): Αυτή η περιβόητη "οικογενειακή γαλήνη" που έχουν έφημοι, τόσο και τόσο και που έχω απολαύσει δεκαπέντε χρόνια τώρα είναι ό άργος θάνατός μου! (Την κυττάζει με ύποψια): Δεν μου λες: Μήπως κι' εσύ είσαι κουρασμένη από τον "οικονομικό μας γαλήνη";

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτιμητική): Σε παρακαλώ! Είμαι καλά στην υγεία μου. Μόνο που εσύ μ' έχεις εγκαταλείψει. Πρέπει να τό παραδεχτείς, αγαπητέ μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνάβει ένα τσιγάρο): Κοιμούνται, τα παιδιά; ΕΚΕΙΝΗ (με μητρική

τρυφερότητα): Κοιμούνται τα πουλάκια μου. (Κάπως ανήσυχη): Μόνο εκείνος ο μικρός είχε γκρίνια και ανυπομονία απόψε. (Σοβαρά): Μήπως είχες καμιά ενόχληση πάλι στο σπύδι σου; Κανένα πόνο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Άφησε τώρα τό σπύδι. Για την καρδιά μου πρόκειται. Τη νοιώθω κούρα, νεκρή..."

ΕΚΕΙΝΗ (με ανακούφιση): "Α! Αυτό ήταν; Αυτό τό ξερούμε... Τρία χρόνια τώρα ο σφυγμός της είναι στασιμικός... Σου λέει ότι έρωτικός πυρετός..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (με χαρά): Νά, λοιπόν, που διένυσες την αρρώστεια μου. Πώς τόπες; Μου λέει ότι ο πυρετός, αυτό είναι!

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει περίεργα): "Αρχίζω να υποπτεύομαι ποιά είναι η αίτία."

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποφασιστικά): Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσει. "Αν θέλεις να σωθώ, και κοντά σε μένα να σωθής κι' εσύ..."

ΕΚΕΙΝΗ (με θυμό): Πέστο, καθαρά: Με ποιά έχεις μπλέξει ή σκοπεύεις να μπλέξεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ελκρινή προσπάθεια να μειώσει την κακή εντύπωση): Σου όρκίζομαι ότι μόλις τώρα έκανα αυτή την ανακάλυψη. "Εσύ μάλιστα με βοήθησες: Μου είπες πως μου λείπει ο έρωτικός πυρετός. Κι' εγώ, αλήθεια! Με καμιά όμως δεν έχω σχέσηες... "Αλλά πρέπει όπωσδήποτε να δω κάποια..."

ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει απότομα): Είναι πρωτοφανής ή τόση ξεσιτισσιά σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτά είναι λόγια!... Πάρε το απόφασι: Πρέπει να ξαναενώσω, για να δουλεύω άνετα, εύχαριστα. (Την κυττάζει): "Εσύ όμως, αποκλείεται να μου δώσεις τον πυρετό αυτόν..."

ΕΚΕΙΝΗ (αλλάζει ελαφρώς τον τόνο): Μην έννευρίζεις. (Σιωπή). Συμμερίζομαι τό δικιο σου (Με... διπλωματικό μονόλογο): "Ε. βέβαια... Είσαι νέος ακόμη..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κρυφή χαρά): Τό βλέπεις λοιπόν; Μόνο μιά ξανθή καλλονή μπορεί να με αναστηλώσει! Έμένα, έσένα και τό οικονομικό μας!... (Τον κυττάζει άποσβολωμένη). Παίρνω παράδειγμα από τους μεγάλους άνδρες της αρχαιότητας! "Όλοι τους ήσαν... πωρετικοί! Κρατούσαν ψηλά τον έρωτικό τους πυρετό με

τις Άσπασίες και τις Φρύνες..."

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): "Εστω... Κάνε ό,τι θέλεις..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνατηδάει): Νά σε φιλήσω άγγελέ μου! (Την άγκαλιάζει). Προστάτη άγγελέ μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν άπωθει): Μην ξεθαρεύεις... "Υποχωρώ, γιατί συλλογίζομαι, τα παιδιά μου. (Με ελαφρή άγριότητα): Παληάνθρωπε! Την ανηθικότητα σου αυτή δεν την ήγκρινω... Τη δέχομαι μόνο και μόνο για να σου αποδείξω έμπράκτως ό,τι έχεις άδικο!"

ΕΚΕΙΝΟΣ (με ζωηρή άνησυχία): Σκέπτεσαι μήπως να μου βάλης καμιά νάρκη;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε άλλο!... ΕΚΕΙΝΟΣ (δύσπιστα): Κακό τό κεφάλιό σου θα κάνει τότε, γιατί ή... προδοσία σου αυτή θα σε καταστρέψει.

(Τό άλλο πρωί στο γραφείο του).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θεέ μου! τί παραγωγή! "Τί εύφορία!... Κι' είναι μόλις έντεκα τό πρωί!... Κι' ύστερα σου λένε πως ό έρωτας δεν ξαναγεννιάνει τον άνθρωπο. (Διακόπτει τη διατυλογράφηση): Περίεργο όμως. Γιατί δεν ήρθε ακόμη ό ξανθός άγγελος, ή καινούργια μου διατυλογράφος;... Θαρρώ πως θα έχω "τσάκ" μαζί της. Μπα! Θα συνηθίσω. (Χτυπά τό τηλέφωνο. Πεταίνεται χαρούμενος): Αυτή θα είναι!... (Σηκώνει τό ακουστικό).

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά άπ' την άλλη άκρη της γραμμής): Πώς πάει ό πυρετός σου; ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκωμένος): Περίφημα! Σταθερή άνοδος! ΕΚΕΙΝΗ (μ' έκδικητική φωνή): Αυτό λέει κι' ό γιατρός... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιός γιατρός; ΕΚΕΙΝΗ: "Ο γιατρός που είδε τον μικρό. Τόν θερμομέτρησε κι' έχει 40! Τύφος, λέει. Και θα κρατήσει σαράντα μέρες! Μάξεν τα, λοιπόν, και κουβαλήσου στο σπίτι."

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε τραγικό παραλήρημα): "Ο πυρετός! "Η νάρκη! (Καταρρέει σαν ένας σωρός από τούβλα ενώ κλείνει βιαστικά ή: Αύλαία)

Α. Π.

Όχι δωρεάν περρούρες

"Η άγγλική έργατική κυβέρνηση είχε κανονίσει στον καιρό της να χορηγούνται δωρεάν περρούρες σ' όσους είχαν ανάγκη, γιατί τις είχε χαρακτηρίσει ανάλογα με τις τεχνικές όδοντοστοιχίες ή με τα ξύλινα πόδια. Τελευταίως, όμως, σε μιά νυκτερινή συνεδρίαση, που διάρκεσε ως τις 3 τό πρωί έξ αίτιας των σφοδρών αντιρρήσεων της μειοψηφίας, ή Βουλή των Κοινοτήτων καθήρησε αυτό τό μέτρο, με 292 ψήφους έναντίον 271. Πένθος στους Άγγλους φαλακρούς!"

ΜΟΝΟΧΕΙΡ ΚΑΙ ΤΥΦΛΟΣ ΓΛΥΠΤΗΣ

Στις 16 Οκτωβρίου του 1922 ο νεαρός τότε Ρενέ Τουρνά έλασε τό ένα του νέοι και τό δυό του μάτια. "Ο άτυχος νέος που ήθελε να γίνει υποζεύ προσπάθησε τότε να προσανατολιστεί σε κάποια άλλη σταδιοδρομία. Μιά νεαρά καλλιτέχνισσα που γνώρισε εκείνη την εποχή τον έκανε να στρέψει την προσοχή του προς την γλυπτική Σχολία. Ο γλυπτής Ρενέ Τουρνά θαυμάζεται για τό ταλέντο του. Τού άκοει να έξετάσει ένα πρόσωπο με τό νέοι του για να τό αναπαραστήσει κατόπιν πάνω στον πηλό με άπόλυτη ακρίβεια που προκαλεί τό θαύμασμά!

ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ 24 ΩΡΩΝ

Στην "Αμερική τοποθετήθηκαν σε όρισμένους κεντρικούς δρόμους αυτόματοι διανομείς άσφαλειών διάρκειας 24 ώρων. "Ετσι, όποιος πρόκειται να ταξιδέψει μ' ένα αυτοκίνητο, που δεν είναι άσφαλισμένο παίρνει μιά τέτοια άσφάλεια και έξέρει ότι σε περίπτωση που θα του συμβή κάτι, θα αποζημιωθεί ίκανοποιητικά."

Οι ξένοι που αγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ζοζέφ Ροζαρόλ, ο Καρμπονάρος

"Αποβιβάστηκε κοντά στη Γαστούνη τον Οκτώβριο του 1825 κι' έγινε δεκτός με μεγάλον ένθουσιασμόν από τους Έλληνες. Είχε φέρει μαζί του και τό 5 άγόρια του, από τό όποία τό μικρότερο, ό Σκιπίων, ήταν 13 και τό μεγαλύτερο 18 χρόνων."

"Όταν ό Γάλλος φιλέλληνας Φαβίανος, καθώς και μερικοί άλλοι Έλληνες έμαθαν τον έρχομό του στενοχωρήθηκαν, γιατί ό υποστράτηγος Ζοζέφ Ροζαρόλ Σκότς, ήταν από τους γνωστότερους Καρμπονάρους της εποχής του και είχε άποκηρυχθεί από την "Ιερά Σύμμαχία ως έπαναστάτης."

Οι Καρμπονάροι ήσαν "Ιταλοί κυρίως έπαναστάτες, που αγωνίζονταν για την ένωση της πατρίδας τους, έπειδή τότε ήταν χωρισμένη σε πολλά μικρά βασίλεια. "Αλλ' οι Καρμπονάροι ήσαν ένονητικοί στην "Ιερά Σύμμαχία και γι' αυτό οι Έλληνες δεν ήθελαν να δεχτούν Καρμπονάρους, για να μη θεωρηθούν κι' εκείνοι έπαναστάτες και πως υποστηρίξουν τον καρμποναρισμό..."

"Αλλά την εποχή που ήθε στην Ελλάδα ό Ροζαρόλ, ό κίνδυνος του "Ιουδαίου - πασα έκανε τους Έλληνες να ξεχάσουν κάθε περιορισμό και να δεχτούν τον "Ιταλό Καρμπονάρο με μεγάλον ένθουσιασμό κι' αγάπη. Γιατί ό Ζοζέφ Ροζαρόλ ήταν άπό τους πιο μορφωμένους στρατιωτικούς της εποχής του. "Όταν ήθε στην Ελλάδα επεχείρησε να διοργανώσει τό ιππικό, να γυμνάσει τακτικά σώματα, και να όργανώσει και τό πυροβολικό."

"Ο Ροζαρόλ μόλις έφτασε, με τό 5 παιδιά του και τον υπασπιστή του, τό Ζοζέφ Σκότς. "Ιταλό κι' αυτόν, δήλωσε στους Έλληνες και στην "Ελληνική Διοίκηση, με παρουσία, αλλά και ποιοτική διάθεση: — "Ηρθε στην Ελλάδα να χύσω τό αίμα μου γι' αυτήν!"

Και πραγματικά ό μεγάλος Καρμπονάρος, αν δεν σκοτώθηκε πολέμωντας άφησε όμως την τελευταία του πνοή αγωνιζόμενος για την ελληνική έλευθερία..."

"Ο Ζοζέφ Ροζαρόλ ήταν άπόγονος μιάς παλιάς Ισπανικής οικογένειας, που είχαν εγκατασταθ στην Νάπολι της "Ιταλίας. "Ο ίδιος θεώρούσε τον εαυτό του "Ιταλό και αγωνιζόταν για την ένωση της "Ιταλίας και την άπελευθέρωσή της από τό ξένα στροτατεύα. "Υποπρήσε ως στρατηγός στο Μεγάλο Ναπολέοντα, γιατί πίστευε πως θα έλευθέρωνε και θα έωνε την πατρίδα του "Ιταλία. Πρόσφερε επίσης τις υπηρεσίες του στο βασίλειά της Νεαπόλεως "Ιωακείμ Μυρά και μετά την έκθρόνισή του από τους Αυστριακούς, ό Ροζαρόλ δραπέτευσε και περιπλανήθηκε σε διάφορα μέρη της Ευρώπης. Τότε έγινε Καρμπονάρος και έβαλε μόνο ένα σκοπό στη ζωή του: Να ίδη έλευθέρη την πατρίδα του. "Ελεγε, μάλιστα, στους Έλληνες κατά την περίοδο που ήταν εδώ: — "Επιθυμώ να δώ έλευθερωμένη την Ελλάδα και γι' αυτό ήρθα ν' αγαμιστώ μαζί με τα παιδιά μου! "Υστερα θα πάω τους Έλληνες για να πάμε να πολεμήσουμε τον τύραννο της πατρίδας μας!..."

Σε λίγες μέρες έφωγαν με έξοδα της ελληνικής Κυβερνήσεως τό πέντε άγόρια του για την Ζάκυνθο. Και πολύ άργότερα, άκούσθηκε πως τα δυό παιδιά του Ζοζέφ Ροζαρόλ άποπειράθηκαν να δολοφονήσουν τον τότε βασιλέα της Νεαπόλεως "Αλλ' άπέτυχαν και συνελήφθησαν."

Στη Γαστούνη που πρωτοβρέθηκε ό Ροζαρόλ, φιλοξενήθηκε από τον Κοτζιάμπαση της "Ηλείας Γεώργιο Σισίνη. Κατήρτισεν εκεί ένα σώμα ιππικό από 500 ιππείς και τους μάθαινε την πολεμική τέχνη. Και θα καταριζόταν έτσι τό πρώτο αείμαγο ιππικό σώμα, αλλά για κακή τύχη εκείνες τις μέρες έκδηλώθηκε μεγάλη έπίθεση του "Ιουδαίου - πασα από την Μεσσηνία και τό στρατόπεδο διαλύθηκε, προτού καν όργανωθεί καλά."

Μόλις άρρώστησε προυάντησε τον θάνατό του και τό είπε στους οικείους του. Τους έτόνισε μάλιστα τό εξής: — Δεν λυπάμαι, γιατί πεθαίνω, αφού γεννήθηκα για να πεθάνω! Λυπάμαι, μόνο, γιατί άφήνω την πατρίδα μου στην τυραννία!... κάτω από ζυνό..."

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναϊκά έδικαιρα

Παγωμένες πιστώσεις

Λόγος γίνεται μεγάλος και άκούει ό καθένας για πιστώσεις "παγωμένες". Δηλονότι για τό μάτσο, που σχεδόν με τό τσιουβάλι δανεικά πήραν πενήντη βιομήχανοι μεγάλοι, που έπρεπε, όμως να τις είχαν έπιστρέψει στο ύπουργείο. (πουργείο. Μά εκείνοι προτιμήσαν να τις βάλουν στο... φυ- (γείο!)

Πίσω τις ζητάει τό Κράτος μ' αυστηρότητα πολλή. Μά αυτοί — κορβόδα είναι; — δεν θα δώσουνε φιλή. Και δικαίως τας πιστώσεις που τας λένε "παγω- (μένες" πρέπει να τις θεωρούμε ως πιστώσεις... Φα γω- (μένες!)

Τά νεώτερα της "Ιρέν

Τό διαφεύδει ό "Αλή Χάν όλίγον τι εύλόγως. Μά έπιμένει ή Παπά ότι έδδθη ό λόγος, και ότι ό Μαχαργιάς, πολλές γυναίκες γνώρισε, μά την Ειρήνη μοναχή στας Κάννας έξεχώρισε!

Τί να συμβαίνει, άραγε; Μεγάλη άμφιβολία. "Ο περίοσιος γαμβρός μιλάει γι' άλλη "φιλή". Μά όσο αν λερ γιά την "Ιρέν πέντε στην αγαπά ίσως την πάθη ό "Αλή διά της μεθόδου της... Παπά!

Λοιπόν, δεν αποκλείεται ν' άκούσουμε καμπάνα! Νά ίδουμε τέλος την Παπά να γίνη... μουσουλμάνη! Νά βάλη και μιά νυφική σπουδαία τουαλέττα. Κι' ίσως εκ πατριωτισμού μας στείλη και κουφέτα!

Τό φωτογραφικό

Καθιερούται, φαίνεται, με νόμο όριστικό, τό έκλογικό τό σύστημα τό φωτογραφικό. Κι' έτσι, εκτός του όνοματος, ό κάθε ύποψήφιος ένός έκαστου κόμματος, θάχη στο ψηφιδέλλιο την έκλεκτή του φάτσα, για να την βλέπη όλόκληρη των εκλογών ή πιάτου."

"Ο κάθε ύποψήφιος εις τις "φωτό" θα βγαίνει, στη στάσι που βουλευτεί και όπου πετυχαίνει. "Αλλοι προφίλ, άλλοι άν-φας, όπως καθεείς έγκρινει, "όσοι έχουν σώμα άρμονικό μ' ένα μαγιά... μπι- (κίμι!)

Και θα ρωτάμε σοβαρά και όχι εις τ' άστεία: "Αν διεξαγώνται εκλογές ή μήπως... καλλιστηεί!

14 χιλιάδες

Χιλιάδες δεκατέσσερις άκίνητα εν τάξει, έχει, έως τα σήμερα, τό Κράτος έπιτάξει. Διότι συνθηίζεται να μπαίνει μ' ένα νόμο, τό Κράτος μες στο σπίτι σου κι' εσύ νάσαι στο (δρόμο!)

"Ενα χαρτί με ύπογραφή: "Τό μίσθιον έπιτάσσεται. "Ο ιδιοκτήτης αύθαρεί φεύγει κι' έξω... πετάσ- (σεται!)" Κι' έτσι, λοιπόν, με τους σοφούς έτούτους τους (φετοάδες, εκεί στις δεκατέσσερες έφτάσαμε χιλιάδες. Μά ως είμεθα εύγνώμονες — τό λεω λόγω τιμής — που άφησε και μερικά να μένουμε κι' είμε!)

"Η "Ακρόπολις συγχρονίζεται

Για ν' άποκτήση ή "Ακρόπολις κομφορ συγχρονι- (σμένα, άπας και ζούμε στην καρδιά του είκοστου αιώνα — λένε να βάλουν άσανσέρ, που γρήγορα, καθένα θα τον άδειάζη άσφαλώς επί του Παρθενώνος!

Τό πνεύμα του συγχρονισμού πάντοτε τό έγκρινω. Γι' αυτό, λοιπόν, μελέτησα τό θέμα και προτείνω, στο Βράχο μας τον "Ιερό — θα είναι προς τιμή μας — να βάλουν όλα τα κομφορ που έχει ή εποχή μας. Και έτσι ή "Ακρόπολις θα είναι βέβου- (φάν!)

ΠΑΝ ΠΑΠ.

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

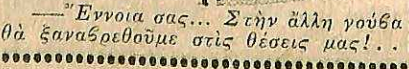
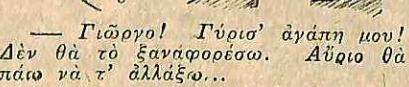
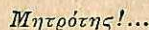
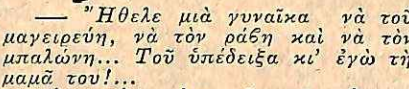
— Πρώτ' ἀπ' ὅλα, οἱ Γερμανοὶ γυμνῶσαν ἀκριβῶς τὸ σὺνθεμα τοῦ μάκου κάνουν μετὰ φωτὰ τοὺς τ' αεροπλάνα, ὅταν γίνονται ριψὲς. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἔιναι, ὅτι ὁ ἀσχυρματός μακρὸν, ἐνὼ δούλευε κανονικὰ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, χάλασε ξαφνικὰ καὶ δὲν μπόρεσεν νὰ συνεχιστοῦμεν μετὰ τὸ Κάιρο. Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὸ δόγματὸς τῆς νύχτας. Ἐπομένως, κοποῖς πρέπει νὰ τὸν χάλασε, συνεχιστοῦμεν ἀπὸ τοῖν μετὰ τὸν Νιγρόβαν.

Ὡστόσο, ὅταν εἶδε ὅς κείνα τὰ χαλὰ
τὸν Ντάννυ Γουέλς, ἐνδιαφέρθηκε καὶ ᾤ-
λησε μὲ μὲθὰ τὰ καρέκαστα τῆς μάχης: Ὁ
Λαγκας τὸν ὑποκρέωσε μὲ καθὼν κοντὰ τοῦ
καὶ κλεινόντας του μὲ τρόπο τὸ ματί, τοῦ
ἔδωσε μὲ καταλάβῃ πὺς κατ' ἑκτακτὸ συνέ-
βαινε. Στὸ μετὰ, ὁ Ντόνοβαν, ὁ Κίτκατ
καὶ ὁ Χόμφρυ Λεβί, εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀρ-
κετά, κουβεντιζόντας γιὰ τὰ γεγονότα τῆς
προηγούμενης, μὲ τὴν ἐπιθεσί του τοὺς ἑ-
κτανὸν στὸ Κοττά Ὁρμὰν τοῦ Βούλγαροι, τοῦ
Σκαραφῆ. Τότε ἀκριβῶς, βρῆκε τὴν εὐκαι-
ρίαν ὁ Γουέλς καὶ, μὲ συντομὰ λόγια, τοῦ
ἐξηγήσε πὺς εἶχαν τὰ πράγματα.

— Ναι, του είπε ο Γυαλιώτρης.
Καί του διηγήθηκε πώς τη νύχτα, ενώ όλοι κοιμόντουσαν, ο Ντόντος ανήλθε τους διαρκώς με το Ζήση Πλατσούνη, που ήταν απ' τα Γιαννιτάρια. Δεν άκουγε τί έλεγαν οι δύο τους, αλλά του έκανε εντύπωση ή κουνέντα τους, που του διαρκώς τόσες φορές. Ο Γυαλιώτρης κοιμήθηκε, έψιτνισε, κι αυτοί άκούην μιλούσαν. Ο Αμερικανός του έξηγήσε τότε το σχέδιο, που είχε καταστρώσει μαζί με τους άλλους, την ώρα που γυρίζαν στον Όρβυδο: να ξεμοναχιάσουν τους Γερμανούς και τον προδότη, καθενα χωριστά, και να τους «καποστήσουν», προτού προλάβουν να μεταχειριστούν τα όπλα τους. Χρειάζονταν όμως έξαιρετική προσοχή.

Ἡ ἀπόφασις πού βγήκε, ἔπειτα ἀπό τῆς
 ἀναιρέσεως καί τή διαπίστωσιν τῆς ἀλθεύσε-
 ως, ἦταν ὡς τοιγαροῦν καί οἱ θεωρίαι.
 Μά, ἐπειδή δέν εἶχαν ἐπίσημα τὸ δίκαιωμα
 αὐτό ἀπο τοὺς συμμαχοὺς, τοὺς κράτησαν
 ἀναιχάλοτους μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, ὡς τὴν
 ἀπελευθέρωσι. Μονάχον τὸν προσόθη Πλατσού-
 νην, κάποια νύχτα πού ἐπιχείρησε νὰ δρα-
 πονοῖται, τὸν γυτίσθηκε μὲ τ' ὄπλο του ὅνα
 πολλοὶ κέραι, καὶ τὸν τραυμάτισαν βαρεῖα. Πέ-
 ρανε δὲ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βόμβα.

ΓΙΑΝΝΗΣ Μ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Г. В. И.

‘Απ’ τὰ ἔντυπα τὰ νέα καὶ τὰ ραδιοφωνικά,
τὸ κοινὸν διαπιστώνει, μὲ κατῆφεια καὶ λύπη
πὺς στὴ χώρα μας ἐτούτη, λείπουν ὅλα γενικά
καὶ ἡ θέλησις καὶ μόνον κι’ ἡ προσπάθεια δέ...
(λείπει!)

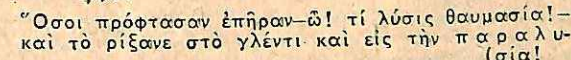
"Όλα γίνονται, σου λένε, με μιὰ θέλησι καλή
 κι' οἱ ποθούμενες οἱ λύσεις θάρρους ὅλες μαζεμένες
 κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε ἡ μεγάλη μας φυλή
 χαρωπὲς στιγμὲς νὰ ζήση κι' ἐποχὲς εὐτυχισμένες
 Γιὰ τὸ κάθε πρόβλημά μας εὐτυχεῖς ὑπάρχουν λύ-
 σεις, φτάνει μόνο νὰ μὴ λείπουν οἱ καλὲς μας οἱ θελή-
 σεις.
 Ἐπομένως, Ἕλληνα μου, μὴ σκοτιζέσαι σταλάδι
 καὶ ζητᾷς, σὰν τὸν πνιγμένο νὰ σωθῇς ἀπ' τα...
 (μαλλιά!)
 Κάνε ὅσο μπορεῖς κουράγιο καὶ μεγάλη ὑπομονή
 ἔστω καὶ... γαϊδουρινή.
 μὴ σὲ νοιάξῃ γιὰ τὸ μέλλον, στὸ κρεβάτι ἡσύχω
 καὶ τίς... λύσεις εἰς τὶς ποικίλες «σὲ φιλοδαντῶν»
 (πέπε)
 (...δέσει!)

Είναι πρόβλημα για σένα το ψωμί της ελευθέρας
 αλλ' εμείς, τόσοι φωστήρες, θα τὸ φέρωμεν εἰς
 (πέραν.
 Κάποιος τρόπος ὅσο νάναι — κι' ὅπου νάναι —
 (θα βρεθῇ.
 νὰ λυθῇ κι' αὐτὸ τὸ θέμα, μ' ὅλα τὰ προβλήματα
 (σου.
 Κι' ἂν συμβῇ, κατὰ τὸ μάλλον, ὁμαλῶς νὰ μὴ λυθῇ
 τότε, πλέον, ἀπ' τὴν πείνα θὰ λυθοῦν τὰ... γόνα
 (τά σου!

Τῆς ὑδρεύσεως τὸ θέμα εἶναι... φλέγον ὠρισμένως
μὰ κι' ἐκεῖνο μελετᾶται σοβαρὰ κι' ἐπισταμένω
κι' ὡς εἰκόσμεν, συντομῶς, μίᾳ γιὰ πάντα θά λυθῇ
καὶ νερὰκι θάχη ὁ κόσμος γιὰ νὰ πιῇ καὶ νὰ πλυθῇ
Ἀλλ' ὠστόσο ἐκείνη ἡ μέρα ἡ ἁγία ξημερώσῃ
καὶ τὸ... θαύμα τοῦ Ἀγίου τοῦ Θωμᾶ νὰ μᾶς λυ-
(τρώσῃ)
μελετᾶται παρὰλλῆλως καὶ δεόντως κι' ἄλλη λύσις
ἥτις πρέπει ὡς εἰκός,
νὰν' ὁρῶς προληπτικός
γιὰ τὰ κρούσματα τῆς... λύσεως!

Καὶ συγκοινωνίας θέμα πρὸ πολλοῦ ἔχει προκύψει
μὰ τὰ πάντοια κεφάλαια καὶ σ' αὐτὸ ἔχουν ἐγκύψει
καὶ μᾶς διασθεβαίνουν κι' ὅλο μᾶς υπενθυμίζουν
πὼς κι' αὐτὸ τὸ ζήτημά μας καταλλήλως τὸ ρυθμίζουσι
Τίς προσπάθειές τους, λένε, περισσότερον ἐντέλειον
κι' ὁλοένα τὸν ρυθμὸ τοῦ γιὰ τὰ τραίνα... ἐπὶ τὸ
"Εἴσι πείθουν καὶ κοιμίζουν τοὺς εὐπιστοὺς καὶ
ὅτι θαῦρουν τὴ λύσι τὴν... ὀρθή γιὰ τοὺς... ὁ
'Αλλ' ὥστόσο νὰ πετύχουν τέτοια λύσι—συμφέρει
ἀπὸ τὴν ὀρθοστασίᾳ θὰ λυθοῦνε τὰ... νεφρά μας
Καὶ θὰ εἶναι ἡ μόνη... λύσις νὰ βρεθοῦμε ὅι καὶ
μὲ τῆς Πάουερ τοὺς ὄρους χειροπόδαρα... δεμένοι

Μες στη φτώχεια μας την τόση ήταν λύσεις ρεϊκ
κι' ή βοήθεια έκεινη ή άμερικανική,
που μάς δόθηκε έν πρώτους άπ' το Σχέδιο Μαρσά
που έδώ έτροποποιήθη σ' ένα σχέδιο...μα σ σ ά
Κάτι ξεφυνην ατόιδες, με τά δόντια τά γερά του
πέσαν μ' όρεξη μεγάλη κι' έλυσαν το πρόβλημά του
κι' έπομένως κι' άσφαλώς,
του λαού του άνυπόπτου του έλύθη... ό άπαλός
Τώρα πέφτει το φαλλίδι στη βοήθεια τη μεγάλη
Περιθώριο δέν έχει γιά νά φόν πολλά και άλλο

Θέμα μέγιστον επίσης είναι τὸ Κυπριακόν.
 θέμα, δίχως ἀντιρρήσεις, καθαρῶς ἑλληνικόν,
 πού μονίμως ἀναμένει ἀπ' τοῦ Κράτους τούς με-
 λους (γαλλούς).
 λύσι ἔξυπνη κι' ὥραία κι' ὄχι... «λύσεις ἀνωμάλους».
 Κι' οἱ μεγάλοι διπλωμάτες τῆς Ἑλλάδος οἱ σπου-
 δαῖοι (δαίμοι)
 λένε πῶς μὲ τούς συμμάχους κάποια σχέσις μᾶς
 (συνδέει)
 καὶ μιὰ λύσις δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ
 ἂν βεβαίως ὁ δεσμός μας μὲ τούς Ἀγγλους τῆς
 (ρηθῇ).
 Μὰ κανεῖς τούς τέλος πάντων δὲν τὸ λέει ρητὰ κι
 (ὡμὰ)
 ὁ δεσμός αὐτὸς πῶς εἶναι γιὰ τὴν Κύπρον μας...
 (δυσμα)
 "Ἐτσι καὶ τὸ θέμα τοῦτο μᾶς ὑπόσχονται νὰ λύ-
 (σουν)
 μὰ καὶ τὴ διαδηλώσεις προσπαθοῦν νὰ...διαλύσουν

"Όλα, σήμερα, βαδίζουν όπως είπα παραπάνω
 και το επαναλαμβάνω
 σε μία λύσι' μααλή
 κι' απ' τ'ις λύσεις... εξαρτάται ή ώραία μας φυλή
 "Έτσι βλέπεις τόν κοσμάκη που τόν... σφίγγει (έφορία,
 να γυρεύη να τοῦ.. λύσουν τών τελών τήν άπορία
 Βλέπεις τούς φοροφυγάδες, τούς παχείς κι' άδικο (φόρους,
 να μασάνε τόσους φόρους,
 τής ζωής τού πρόβλημά τους ωραιότατα να... λύ (οὐν,
 κι' όσουν θέλουν... ν' άπολύουν,
 νόμους δε κι' υποχρεώσεις αναίδως να καταλύουν

‘Επομένως, “Ελληνά μου, στὸ μυαλό σου πλῆθος (βάλλω)
ὅτι ζῆς στῆς κοινωνίας τὸν χειρότερο τὸν βάλω
καὶ στὴν πλάσι μας ἐτοῦτη τὴν κοινωνοῦσία καὶ
(μπαμπέσσα)
πάντα... λύνουν καὶ δένουν, ὅσοι ἔχουν τὰ μέσα
“Ολοὶ ἐκεῖνοι ποὺ σοῦ λύνουν διαρκῶς τὰ... ἥπα
(τὰ σου)
κι’ ὅσοι χρόνια στὴν ἀράδα, ζοῦν ἀπὸ τὸν ἴδρω
(τὰ σου)
εἶναι μέσα στὴν Ἑλλάδα κραταῖοι καὶ φημισμένοι
καὶ γυρίζουνε... λυμῆνοι!
ἐνῷ θάπρεπε δικαίως... ἀλλά «θού, ἀγαπητοί μου
...φυλακὴ τῶ σπλάγι μου»!

Τέλος, όμοιοπαθῆ μου κι' άναγνώστα μου συνήθως
πού άνηκεις στών Έλλήνων τό άνομονο τό πλῆθος
οίξε γύρω τῇ ματιά σου καί θά δῆς καί θά προσέξῃς
πώς οί λύσεις έχουν γίνει σούς παράγοντες μα
(ξέεις)
"Έξεις ἤγουν καί... ξερο μάς, τῇ στιγμή πού χρ
(για τώρα
καί κατὰ τίς βεβαιώσεις σοβαρῶν ἐπιστημονών,
δέν γιστρεμεται μέ λύσεις ἡ δούδοτή μας χώρα
πού κατάντησε γιά λύπη καί γιά... δέ σ'ίμο κ
(μόνον!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκιζα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εύθυμα ενταντανέ

Στο τραύμα:
— Ψί!... Τσάφ!...
— Ήγος κομψού πταμού, χαριτωμένου δεσποινιδίου.
— Ψί!... Τσάφ!...
— Καί σαν αναπτήρας «Ντά» χιλ».

Και ο παρακαθήμενος:
— Άν! δεσποινίς! Αναπνέω με ήδονη το φτερινιστάκι σας! Άν! Τι γοητευτικά μικρόβια!...
— Ή δεσποινίς γέλασε.
— Χά, γά! Ψί!... Τσάφ!...
— Καί... κατέβηκαν μαζί, σχεδόν άγκαζέ, στην ίδια στάσι!... Θά

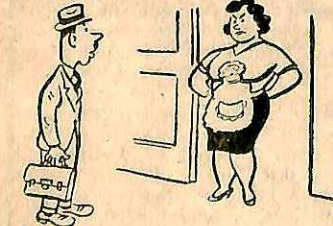
ύλογη... την γοίπην ο παρακαθήμενος. Έστω και αν την έχη κολλήσει!...

— Ο Μανωλάκης, ιδρωμένος σαν Αϊνινητικό κανάτι και πεινασμένος σαν λύκος, επιπορεύει το μεσημέρι στίτη του. Ή αγαπημένη του συμβία τον υποδέχεται με άνοικτάς... παλάμας:
— Γιατί, βρέ, άργησες ένα τέταρτο;

Φιλειρηνικός και διαλλακτικός άνθρωπος ο Μανωλάκης, προτιμά ν' απαντήσει και στην απειρη χειρονομία της και στη δεσποτική παρατήρησή της με μιαν ενώπιση... φλεγούσης επικαιροσύνης:
— Είν' έτοιμο το φαί, χρυσό μου;

— Ναί! Κάτσε να σου βάλω να περιδρομίσες.
— Και τί μαγειρέψες, γλύκα μου;

— Μακαρόνια!...
Τα μάτια του Μανωλάκη λάμπουν σαν ήλιοι! Δεν έχει βέβαια μεγάλη έμπιστοσύνη στην... Τσε-

λεπεντική δεινότητα της γυναίκας του άλλα λατρεύει τα μακαρόνια. Στρώονται, λοιπόν, πανεύθιμα στο τραπέζι και περιπούν το σεβόδιομα που παροδώς καθυστερεί μόνο δέκα λεπτά. Αρπάζει το πτηρόνι του, κινάκωνει ένα... όμιλο μακαρονιών, τον στρουγγυλεύει με δεξιοτεχνία ταχυδακτυλογράφου και καταπίνει τη βρώστα αυτή μπουικιά.

— Απογοητεύεις!... Ή μακαρόνια «δεν μολογάει» τίποτα.
— Δεν υού λές, «Ελενίσα, μακαρονίδια περίλυπος ο Μανωλάκης. Τ' αγαπάς τα μακαρόνια»;
— Ποι!

Και ο Μανωλάκης συντετριμένος:
— Τότε γιατί τά... έκδικεσαι;
— Κατόπιν αυτού, ο Μανωλάκης έφαγε όλα τα μακαρόνια με την... πιστέλλα στο κεφάλι!...

Το ζήτημα περί «ενοικιάσεων». Εύφνης, πονηρός, εύτροφος, ο κτηματομεσίτης, οδηγεί νεόνυμφον ζεύγος σε σκοτεινό διαμερίσματακι μεγέθους κουτιού σοκολατακιών.

— Μά... είπατε ότι έχει φώς;
— Φώς; Ένοούσα, δηλαδή, φώς... ηλεκτρικών! Σήμερα όλοι στην Εύρωπη, φωτίζονται και την ημέρα με ηλεκτρισμό. Στο Λονδίνο, δεν έχει ήλιο!

— Δηλαδή... ο ήλιος είνε «μπας-κλάς»;
— Βεβαίως.
— Είπατε, ότι έχει ζεστό και κούο νερό...
— Ναί... δηλαδή... όταν έχη νερό!

— Όταν έχη, λειτουργεί το ζεστό;
— Ο θυρωρός, έξυπνάκις «της πιάτσας», αναλαμβάνει την εξήγηση:

— Κυρία μου, έννοούσε... ζεστό το καλοκαίρι και κρύο το χειμώνα! Καταλάβετε;

— Σύγ' γος — γνωστότατος Άθηνάιος — συνοδεύει τη γυναίκα του στη μοδίστρα της.
— Είνε σπουδαία! Κόβει αριστοτεχνικά! Έχει έξοχο ψαλίδι!

Ο σύζυγος άνεβαίνει, ή μοδίστρα τους τρελαίνει με τα

λιμά, πληρώνουν λογαριασμό 4.600.000 και ο σύζυγος λείει μελαγχολικός:
— Είχε δίκιο ή γυναίκα μου, κυρία! Είσθε πραγματικά αριστοτεχνική... κόπ' τρια!...
— Κι έχετε και δυο ψαλιδία! Ένα στο χέρι κι ένα στη γλώσσα!

Ποιητής, γνωστός για το μεγαλοπρεπές και πομπώδες ύφος του, που ζή και πρότιμην στην σύννεφα — όπως, άλλωστε, οι περισσότεροι ποιηταί — ταξίδευε τελευταία μ' ένα φίλο του. Σε μια στιγμή, καθώς ήταν άκουμπισμένος στα κάγκελα του βαποριού, έβγαλε το ρολόι του — ένα ωραιότατο και πανάκριβο χρυσό ρολόι — για να το κοιμισθ. Άλλα, καθώς το έπαιζε στα χέρια του, το ρολόι ξεγλύστρησε από τα δάχτυλά του και έπεσε στη θάλασσα. «Εντρομοί, ή γυναίκα του κι ο φίλος του, έβγαλαν μιά κραυγή».

— Άν! Το ρολόι!
Κι' ο ποιητής, απαθέστατος, με το ίδιο πάντα μεγαλοπρεπές και πομπώδες ύφος:

— Τό έπρεο δ' Ποσειδώνας! Τό έπρεο ή άδυσσορο!...
Τό έπρεο δ' Ποσειδώνας! Τό έπρεο δ' Ποσειδώνας! Τό έπρεο δ' Ποσειδώνας!

— Πάρε στο τηλέφωνο την άδυσσορο και ρώτα τον Ποσειδώνά τί ώρα είνε!
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

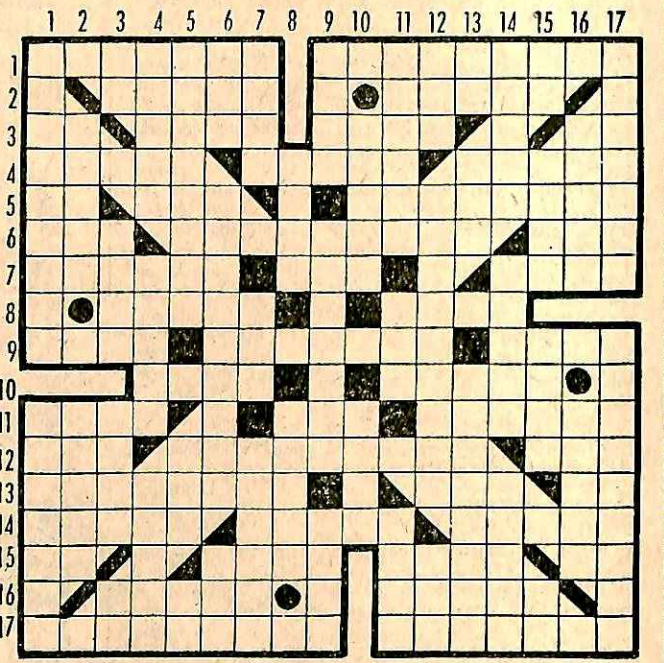
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 382

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Βοίσκεται επί κεφαλής μεγάλου κράτους. — Το νομοθετικό σώμα των Ήν. Πολιτειών.
- 2) Άκροϊδύλο. — Ο λαθροπιδάτης ποσοπαθεί να τ' αλυτρώση.
- 3) Δυο σύμφωνα που έχουν στο αλφάβητο την αντίθετη σειρά. — Μεγαλούπολις της Γαλλίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Μούσα. — Άδιόλλακτη.
- 2) Διάσημος Βέλγος καθηγητής. — Το στέλεχος των δημοτοιακών.
- 3) Άνθρωπος (γαλ.). — Ποτό. — Δεν έχουν ταίιοι. — Άοιθύς.
- 4) Διαφανής ύλη. — Ή υίτσα των παπών της Ρώμης. — Άλ-

ας. — Δύσσομος ύλη που παράγεται κατά την σήση. — Άγύλος διέλλην (άνεστορμυμένος).

4) Χώρος χωρίς δέντρα (καθ.). — Έπαινος. — Άκάθαστα.

5) Συνεχόμενα στο αλφάβητο. — Κοινότης (ξεν.). — Δειλός πολειμιστής (άαν.).

6) Μισός γάτος. — Προδοσία. — Φιλικό πρόσωπο (γαλ.).

7) Φαίνεται. — Καταστροφικό έντομο. — Ακολουθός (επίο.).

8) Φλύαρο πουλί. — Συμπατίζεται στις πλυνές.

9) Το τιμόνι του ήμαδα. — Συμβούλευσε τους Τρώας να άποδώσουν την Έλένη στους Άτρείδας. — Ισπανικό γυναικείο όνομα.

10) Ντόο. — Πλατσουίτες.

11) Άπαγορεύεται μετά τα μεσάνυχτα. — Στοιχείον της φύσεως. — Κηλίς.

12) Προθέσεις και άσθρο (δην.). — Στο θέατρο σάς λύει πολλές άπορίες. — Προθέσεις (ποσοστά σε φωνήεν).

13) Έξαιρετικά εύνοιστο θέαμα. — Κατά τον ίδιο τρόπο (ξεν.). — Δυο όμοια φωνήεντα.

14) Μιά των Ήν. Πολιτειών της Άμερικής. — Ξευώσαμα. — Άκροϊδύ μετάλλο (δην.).

15) Σύμφωνον. — Το μικρό όνομα δυναμικού άστέρους του κινηματογράφου. — Διάσημος μουσουργός. — Έπιφώνημα.

16) Το καλοκαίρι άνοσταύεται. — Δεωμάτινο δοχείο.

17) Τα ποκαλούν οι άδικίες. — Νερά που δεν πίνουνται.

5) Τέρπει την άκοή μας. — Προθέσεις. — Συνηταίζον το δεύτερο γράμμα έννου άλφαβήτου.

6) Τοπικό έπίσημο. — Χερσόννηος της Χαλκιδικής. — Προθέσεις.

7) Γυναικείο όνομα. γνωστό από το ραδιόφωνο. — Προθέσεις. — Δεν παρουσιάζουν άνοιξιμοοορίες (θελ.).

8) Κορόδι. — Στο στάδιο λέγονται και... μουστάκια.

9) Ο πώτος ένγκληματίας. — Θεά της μυθολογίας μας. — Ζούν και κινούνται.

10) Συνοδεύει πολλές διασκεδάσεις. — Παινιδί με ναοτία.

11) Μόρφωσης. — Τοπικό έπίσημο. — Στην κουζίνα του γίνεται μεγάλη κατανάλωσις.

12) Επάνωμο Γάλλου συγροφώς. — Γίνεται πάντοτε να-υπλόφωνα. — Άστυνομικό τιμήμα των Άθηνών.

13) Μισό δόμο. — Προσωπική άντωνυμία (πληθ.). — Την φοδεί ένας στασιώτης στα γυνάσια.

14) Μας βοηθεί να κάνουμε δεινός. — Μερικοί (άαν.). — Μένει στην πόλι.

15) Κτητική άντωνυμία. — Ποσοτικό έπίσημο. — Μεγάλη ζυμιά. — Νότα.

16) Ή γυναίκα αυτή έχει άοκετά νοινάκια. — Άπαραίτητο σε κάθε άνθρωπο.

17) Γυναικτική άσκηση κατά την όποιαν κάμπτονται τα νύνατα. — Σεισά όμοειδών ποανγάτων.

Κ. ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ
Ή λύσις του 381
στη σελ. 62

Ή Βασιλική πανίσχυρη στο Σεράϊ

Σ' αυτή τη κακή κατάστασι, ο δυστυχισμένος πατέρας της Βασιλικής, μόλις συνήλθε και συναισθάνθηκε περισσότερο το χαμό της κόρης του, κατέβηκε σε λίγο στο υπόγειο κι' έσκαψε ένα βαθύ λάκκο.

Άπελπισμένος με το λογικό του σαλευμένο, μπήκε μέσα σ' αυτό το λάκκο κι' έμεινε μισόγυμνος άποφασισμένος να πεθάνη. Ένώ όμως, ο Κονταξής υπέφερε τόσο πολύ για τη στέψη της αγαπημένης του κόρης, ή Βασιλική στο Σεράϊ, μερα την ημέρα, όλο και κατάκτουσε περισσότερο την καρδιά του Άλή πασά.

Είχε κατορθώσει να τον έχη πολλές ώρες κοντά της. Στο μεταξύ διαδόθηκε στα Γιάννενα ότι ο Άλή πασάς ήταν τρελά έρωτευμένος με την μικρούλα κόρη του Κονταξή και στα σοκάκια των Ίωαννίνων άκούγονταν, τότε, το λαϊκό τραγούδι:

«Βασιλική προστάζει
Βεζύρη Άλή πασά,
βάλε φωτιά στα τόπια
κάψε τα Γιάννενα!...»

Έτσι, μαζί με τον έρωτα του Άλή πασά, δυνάμυνε και ή έπιρροή της Βασιλικής, που παρ' όλη τη νεαρή ηλικία της, είχε σκεφτή, τότε, με τη δύναμη που είχε κερδίσει κοντά στον πανίσχυρο πασά της Ήπειρου, να γίνει χρήσιμη, όσο μπορούσε, στους Έλληνες Χριστιανούς, που υπέφεραν τ' άπείριστα απ' την τυραννία και την άγριότητα του Άλή.

Πολλούς έσωσε, τότε, ή Βασιλική απ' την κρεμάλα και πολλούς, άδικα συκοφαντημένους, έδωσε απ' τη φυλακή που χωρίς την προστασία της δε θα ζούσαν ή θα σάπιζαν εκεί μέσα.

Άλλ' ή μεγάλη δύναμη της Βασιλικής φάνηκε περισσότερο από ένα περιστατικό που συνέβη λίγες μέρες μετά το κλείσιμό της στο ναρέυι.

Ένα Κυριακάτικο πρωινό μπήκε ο Άλή πασάς στο δωμάτιό της και τη βρήκε δακρυμένη και μελαγχολική. Θέλησε άμέσως να μάθη την άφορη της λύπης της. Την ρώτησε τί είχε κι' εκείνη στην αρχή, με τα δάκρυα στα μάτια άρνήθηκε να όμολογήση την αίτια της λύπης της.

Έπειτα, όμως, αφού την πίεσε, άναγκάστηκε να του πη ότι στενοχωριόταν πολύ που δεν είχε μιά μικρή έκκλησία για να πηγαίνει τις Κυριακές και να προσεύχεται. Ο Άλή πασάς, την άκουσε με πολλή προσοχή. Συγκινήθηκε δε περισσότερο, όταν ή Βασιλική, με λυγμούς του είπε:

— Θυμάμαι όταν κάθε Κυριακή στο χωριό μου πηγαίνα στην έκκλησία και παρακαλούσα το Θεό να προστατεύη τους φτωχούς και τίμιους ανθρώπους, τον πατέρα μου και τ' αδέρφια μου! Και τώρα δεν έχω που να προσευχηθώ!

— Σκούπισε, κυρά μου, τα δάκρυά σου, της είπε τότε ο πασάς, κι' αυτό που θέλεις θα τόχης σε λίγες μέρες!

Πραγματικά, μέσα σε μιά βδομάδα, ο Άλή πασάς διάταξε να μετατραπή ένα δωμάτιο του χαρεμιού, σε μικρή χριστιανική έκκλησία, με ιερό, εικόνες, ένα προσευχητήριο, μικρό πολυέλαιο κρεμασμένο απ' το ταβάνι, λαμπάδες και με όλα τ' άλλα έξαρτήματα ενός μικρού ναού.

Αυτό το γεγονός ήταν μοναδικό στα χρόνια της παντοδυναμίας του Άλή πασά και μιλούσε γι' αυτό τότε όλος ο λαός της Ήπειρου.

Γιατί πρώτη φορά, πασάς Όθωμανός, έδωσε την άδεια για χάρι μίας χριστιανής έννοσμένης του, να ιδουθή μέσα στο χαρέμι του έκκλησία χριστιανική!...

Ή αλήθεια είναι ότι έξισπασαν μεγάλες αντιδράσεις στην άπόφασή του αυτή, μέσα στο Σεράϊ του από μέρους των άνωτάτων τίτλων των Όθωμανών, που δεν μπορούσαν άδιαμαρτύρητα ν' άνεχτούν ούτή την πράξι του Άλή.

Άλλ' ο Άλή πασάς δεν άκουσε κανένα Μπροστά δε στη θέλησή του και στο πείσμα του, τίποτε δεν μπορούσε να έπικρατήσει. Έτσι, με το ζήτημα αυτό, ή Βασιλική έγινε άκόμη πιο ίσχυρη μέσα στο χαρέμι και συγχρόνως υπέρεσε να κρατήσει τη χριστιανική πίστι της.

Αφού έγινε το μικρό έκκλησάκι για χάρι της Βασιλικής, μέσα στο Σεράϊ, ο Άλή πασάς έδωσε διαταγή να βρεθή και ο κατάλληλος χριστιανός παπάς, για να κάνει κάθε Κυριακή πρωί, τη λειτουργία.

Βασιλική ΚΟΝΤΑΞΗ

(Ή γόσσα που ήμέρωσε τον Άλή πασά)

θυμώση ο Άλή πασάς. Έπειτα, όμως, σε μιά στιγμή που τον βρήκε στις καλές του, άποφάσισε να του το πη.

— Αφού πασά μου, του είπε, μου έκαμες αυτό το καλό για να κρατήσω τη θρησκεία μου, άφησε και τους λίγους αυτούς χριστιανούς, που τους έμπιστεύεσαι στην ύπηρεσία σου να κάμουν κι' αυτοί το χρέος τους προς το Θεό που πιστεύουν.

Μόλις τ' άκουσε ο Άλή πασάς αυτά, ξύπνησε τα μούτρα του και της είπε:

— Έσύ το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... Άλλά, σιγά-σιγά πηγαίνεις να μου κάμης το Σεράϊ φράγκικο και με τους άπίστους που προστατεύεις να με κάμης ν' άπιστήσω στον Άλλά.

Ή Βασιλική τότε, έπεσε στα πόδια του και του άπάντησε:

— Πασά μου, είσα σύ τόσο δυνατός που δεν φοβάσαι τίποτα! Κάνε ένα καλό γι' αυτούς τους λίγους έμπιστους ανθρώπους σου, που είναι χριστιανοί! Άφσέ τους, πασά μου, νάρχονται κι' αυτοί, μαζί μου, στη μικρή έκκλησία που έκανες για το δικό μου το χατήρι!

Ο πασάς κύτταξε τη Βασιλική καθώς ήταν έτσι γονατισμένη μπροστά του, τα μάτια της τον ξετράλαναν πάλι και τον έκαναν ν' άλλαξη σκέψι.

— Έλα παιδί μου, της είπε. Έλα, άγγελέ μου, σήκω άπάνω να σε φιλήσω! Δεν έχω τη δύναμη να σου άρηθώ τίποτα! Θά γίνη κι' αυτό που μου ζητάς!

Έτσι, μ' αυτή την νέα παραχώρησή του Άλή πασά που χαλακηρίστηκε στο Σεράϊ ως πολύ μεγάλη, ή Βασιλική άποδείχτηκε παντοδύναμη.

Στην πρώτη λοιπόν λειτουργία, πηγαν κι' έκκλησιάστηκαν στο έκκλησάκι της Βασιλικής, όλοι οι χριστιανοί υπάλληλοι και ύπηρεσίες του ναρένι της Ήπειρου, χωρίς κανένα φέδο.

Οι Όθωμανοί θαλαμηπόλοι έδλεπαν κατάπληκτοι να διασχίζουν τους διαδρόμους του Σεραγίου ένας χριστιανός παπάς που ως την εποχή εκείνη δεν είχε πατήσει ούτε στο προαύλιο του Άνακτόρου του Άλή πασά.

Το πιο περίεργο απ' όλα όμως, ήταν ότι κατά το τέλος της λειτουργίας, φάνηκε έξω απ' τον ναύκο, και ο ίδιος ο Άλή πασάς που περιμενε στο διάδρομο για να συναντήσει τη Βασιλική και να μάθη τις έντυπώσεις της.

Στη συνάντησή εκείνη, έγινε μιά σκηνή που ήταν πολύ διδακτική για όσους ανθρώπους του Σεραγίου παρευρέθηκαν εκεί.

Ή Βασιλική, ντυμένη με πλούσιο χρυσοκεντημένο μεταξωτό φόρεμα, άρραία και άξιοπρεπής καθώς ήταν, βγήκε απ' την περιμένη στο διάδρομο, έτρεξε κοντά του, γονάτισε και φιλώντας τα χέρια του, του είπε:

— Σ' ευχαριστώ με όλη μου τη καρδιά πασά μου! Ή καρδιά σου είναι άπειρη και σ' ευγνωμονώ για το καλό που έκανες σε μένα και σε όλους αυτούς τους φτωχούς ανθρώπους που σε δουλεύουν τίμια και πιστά!...

Με ζωηρή συγκίνηση, τότε ο Άλή πασάς, προστάθηκε, με όλα τα γερασμάτα του, να σκύψι και να την φιλήσει.

Αυτή, τότε, πρόλαβε και σκώθηκε και ο πασάς με σπουδαίο χαμόγελο τη φίλησε στο μέτωπο, μπροστά σε όλους τους ανθρώπους του, ενώ δυο δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια τους. Ήταν ή πρώτη φορά που έζετέθη μπροστά σε ξένα βλέμματα, ο Άλή πασάς και άπόδειχνε, χωρίς προφυλάξεις, ότι αγαπούσε, με όλη του την καρδιά, την ωραισιάτη και νεαρή χριστιανή έννοσμένη του.

Απ' εκείνη τη στιγμή όλοι οι αυλικόι του κατάλαβαν ότι ή γοητευτική Έλληνισπούλα θα έπαιζε σπουδαίο ρόλο στα Άνάκτορα και στη διοίκηση του Άλή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα προφητικά λόγια μίας τσιγγάνας.

Άλλά τη λειτουργία αυτή, της μικρής έκκλησίας ή Βασιλική δεν την παρακολουθούσε μόνη της.

Μέσα στο Σεράϊ, ύπήρχαν και μερικοί άλλοι χριστιανοί που ύπηρετούσαν τον Άλή πασά με διάφορα αξιώματα. Παρακάλεσαν λοιπόν τη Βασιλική να μεσολάβηση στο Βεζύρη να τους επιτρέψη να έκκλησιάζονται κι' αυτοί μαζί της.

Ή Βασιλική στην αρχή δίστασε, γιατί φοβήθηκε ότι θα τον βρήκε στις καλές του, άποφάσισε να του το πη.

— Αφού πασά μου, του είπε, μου έκαμες αυτό το καλό για να κρατήσω τη θρησκεία μου, άφησε και τους λίγους αυτούς χριστιανούς, που τους έμπιστεύεσαι στην ύπηρεσία σου να κάμουν κι' αυτοί το χρέος τους προς το Θεό που πιστεύουν.

Μόλις τ' άκουσε ο Άλή πασάς αυτά, ξύπνησε τα μούτρα του και της είπε:

— Έσύ το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... Άλλά, σιγά-σιγά πηγαίνεις να μου κάμης το Σεράϊ φράγκικο και με τους άπίστους που προστατεύεις να με κάμης ν' άπιστήσω στον Άλλά.

Ή Βασιλική τότε, έπεσε στα πόδια του και του άπάντησε:

— Πασά μου, είσα σύ τόσο δυνατός που δεν φοβάσαι τίποτα! Κάνε ένα καλό γι' αυτούς τους λίγους έμπιστους ανθρώπους σου, που είναι χριστιανοί! Άφσέ τους, πασά μου, νάρχονται κι' αυτοί, μαζί μου, στη μικρή έκκλησία που έκανες για το δικό μου το χατήρι!

Ο πασάς κύτταξε τη Βασιλική καθώς ήταν έτσι γονατισμένη μπροστά του, τα μάτια της τον ξετράλαναν πάλι και τον έκαναν ν' άλλαξη σκέψι.

— Έλα παιδί μου, της είπε. Έλα, άγγελέ μου, σήκω άπάνω να σε φιλήσω! Δεν έχω τη δύναμη να σου άρηθώ τίποτα! Θά γίνη κι' αυτό που μου ζητάς!

Έτσι, μ' αυτή την νέα παραχώρησή του Άλή πασά που χαλακηρίστηκε στο Σεράϊ ως πολύ μεγάλη, ή Βασιλική άποδείχτηκε παντοδύναμη.

Στην πρώτη λοιπόν λειτουργία, πηγαν κι' έκκλησιάστηκαν στο έκκλησάκι της Βασιλικής, όλοι οι χριστιανοί υπάλληλοι και ύπηρεσίες του ναρένι της Ήπειρου, χωρίς κανένα φέδο.

Οι Όθωμανοί θαλαμηπόλοι έδλεπαν κατάπληκτοι να διασχίζουν τους διαδρόμους του Σεραγίου ένας χριστιανός παπάς που ως την εποχή εκείνη δεν είχε πατήσει ούτε στο προαύλιο του Άνακτόρου του Άλή πασά.

Το πιο περίεργο απ' όλα όμως, ήταν ότι κατά το τέλος της λειτουργίας, φάνηκε έξω απ' τον ναύκο, και ο ίδιος ο Άλή πασάς που περιμενε στο διάδρομο για να συναντήσει τη Βασιλική και να μάθη τις έντυπώσεις της.

Στη συνάντησή εκείνη, έγινε μιά σκηνή που ήταν πολύ διδακτική για όσους ανθρώπους του Σεραγίου παρευρέθηκαν εκεί.

Ή Βασιλική, ντυμένη με πλούσιο χρυσοκεντημένο μεταξωτό φόρεμα, άρραία και άξιοπρεπής καθώς ήταν, βγήκε απ' την περιμένη στο διάδρομο, έτρεξε κοντά του, γονάτισε και φιλώντας τα χέρια του, του είπε:

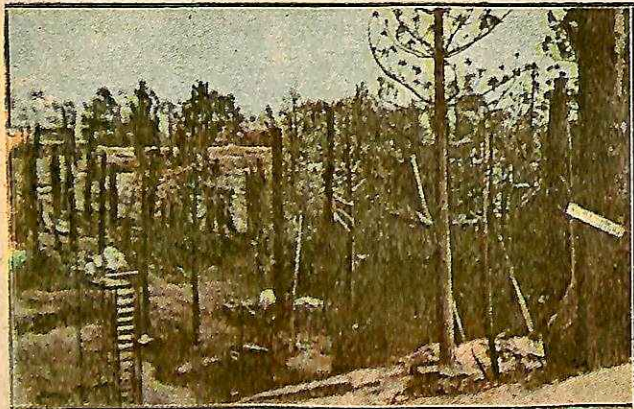
— Σ' ευχαριστώ με όλη μου τη καρδιά πασά μου! Ή καρδιά σου είναι άπειρη και σ' ευγνωμονώ για το καλό που έκανες σε μένα και σε όλους αυτούς τους φτωχούς ανθρώπους που σε δουλεύουν τίμια και πιστά!...

Με ζωηρή συγκίνηση, τότε ο Άλή πασάς, προστάθηκε, με όλα τα γερασμάτα του, να σκύψι και να την φιλήσει.

Αυτή, τότε, πρόλαβε και σκώθηκε και ο πασάς με σπουδαίο χαμόγελο τη φίλησε στο μέτωπο, μπροστά σε όλους τους ανθρώπους του, ενώ δυο δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια τους. Ήταν ή πρώτη φορά που έζετέθη μπροστά σε ξένα βλέμματα, ο Άλή πασάς και άπόδειχνε, χωρίς προφυλάξεις, ότι αγαπούσε, με όλη του την καρδιά, την ωραισιάτη και νεαρή χριστιανή έννοσμένη του.

Απ' εκείνη τη στιγμή όλοι οι αυλικόι του κατάλαβαν ότι ή γοητευτική Έλληνισπούλα θα έπαιζε σπουδαίο ρόλο στα Άνάκτορα και στη διοίκηση του Άλή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα προφητικά λόγια μίας τσιγγάνας.

Ψ-ύτικο δόσος στην περιοχή του στούντιο της «Φόξ». Για την κατασκευή του, μεταφέρθηκαν από απόσταση 80 χιλιομέτρων, 800 ολόκληρα δέντρα!...

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Επίσκεψη στο στούντιο

Δεν είναι και τόσο εύκολο να επισκεφθείς στο Χόλλυγουντ τα στούντιο των μεγάλων κινηματογραφικών επιχειρήσεων. Χρειάζεται άπειρες διατυπώσεις, αλλά, απόλυτα αναγκαίες. Φανταστείτε τι θα γινόταν αν π.χ. οι γιλιάρδες των επισκεπτών της κινηματογραφουπόλεως ένοχλοῦσαν με την παρουσία τους το «γυμνάσιο» των ταινιών, που είναι σωστή ιεροτελεσσία. Και για τους δημοσιογράφους ακόμα είναι πολλές οι διατυπώσεις. Πρέπει πρώτα να παρουσιάσεις στην «Ένωσι Ξένων Ανταποκριτών του Λος Άντζελες, Παράδίδες τα χαρτιά σου και η «Ένωσι» έρχεται σ' επαφή με τα Γραφεία Τύπου των μεγάλων εταιρειών.

Τότε οι πόρτες ανοίγουν, και υπορείς να κάνεις τη δουλειά σου. Αν εξαιρέση κανείς τον Σαρλώ, ο οποίος κατά κανόνα δεν δέχεται θεατές στο γυμνάσιο των ταινιών του, οι υπόλοιποι παραγωγοί και σκηνοθέτες προθυμοποιούνται να σε έ-ξυπηρετήσουν. Ο διάσημος Σαρλώ είναι πολύ ιδιότροπος σ' αυτό το ζήτημα. Ο γρά-φας παρὰ τις επίμονες τρέξες κατά συνέπεια αιτήσεις του, γραπτές και τηλεφωνικές, δεν υπόσχεσε στο τέλος να επισκεφθεί τον μεγάλο καλλιτέχνη.

Όταν στο Χόλλυγουντ λένε στούντιο, υπολογίζουν με μια έκταση μεγαλύτερη από πολλές φορές από τον δικό μας Βασιλικό Κήπο και το Πεδίο του Άρεως. Έ-κει μέσα υπάρχουν πολλά κτίρια, γραφεία, εργαστήρια όπου εμφανίζουν τις ταινίες, αποθήκες τεράστιες λιμνες ψεύτικες, σταθμοί σιδηροδρόμων για τις ανάγκες σκηνές στα έξω, πισί-νες, δάση αληθινά και δάση ψεύτικα, κλουβιά όπου ζουν διάφορα ζώα από πιθήκους μέχρι πανθηρούς κλπ.

Η είσοδος ή μάλλον οι είσοδοι στα στούντιο φρουρούνται από ιδιωτικούς αστυνομικούς με στολή που έβγαζαν με προσοχή, το «πάσο» σου, δηλαδή την ά-δεια είσοδου. Είναι τόσο έ-μ-

πειροί στη δουλειά τους, ώστε γνωρίζουν από την όψη ποιοι εργάζονται εκεί μέσα, από τους ήθοποιους, ως τους ηλεκτρολόγους κι' αν είναι εκατοντάδες ολόκληρες. Η πάρα πέρα διαδικασία είναι αρκετά πρακτική και σύντομη. «Αν είσαι δημοσι-ογράφος, θα παρουσιάσεις στο Γραφείο Τύπου, θα γνω-ριστής θα σου προσφέρουν ένα ποτήρι παγωμένο Κόκα-Κόλα και θα σε ρωτήσουν ύστερα ποιοι από τους ήθο-ποιούς του Χόλλυγουντ α-ρέσουν στην πατρίδα σου. Κατόπιν σου δίνουν ένα κα-τάλογο. Ο κατάλογος αυτός περιέχει τα έργα που γυρίζονται στο στούντιο, με τ' όνομα του σκηνοθέτου, τον τίτλο του έργου και τα ονόματα των ηθοποιών από τον πρώτο ως τον τελευταίο. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι σε κάθε στούντιο μπορεί να γυρίζονται ταυτόχρονα και πέντε ακόμα έργα. Υ-πάρχουν στη σειρά πολλά μεγάλα κτίρια σαν τα υπό-στεγα των αεροδρομίων, τα λεγόμενα «σταίιντς» και στο καθένα, εργάζονται άλ-λοι ήθοποιοί. Άλλοι σκηνο-θέτες. Άλλοι ηλεκτρολόγοι, άλλοι μακιγιέρ, άλλο προ-σπικκό...

Όταν λοιπόν έκδηλωση την επιθυμία σου ποιοι ή-θοποιοί σε ενδιαφέρουν, τό-τε σε παραλαμβάνει ένας ό-δηγος και σε πηγαίνει στο υπ' αριθμ. 3, ως πούμε «σταίιντς». Έξω από την είσοδο του μεγάλου αυτού υποστέγου, θα αντικρύσεις στη σειρά, διάφορα κουβα-τρονφόρα δωματίκια. Εί-νε τα συνηθισμένα καμα-ρίνια των ηθοποιών.

Παρά την άδεια του Γρα-φείου Τύπου της «Εταιρείας» είναι ένδεδνόμενος να μη σου επιτραπεί να μπεις μέσα για να παρακολουθήσεις το γύ-ρισμα μιας ταινίας. Πολλές φορές ο σκηνοθέτης είναι φο-βερά ιδιότροπος και δεν θέ-λει θεατές. Και ο σκηνοθέ-της μέσα στο στούντιο είναι οτι ο καπετάνιος στο πλοίο. Κάνει ό,τι θέλει και δεν λο-γασιάζει κανένα. Τον έδια-φέρει μόνο η επιτυχία του

έργου του και μόνο αυτό! Φυσικά, διακόως είναι νευρι-ασμένος, τον ένοχλούν τα πάντα, τρώγεται με τα ρού-γα του όπως λένε. Όλοι πειθαγοῦν μπουστά του. Μπορεί να επαναλάβει την ίδια σκηνή και ταίαντα ακό-μα φορές, όπως να την βοη-τού γούστου του.

Όταν για πρώτη φορά παρακολουθήσαμε το γύρι-σμα ενός έργου έπαιζε εκεί ο γνωστός μας Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ στην ταινία της «Φόξ»: «Νηπιτλάν Η.Π.Α.». Σε μια σκηνή έπαιζε ο πρω-ταγωνιστής να μιλήσει άνοις στον διευθυντή της έφημερί-δος του, γιατί υπέδρευε τον ολόλο ενός δημοσιογράφου. Δέκα τέσσερες φορές ο σκη-νοθέτης Ρίτσαρντ Μπουρς διέταξε να επαναληφθεί η σκηνή. Ο Χάμφρεϋ Μπόγ-καρτ είχε μουσκέψει από τον ιδρώτα, δάγκωνε τα χείλια του νευριασμένος, αλλά δεν έβγαζε μιλιά. Αυτός ο διά-σχυμος πρωταγωνιστής, που έμεινε στην όθον τον έξοου-με τόσο ζόρικο, με το πι-στόλι διακόως στο νεύο, εί-γε γίνει άρνακι μπουστά στον σκηνοθέτη, ο οποίος μάλιστα δεν θεωρείται και από τους «σκληρούς».

Όταν μπήκε μέσα σ' ένα στούντιο, τα γάνεις. Στις διάφορες γωνίες θα ίδης άλ-λου ένα γραφείο μιας μενά-λης επιχειρήσεως, άλλου το κελλί μιας φυλακής, άλλου ένα δωμάτιο της έπονής του Ναπολέοντος. Από το τα-βάνι, από τα πλάνια, από δεξιά, από αριστερά, από κάτω διάφοροι υπολογισμέ-νοι προσβολείς οίνουν, το φως που πρέπει στα πρόσω-πα των ηθοποιών. Οι φακοί των κινηματογραφικών υπ-γανών είναι γυρισμένοι κι' αυτοί κατά πάνω τους και αποτυπώνουν τις σκηνές. Έργοστάσια ολόκληρα ύ-παίνουν σε κάθε έτοιμεία για την προετοιμία των κι-νηματογραφικών υπγανών. Κάθε τόσο τις λύνουν, τις καθαρίζουν, προσέχουν την ύπαοχη καμιά βλάβη που μπορεί να δημιουργήσει ζη-τήματα αν αποτυπωση ά-σχημα για σκηνή για την όποια κατεβλήθησαν κόποι και έξοδα. Οι φακοί των υπ-γανών κλείνονται τις νύχτες μέσα σε γυμναστήρια, γιατί ο καθένας τους κο-στίζει πανάκριβα.

Με το σούριγμα του σκη-νοθέτη, το γυμνάσιο ανοίγει. Από εκείνη την στιγμή ά-παγορεύεται κάθε θόρυβος. Είναι υπονοούμενος να πνιγεί καλύτερα παρὰ να βήξει. Τα ήκοληπτικά υπ-γανήματα συλλαμβάνουν και τον παρασικρό θόρυβο. Σε κάθε διακοπή οι ήθοποιοί δέχονται την έπιθεση των μακιγιέρ. Άλλοι ρούλ στο πρόσωπο άλλη πούδρα στα μάγουλα άλλο ρίμελ στα μύτια. Βάσανα δηλαδή που δεν μπορεί ποτέ να τα έκτι-μήση αυτός που κάθεται στην αναπαυτική πολυθρό-να ενός κινηματογράφου και παρακολουθεί μια οποιαδή-ποτε ταινία.

Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΓΓΕΣ: ΟΙ έ-πλήξεις των στούντιο.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Διπλή γκάφα

Ο Γιαννάκης μπήκε στο ψιλικά-τζήδικο της γειτονιάς ν' αγοράσει μια οδοντόβουρτσα.

— Γιατί δεν αγοράζεις δυό; του συνέστησε ο έμπορος, που τον ήξε-ρε για ταιγκούννη. Μια οδοντόβουρτσα για σένα και μια για τη γυναίκα σου.

— Όχι, ευχαριστώ, του απάντησε ο Γιαννάκης. Όταν αγοράσω μια καινούργια οδοντόβουρτσα δίνω πάντα στη γυναίκα μου την παλιά...

Επειδή όμως ο έμπορος και δυό-τρεις άλλοι πελάτες, που βρισκόταν-σαν μέσα στο ψιλικάτζήδικο έδειξαν κάποια έκπληξη, ο Γιαννάκης πρό-σθεσε:

— ... για να βερνικώω τα παπού-τσια της!...

Εκείνη: Το διαμέρισμά μου εί-νε στο τρίτο πάτωμα, αριθμός 17. Στήριξε τον άγκώνα σου στο κουδού-νι και πιέσε το δυνατά.

Εκείνος: Γιατί τον άγκώνα μου; Δεν μπορώ να το πιέσω με το δά-γτυλό μου;

Εκείνη: Μπορείς... Άλλά δεν φαντάζομαι ότι θα μ' επισκεφθείς με... άδεια χέρια!

Ο σύζυγος: Άδεια προσπα-θείς να κάνεις αυτό το ακυλί να σε ά-πακούη...

Ο σύζυγος: Δεν ξέρεις έσύ! Χρειάζεται υπομονή σε όλα τα πρά-γματα. Τα ίδια δεν τράβηξα και με σένα στην αρχή...

Ένας Ρωμηός κι' ένας Έβραίος συζητούσαν για φυλετικά ζητήματα: — Έσείς οι Έλληνες, είπε ο Έ-βραίος, πήρατε από μας τους Έβραί-ους πολλά πράγματα: Π. χ. τις Δέκα Έντολές.

— Σύμφωνοι, παραδέχτηκε ο Ρω-μηός. Τις πήραμε τις Δέκα Έντολές. Δεν τις κρατήσαμε όμως!...

Ο Διευθυντής στον ύποψηφιο ύ-πάλληλο:

— Ζητάς μεγάλο μισθό, ενώ είσαι άοχάριος στη δουλειά.

— Μα γι' αυτό άκριβώς ζητώ μεγάλο μισθό. Όταν δεν ξέρη κανείς μια δουλειά είναι βερόντερο!...

Η διάλεξι κράτησε άρκετη ώρα. Στο τέλος ο άμυλητής ρώτησε το ά-κρατηρίό του:

— Έχει κανείς να κάνει καμιά έ-σώτησι;

— Μάλιστα, σηκώθηκε και είπε κάποιος. Τι ώρα είναι!...

— Αυτό, είπε ο θρασύς νεαρός, κλέβοντας της ένα φιλί στο σκατάδι, είναι γιατί έχεις άξιολάτρευτο στόμα!

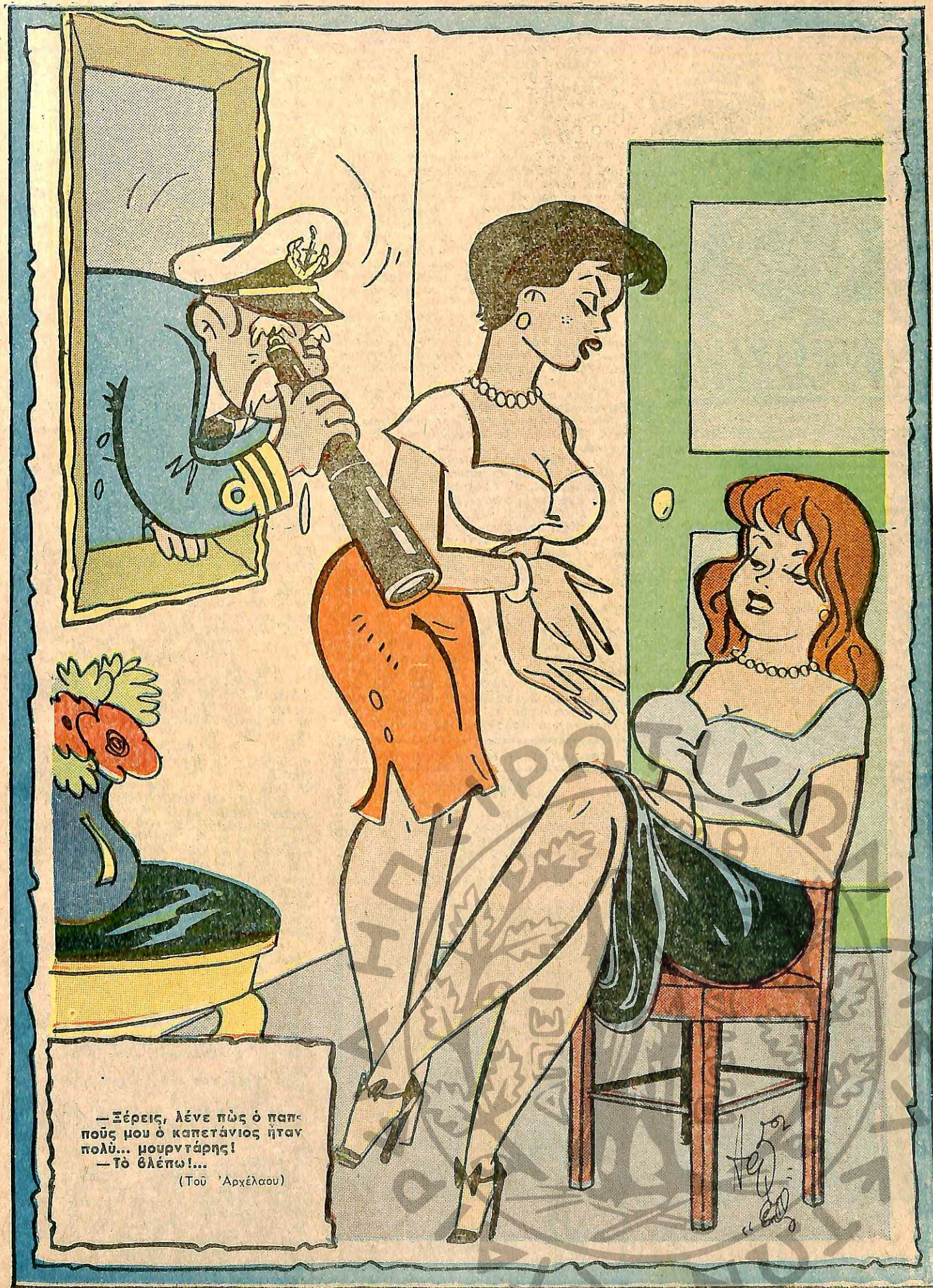
— Κι' αυτό, του απάντησε εκείνη δίνοντάς του ένα γαστρούκι, είναι γιατί έχεις τουφερό μάγουλο!...

— Μπορείς, Άριστέϊδη, να μου δώσεις τον άκριβή δαιμόνιο της λέξεως «τζέντλεμαν»;

— Τζέντλεμαν. Μανιάνθη, είναι ο άντρας που ποτέ δεν θα διανοηθί να γυμνήση μια γυναίκα... χωρίς να βγά-λη το καπέλλο του!

Εκείνος: Τι θ' άπαντούσες, αν σου έλεγα πως παντρευ-τόμυε;...

Εκείνη: Τίποτα! Δεν μπορώ να μιλώ και να έλω συγχρόνως!

— Ξέρεις, λένε πως ο παπ-πούς μου ο καπετάνιος ήταν πολύ... μουντάρης!

— Το βλέπω!...

(Του Άρχελαου)

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΪΤ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Αφού οι λουθηραννοί καταδικάζουν εις θάνατον το Βαγιάν για την απροσοχή του, του δίνουν ύστερα χάρι, αλλά με τον όρο να τους παραδώσει τη Μαρία Στούαρτ, που φιλοξενείται στο σπίτι του. Εκείνος δέχεται φαινομενικά, με το σκοπό όμως να σώσει τη βασίλισσα. Πληγώνει σπίτι του κι εξηγεί στη Μαρία Στούαρτ, ότι πρέπει να φύγει άμεσα γιατί κινδυνεύει. Τη στιγμή εκείνη φθάνει ο Ρομπέρ Κέρ με στρατιώτες και ζητεί να τον προστασία της. Ο Ρομπέρ όμως επιμένει και λέει:

— Ο άνθρωπος αυτός που πήρατε υπό την προστασία σας, Μεγαλειότητα, είναι ένας δολοφόνος! Τον προκαλώ να με διαψεύσει...

Επίετα από μια βαθεία κατάπληξη, επιδόθηκε μέσα στην αβυσσίδα μιας υπόκοφης αναστασιάς. Ο Ντενί Βαγιάν ξέφυγε απ' το αγκάλισμα της Ζάν, ανασήκωσε το κορμί του, έπλωσε το χέρι του πάνω απ' το κεφάλι της γυναίκας του και του παιδιού του και φώναξε με σταθερή φωνή:

— Ορκίζομαι στη σωτηρία της ψυχής μου, στη ζωή της λατρευτής σου γυναίκας και του γιου μου, ορκίζομαι ότι αυτός ο άνθρωπος λέει ψέματα!

Γονάτισε ύστερα μπροστά στη βασίλισσα και πρόσθεσε:

— Θα σας πω ποιός είναι, Μεγαλειότητα, και θα με κρίνετε ύστερα.

Απλώθηκε σιωπή που τη διέκοπταν μόνο τα σπασμωδικά αναφυλλιά της Ζάν. Η ειλκρινεία της φυσιονομίας του Ντενί, η αναγκαστική που ζωγραφίζονταν στη ματιά του και στις κινήσεις του, προκαλούσαν τη γενική συμπάθεια. Δεν αμφέβαλλε κανείς ότι θ' αντέκρουσε την τερατώδη κατηγορία του Ρομπέρ...

ΛΣΤ.

Είμαι, άρχισε ο Ντενί, ο δυστυχισμένος κόμης ντε Καντάλ, που κατηγορήθηκε άλλοτε ότι δολοφόνησε το μαρκήσιο Σιμόν ντε Μπαζά. Μια σειρά μοιραίων συμπτωμάτων και απάτηλων στοιχείων που φάνινονταν πώς με βάρουναν έκαμε το δικαστήριο να με καταδικάσει εις θάνατον. Καί, μολονότι ήμουν άθώος με κρέμασαν!

Μα ο Θεός, που ξέρεi την αλήθεια, δεν επέτρεψε να συμπληρωθώ το έργο του διαιτητή. Ο μεγάλος Αυδρόσιος Παρέ, μ' ένα βαθύμα, με ξανάφερε στη ζωή, κι από τότε έζησα εύτυχισμένος με τ' όνομα Ντενί Βαγιάν.

Τώρα Μεγαλειότητα έχετε δικαίωμα να με ρωτήσετε ποιός είναι οι αποδείξεις τη άθωότητάς μου.

— Δεν έχει καμιά! Διέκοψε ο Ρομπέρ.

— Σιωπή! τον διέταξε η βασίλισσα.

— Η αλήθεια είναι πως δεν έχω όπτες αποδείξεις, συνέχισε ο Ράφ ντε Καντάλ, Αύριο όμως θ' αποκοτούσα ίσως...

Ο Ρομπέρ σήκωσε περιφρονητικά τους ώμους του, ενώ ο κόμης εξακολουθούσε:

— Ναι, γιατί ο κυριότερος μάρτυς κατηγορίας εναντίον μου, ο «αυτοπύρος Ούγκολινος, έχει τώρα τρεις κι' αμφιβολίες. Μπορεί ν' αναγνωρίσει τον άληθινό δολοφόνο, από θετικά σημεία... Θά τον αναζητούσαμε λοιπόν, κι' οι δύο μας και με τη βοήθει του Θεού θα τον βρούσαμε...

Ο Ρομπέρ γλώπιανε παρ' όλη την αυτοπεποίθησή του.

Είνα όρκισθη συνέχισε ο ντε Καντάλ, να παρουσιασθώ αυθόρμητα στη δικαιοσύνη, μόλις θ' απέδιδαν το πρώτο αποτέλεσμα οι έρευνές μας, και να ζητήσω την αναθεώρησή της δίκες μου. Δυστυχώς ποτε αυτός ο άνθρωπος με το θανάσιμο μίσος του για μένα και την άτιμη αγάπη του για τη γυναίκα μου... κι' όλα γκρεμίστηκαν!

Η φανερή ειλκρινεία του κόμης ντε Καντάλ δυναμώνε ολοένα την τεπιοίησή σ' όλες τις ψυχές. Ο Ρομπέρ το καταλάβαινε, κι' έτρεμε από θυμό.

Όσο για τις ήθικες αποδείξεις, εξακολούθησε ο Ράφ, είνε εύτυχες πολλές κι' έχουν όλες την αξία τους... Κανείς απ' όσους μ' είχαν γνωρίσει ποίν απ' το έγκλημα, δεν με πίστεψε ένοχο, ούτε μία στιγμή...

Γύρισε στο Ρομπέρ Κέρ και πρόσθεσε, δείχνοντας του το Ρολάν:

— Ρωτήστε σεις ο ίδιος αυτόν τον ευγενή, αν αμφέβαλε ποτέ για την αθωότητά μου!

Ο καπετάνιος είχε συμμαζεστή, σαν λιοντάρι, έτοιμο να όρμησει. Πήδησε ξαφνικά, έσφιξε μ' όλη του τη δύναμη, το Ράφ στο στήθος του και φώναξε, με δάκρυα στα μάτια:

— Εγώ να σέ νομίσω ένοχο για τέτοιο αίσχρο έγκλημα;... για τη δολοφονία ενός γέρου ανυπεράσπιστου;... ξέσνα, το παιδί μου, το μαθητή μου!... Ποιός τολμάει γά ξεστομίζει τέτοιο πράγμα;...

Πληγίωσε το Ρομπέρ και τον κύτταζε στα μάτια.

Αυτός ο γελοίος; πρόσθεσε, 'Ο δούξ τον φοβέρισε πριν από λίγο. Έ, λοιπόν, εγώ θα πραγματοποιήσω την πειλή του!

Αρπάξε απ' το γιακά το γραμματέα του κοντόσταυλου και τον τράνταξε δολοκλήρ. Εκείνος έβαλε το χέρι του στο μαχαίρι του, δεν τόλμησε όμως να το τραβήξει. Καταλάβαινε, ότι με την πρώτη κίνησή του, ο Ρολάν θα τον στραγγαλίζε.

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΙΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Αφροδίτη

Πάλι την πόνισες, Φροσί και ξεσηκώθηκες κι' εσύ να πιάς στη Βουλαγμένη, γιατί ζητάς, όπως και δη, να παραστεί... «ά ν α δ υ ο μ ε ν η»!

Και μου το λές αυτό, σερί, γιατί είδες μίαν έφημερί, που μήνες ρεκλαμάρει, πως ένατό... έ κ α τ ο μ μ υ, ή τελειότερη γραμμή «μέσ' στο... ν ε ρ ο» θά πάρη!

Κάτας, λοιπόν, εκεί που κά- κι' άσε το νέο το νταλκά και της συκής τα φύλλα κι' άσε κι' αυτές τις επιδεί, της λουνομένης Αφρο-

μην πάθης καμιά νι- (λα!

Κι' αυτό στο λέω ντε- (κλασέ,

γιατί μαγιά είν φο- (ρε,

στη Βούλα ή στη (ρη,

θα βγάλουν όλοι τη (χουσή,

γιατί γιά... φάλανα (Φροσί,

ο κόσμος θά σε πάρη!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Πώς επιτρέπετε, Μεγαλειότητα, να με κακομεχειρίζονται με τέτοιο τρόπο; διαμαρτυρήθηκε στη βασίλισσα.

Εκείνη απάντησε, επαναλαμβάνοντας από σκοπού τα λόγια που είχε προφέρει προ όλιγου ο Ρομπέρ:

— Ξεχάστε, κύριε, ότι από 8 μήνες τώρα, δεν είνε πιά βασιλιάς της Γαλλίας ο Φραγκίσκος Β'...

Πολύ καλά! είπε ο Ρομπέρ με αυθάδεια. Ο καπετάνιος Ρολάν ξέρεi, ότι κατοικώ στο μέγαρο του κοντόσταυλου κι' ότι θα με βρή εκεί, στας διαταγές του, όταν θελήση. Νομίζω όμως ταπεινωτικό γι' αυτόν να παίρνει το μέρος ενός ανθρώπου ατιμασμένου και στιγματισμένου απ' τη δικαιοσύνη!

Ο άγνωστος, που είχε μείνει ως τότε κρυμμένος σε μία γωνία του δωματίου, πρόχώρησε ξαφνικά προς το Ρομπέρ, άκουμπησε το χέρι του στον ώμο του και του είπε, με φωνή ήχηρη:

— Κι' εγώ βεβαίως πώς ο μόνος άτιμος εδώ μέσα, ο καταδικασμένος απ' τη δικαιοσύνη του Θεού, είνε αυτός!

Τα λιπάσκα δαχτύλα του έσφιγγαν τον ώμο του Ρομπέρ, τον πονούσαν...

Βεβαίως, συνέχισε, ότι ο κόμης ντε Καντάλ δεν υπήρξε ποτέ δολοφόνος! Μολονότι είμαι κι' εγώ λουθηρανός, κι' έπαιμένος καταδικασμένος, δεν θα διατάζω να παρουσιασθώ στο δικαστήριο, για να δώσω την κατάθεσή μου... Καί σου δηλώνω, Ρομπέρ, εγώ που δεν είμαι υπήκοος ούτε του βασιλιά της Γαλλίας, ούτε της βασίλισσας της Σκωτίας, ότι σε προκαλώ να μονομαχήσουμε όπου θελήσεις και μ' όποιαδήποτε όπλα! Η μονομαχία μας αυτή θά'νε μία θεία κρίσις, για την απόδειξη της αθωότητος του κόμης ντε Καντάλ!

Ο άγνωστος φορούσε ένα μακρύ μανδύα σε κακή κατάσταση. Ένα καπέλλο πλατύφυρο — που εξακολουθούσε να το φορή μπροστά στη βασίλισσα — του έκρυβε το μισό πρόσωπο.

Δεν μονομαχώ με ζητιάνους, πρόσθεσε περιφρονητικά ο Ρομπέρ.

Ο άγνωστος έδωλε τότε το καπέλλο του κι' άπάντησε με βροντερή φωνή:

— Ο νόθος γυιός ενός άρχοντα, δεν είνε ζητιάνος!

Ποιός είσαστε, κύριε; τον ρώτησε η Μαρία Στούαρτ, έκπληκτη και λίγο τρομαγμένη απ' το γιγάντιο ανάστημά του.

Την άπίστευτη αδυναμία του και τη λάμψη των ματιών του.

Γιά τους πολλούς, είμαι ο Ζάν ο προφήτης. Για μερικούς είμαι ο Ζάν ντε Μπαζά, γι' άλλους ο Ζάν ντε Βιλαντρό και για το νόμο ο Ζάν ντε Μονοράνσύ.

Ο γυιός του κοντόσταυλου προχώρησε ζωηρά, έτοιμος να επέμβη.

Ησυχάστε, δούλε ντε Νταμβίλ πρόσθεσε ο γυιός της Διάνας. Δεν έχω τίποτε εναντίον σας, μολονότι ο πατέρας σας μου έκανε πολύ κακό και προσπαθήσε να μου κάνει ακόμη περισσότερα... Δεν φταίνε τα παιδιά για τα σφάλματα ή τα έγκλήματα των γονέων...

Ήρθα στο σπίτι αυτό για να ζητήσω το δικηγόλο Ζάν Τρεμιέ...

Ήταν ο πατέρας μου... ψιθύρισε η Ζάν. Πέθανε...

Πέθανε;... Ο Θεός άς αναπαύση τη ψυχή του. Ήταν ένας δικαίος... Δεν έχω να κάνω τίποτ' άλλο εδώ...

— Όχι, δεν θα φύγετε! φώναξε ο Ρομπέρ. Σας συλλαμβάνω ως δολοφόνο του Μπερνάρ Γκωσέ! Δεν μπορεί ν' αρνηθήτε το έγκλημά σας, αφού το υπογράψατε...

— Υπέγραψα την έκδίκησή μου, άθλιε...

Καί, πριν προλάβει να φυλαχτή ο γραμματέας του κοντόσταυλου, η γροθιά του γιου της Διάνας, έπεσε σαν ρόπαλο στο κεφάλι του. Ο Ρομπέρ σωριάστηκε κάτω, μισολιπόθυμος.

Ο Ζάν ντε Βιλαντρό χαιρέτησε τότε τη βασίλισσα μ' άξιόπρεπεια και περιφάνεια και βγήκε δίχως να βιάζεται.

Οι θεατοί της παράξενης εκείνης σκηνής, κυττάζοντας με έκπληξη, ενώ ο Ντενί βοηθούσε τον έγχθρό του να σηκωθεί, δούξ ντε Γκζ κρυφομίλησε λίγο με τη βασίλισσα κι' είπε ύστερα στο Ρομπέρ:

— Ησάστε, κύριε, άπόλυτα δικαιολο-

γυμένος, ζητώντας να συλλάβετε τον κομπάρζ ντε Καντάλ. Προσέυουμε άπόλυτα στην αθωότητά του. Ωστόσο όμως άκυρωθή ή καταδική του — πράγμα που έλπίζω να υπ άρνηση — δεν μπορεί να τον δεχθώ στην Αύλη της ή βασίλισσας της Σκωτίας... Είσαθε, λοιπόν, έλεύθερος να τον πάρετε μαζί σας. Μην ξεχνάτε, όμως, ότι θ' αναλάβω την υποστήριξή του, σαν να πρόκειται για ατομική μου υπόθεση. Στην έπιστροφή μου, θα δώ την αντιδασίλισσα και το βασιλέα.

Καί σεις, κύριε κόμη, πρόσθεσε η Μαρία Στούαρτ, μην ξεχνάτε, ότι έχετε στη Σκωτία μία φίλη, υποχρεωμένη σε σας. Μόλις αναθεωρηθ ή δική σας, έλάτε να με βρείτε, μαζί με τη γυναίκα σας και το παιδί σας.

— Όση ζωή μου άπομένει, ψιθύρισε μελαγχολικά ο Ράφ, θα την άφιερώσω στην υπηρεσία της Μεγαλειότητός σας.

— Ακολουθήστε με, κύριε! είπε ο Ρομπέρ θριαμβευτικά, άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο του κόμης.

— Όχι, όνι! Δεν θα φύγεις! φώναξε η Ζάν σαν τρελή. Είνε δυνατόν. Μεγαλειότητα!... Τον έγκαταλείπετε;... Τον παραδίδετε στο δήμιό του;...

Ο Ράφ την πήρε στην άγκαλιά του και ψιθύρισε στ' αυτή της:

— Κουράνιο, πολυαγαπημένη μου! Όχι δεν θα μ' έγκαταλείψη ή βασίλισσα. Θα με προστατεύη από μακριά... Ο Θεός θα κάμει να λάμψη το δικαίω... Θα ξανασηκώθω γρήγορα... για πάντα!

Η καρδιά του ξεσκιζόταν, κι' όμως κατάδωνε να φαίνεται ήρεμος. Φίλησε τρυφερά τη Ζάν, που αγωνιούσε, το Ρολάν που έκλαιγε με λυγμούς, ύστερα ξέφυγε απ' το αγκάλισμά τους, χαιρέτησε τη Μαρία Στούαρτ και τους άλλους, έσφιξε το χέρι του Ρολάν και είπε έπιτακτικά:

— Πληγίνουμε, κύριε!...

Καί βγήκε πρώτος, με σταθερό βήμα και με το κεφάλι ψηλά.

Πόσους στρατιώτες έχετε; ρώτησε ο δούξ ντε Γκζλ το Ρομπέρ.

— Σαράντα, Έξοχώτατε.

— Θ' αφήσατε εδώ τους τριάντα, για να ένισχύσουν τη φρουρά της βασίλισσας; Ο νέος πόντησε καταφατικά και βγήκε κι' αυτός απ' το δωμάτιο.

Ξετρελαμένη απ' την άπελπισία, ή Ζάν άρπαξε το παιδί της, έτρεξε στο παράθυρο, τ' άνοιξε κι' άνασήκωσε το μικρό, για να ξαναδθ τον πατέρα του.

Βγαίνοντας απ' το σπίτι, ο Ράφ γύρισε το κεφάλι του, είδε στ' άνοιχτό παράθυρο τα δυό άγαπημένα του πλάσματα και τους έστειλε φιλιά. Ύστερα χάθηκε ανάμεσα στους στρατιώτες του Ρομπέρ.

Παρ' όλη την κακοκαιρία, ο δρόμος ήταν γεμάτος από ανθρώπους κάθε ηλικίας, που περίσσευναν από στιγμή σε στιγμή. Πολλοί απ' αυτούς, είχαν άνησυχαστικές φυσιονομίες. Μερικοί ήσαν άπισμένοι.

Η Ζάν πρόσεξε, ότι ο γραμματέας του κοντόσταυλου τους πλησίαζε και τους μιλούσε ζωηρά. Κι' ή καρδιά της σφίχτηκε ακόμα πιο πολύ...

Ένα μουρμουρητό άπλώθηκε στο πλήθος κι' έγινε γρήγορα όχλοβή, μέσα στην εσχώρα των άνοιξης φανές:

— Είνε ο κόμης ντε Καντάλ!...

— Θάνατος στο δολοφόνο!

— Θάνατος στον προδότη Ντενί Βαγιάν, στον άποστάτη!

— Θάνατος στον καταραμένο ούγενότο!

Ο Ρομπέρ πήγαινε απ' τη μία στην άλλη ομάδα, κι' όσο τους μιλούσε, τόσο οι φωνές γίνονταν πιο άπειληκτές.

— Θεέ μου!... τσαύλιζε ή Ζάν με άπόγκωσι. Είνε χαμένος!...

ΛΖ.

Η έμφάνισι των στρατιωτών που είχε φέρει μαζί του ο Ρομπέρ, είχε άποθαρήσει τους λουθηρανούς, ματαιώνοντας την άπόπειρά τους να αίχμαλωτίσουν τη βασίλισσα. Απέδωσαν τότε στο Ντενί Βαγιάν την καινούργια αυτή άποτυχία τους, κι' ή μανία τους ξέσπασε εναντίον του.

Συγχρόνως, ο Ρομπέρ ξερεβίζε και τους καθολικούς, τους ανακατεμένους με τους λουθηρανούς, έξηγώντας τους, ότι ο

φανατικός ούγενότος Ντενί Βαγιάν, δεν ή-ταν παρ' ο κόμης ντε Καντάλ, ο άναγ-δρος δολοφόνος του μαρκησιού ντε Μπαζά.

Έτσι, ο δυστυχισμένος κόμης συγκέν-τρωσε όλο το μίσος και τη μανία του όχλου. Τον περικύκλωσαν, με φοβέρες και βρισιές στην άρχή. Ύστερα πέρασαν απ' τα λόγια στα έργα: Του ξέσκισαν τα ρούχα, τον χτύπησαν, του πέταξαν λάσπη, τον έφτυσαν στο πρόσωπο.

Θέλησε να μιλήση, αλλά τα ούρλιά-σματα του εξαγοριωμένου πλήθους, έπνιξαν τη φωνή του. Πώς ν' άμυνθ; Πώς να τ' άμυνθ με τόσους δαιμονισμένους;...

— Οφείλετε να με προστατέψετε με τους στρατιώτες σας, κύριε, είπε στο Ρομπέρ.

Μά εκείνος προσποιήθηκε πως δεν άκουσε...

Έξαφνα έπεσε ένας πυροβολισμός, κι' άμέσως ύστερα άπλώθηκε βαθεία σιωπή. Το πλήθος άποτραβήχτηκε, άφινοντας ένα άδειανό χώρο στη μέση του δρόμου.

Η Ζάν έμπεξε ένα ούρλιασμα. Είχε δθ το Ράφ σωριασμένο ανάσκελα στη βρε-γμένη γή, με τα χείρια άνοιχτά. Το αίμα του έτρεχε από μία μαύρη τρύπα, άνοι-γμένη στο μιλίγγι του, κι' έβαφε κόκκινη τη λάσπη...

— Δεν έχω πιά άντρα!... φώναξε ή Ζάν με σπαραγμό. Κι' εσύ, Ροζέ, παιδί μου, δεν έχεις πιά πατέρα!

Κλονιστική, έτοιμη να πέση. Η βασί-λισσα, ο δούξ ντε Γκζλ κι' ο Ρολάν έτρε-ξαν να τη συγκρατήσουν. Μά εκείνη τους άπομάκρυνε. Ύστερα, χλωμή, τρουερή, με τα μαλλιά λυμένα στους ώμους της, πήδησε πάνω στο στενό πεζούλι του πα-ραθύρου, κρατώντας πάντα το παιδί της στην άγκαλιά της.

Νομίσαν όλοι πως θά γκρεμιζόταν στο κενό. Αυτή όμως στάθηκε όρθια, άκίνητη, μ' ένα θαύμα ίσορροπίας. Κι' είπε στο γυιό της, δείχνοντας του το Ρομπέρ:

— Βλέπεις, Ροζέ, αυτό τον άνθρωπο; αυτόν που βρισκόταν εδώ πριν από λίγο;

— Ναι, τον βλέπω... άπάντησε το παιδί.

— Θα τον αναγνωρίσεις πάντα, όπου κι' αν τον δθς;

— Ναι, πάντα... παντού!

Λέγεται Ρομπέρ Κέρ. Θα θυμάσαι αυτό τ' όνομα;

— Ναι, θα το θυμάμαι...

Ο άνθρωπος, λοιπόν, αυτός, είνε ο δολοφόνος του πατέρα σου! Όταν μεγα-λώσεις, να τον έκδικήσης!... Άντιό, παι-δί μου... Σ' αγαπούσα πολύ...

Η Ζάν βρήκε ακόμη τη δύναμη να κα-τεβή απ' το πεζούλι στο παραθύρο. Α-φψε στο Ροζέ στο πάτωμα, γονάτισε μπροστά του, τον φίλησε για τελευταία φορά και του είπε σιγανά:

— Στην κάμαρά μου, πίσω απ' τα εικόνισματα, θά βθς ένα μαχαίρι... το

μαχαίρι του δολοφόνου του μαρκησιού ντε Μπαζά... Μην ξεχάσεις, να πάρης έδι-κησι... και για τους δυό μας!...

Το αγκάλισμά της λυθήκε... Έπεσε προς τα πίσω κι' έβρινε άκίνητη, με τα μάτια άνοιχτά.

Η Μαρία Στούαρτ έσκυψε πάνω της, κλαίοντας από συγκίνηση, ιη φίλησε στο μέτωπο και πλησίασε το μαγουλό της στο μισανοιχτό στόμα της. Μά δεν ένοιω-σε καμιά πνοή να βγαίνει απ' τα άχρω-μα χείλη της... Έβαλε το χέρι της πάνω στην καρδιά της Ζάν, και της φάνηκε πως είχε πάψει να χτυπά.

— Πέθανε!... τσαύλιζε. Η δύστυχη!... Μά όχι ίσως νάνε εύτυχισμένη, γιατί έ-νώθηκε για πάντα με τον αγαπημένο της...

— Άς φύγουμε απ' αυτό το καταρα-μένο σπίτι!... φώναξε ο δούξ ντε Γκζλ. Νοιώθω σά δηλητηριασμένο τον αέρα εδώ μέσα!... Τ' άλογα, καπετάνιε! Άμείωσε!

Ο Ροζέ είχε μείνει όρθιος, καταχλω-μος.

Δεν έκλαιγε, αλλά το παιδικό του πρό-σωπο ήταν σκοτεινιασμένο απ' τη βαθεία άπελπισία. Τα γυρολωμένα μάτια του πήγαιναν απ' το άψυχο σώμα της μητέ-ρας του στ' άνοιχτό παράθυρο.

Τι έκαναν οι κακοί άνθρωποι στον μπαμπά και στη μαμά;... είπε έξαφνα.

Αν πήγαν στον καλό Θεό, γιατί δεν με πήραν κι' έμένα μαζί τους; Θα μ' άφή-σουνε μοναχό;...

Γονάτισε κοντά στη μητέρα του, γέμισε φιλία το γλυκό της πρόσωπο και πρόσ-θεσε, μέσα στ' αναφυλλιά του:

— Άκουσέ με, μαμά... άπάντησε μου... Γιατί δεν μ' άπαντάς;...

Η Μαρία Στούαρτ τον σήκωσε στην άγκαλιά της.

— Θέλεις νάρθης μαζί μου, μικρέ μου Ροζέ; του είπε.

— Θα ξαναδρούμε το μπαμπά; ρώτη-σε το παιδί.

— Ναι, θα τον ξαναδρούμε, σου το υπόσχομαι!...

— Ό κυρία, πόσο θα σας αγαπώ τότε!... Ναι, θάρθω μαζί σας!... Θα πά-ρουμε και τη μαμά;...

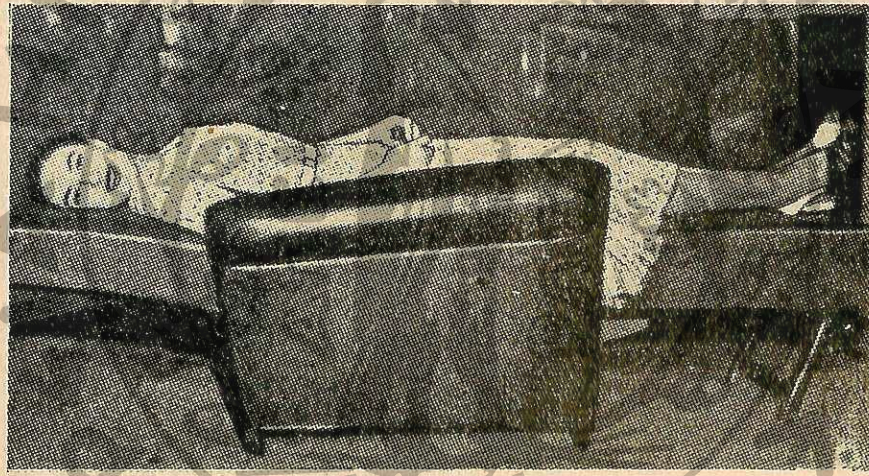
— Θάρθ ή να μάς βρ ή άργότερα. Δεν μπορούμε τώρα να την έμνησουμε. Κοι-μάται!...

— Όχι, κύρια, δεν κοιμάται!... Όταν είνε κοιμισμένη, χαμογελάει πάντα... Δεν θά έμνηση πιά... Δεν θέλω να την ά-φισω... Θα μείνω εδώ!...

Η Μαρία Στούαρτ έκαμε ένα νόημα στον Άνρι ντε Νταμβίλ. Εκείνος τύλιξε το παιδί στο μανδύα του και το πήρε μαζί του, έξω απ' το τραγικό δωμάτιο.

Ο Ρολάν είδοποίησε πως ήταν έτοιμα τ' άλογα και ή φρουρά.

— Άντιό, δύστυχη γυναίκα... μουρμού-ρισε ή βασίλισσα. Δεν σούφεσε τύχη ή έπισκεψή μου... Ποιός ξέρει... ίσως στο έ-

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΟΛΥΓΩΡΟΝΑ

Η δερμάτινη αυτή πολυθόνα έκανε μεγάλη έντύπωση στους έπισκέπτες μίας έκθε-σεως επίπλων που έγινε πρόσφάτως στη δυτική Γερμανία. Με μεγάλη ευκολία με-ταβάλλεται σε αναπαυτικό ντιβάνι.

ξης να σέρνω παντού μαζί μου τη δυστυχία!...

Ο Ρολάν ήταν κατασυγκινημένος. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν στο τραχύ πρόσωπό του. Ακολουθούσε τη Μαρία Στούαρτ και τους ευγενείς, προφέροντας ανάμεσα στα δόντια του:

— Ποιος να μου τ'έλεγε πώς οι δυο αυτοί όμορφοι νέοι θα φεύγαν απ' τη ζωή πριν από μένα;... "Αχ, αν μου πείθι ποτέ στα χέρια αυτός ο Ρομπέρ Κέρ!...

Ολόκληρο το τρομερό δράμα δεν είχε κρατήσει περισσότερο από μισή ώρα. Ο πάτερ-Ματουρέν απασχολημένος με το φαγοπότι, δεν είχε αντίληψη τίποτα. Όταν τον ειδοποίησαν ότι θα ξεκινούσαν, σηκώθηκε απ' το τραπέζι, μουρμουρίζοντας:

— Περίφημο ήταν το ζαμπόν... κι' ακόμη καλύτερο το κρασί! Τι ευτυχισμένα που θα ζούμε σ' αυτό το σπιτάκι!...

Αλλάξε όμως γνώμη, όταν είδε απ' έξω το απειλητικό ακόμη πλήθος, που το συγκρατούσαν με δυσκολία οι στρατιώτες, και τους δυο υπηρέτες του οικοδεσπότη, που κλαίγαν απελπισμένα δίπλα στο αϊμόφυρτο πτώμα του κυρίου τους...

Το ταξίδι που είχε αρχίσει τόσο πένθιμα, τελείωσε χωρίς άλλο απόροπτο. Στο Καλαί, ο λόος που λάτρευε τη Μαρία Στούαρτ και θαύμαζε τη γενναιότητα του δουκά του Γκλύ, είχε στήσει θριαμβευτικές σφίδες για να τους υποδεχθώ. Δύο γαλέρες περίμεναν στο λιμάνι. Ο Άνρι ντε Νταμβίλ πήγε να επισκεφθώ το διοικητή της πόλεως.

— Πάνω στην ώρα έρχεστε, αγαπητέ μου δούξ! του είπε εκείνος. Σκόπευα να στείλω να σας βρουν... Έφτασε πριν από λίγο ένας βασιλικός ταχυδρόμος κι' έφερε διάφορα έγγραφα κι' ένα γράμμα για σας. Πάρτε το...

Ο Άνρι έσκισε το φάκελλο. Το γράμμα, υπογεγραμμένο απ' το βασιλιά, έλεγε:

«Εμάθαμε με μεγάλη λύπη την ένδρα που στήθηκε στην αδελφή μας, Μαρία, κι' αυτό μάς έκανε να σκεφθούμε, ότι πρέπει να ληφθούν μέτρα για να μην επαναληφθούν παρόμοιες σκηνές και για να εξασφαλισθώ η επικινυνότητα του Παρισιού με τις επωχές. Απεφασίσαμε, λοιπόν, να άσκησι πόλεμος εναντίον αυτών των αρετικών, έφ' όσον η μεγαλοψυχία μας δεν ώφείλσει σέ τίποτε. Καλούμε, επομένως όλους τους πιστούς ευγενείς μας, και ιδίως εσάς, εξαδελφέ μας, να επιστρέψετε στο Λούβρο μόλις η αδελφή μας Μαρία επιβιβασθώ στις γαλέρες που θα την μεταφέρουν στη Σκωτία».

Κάτω απ' το γράμμα, η βασιλομήτωρ είχε προσθέσει λίγες λέξεις, με το χέρι της:

«Ελάτε πίσω γρήγορα, για να το βασιλέα και για μένα».

Ο Άνρι σταλάσσει με μανία το χαρτί και ψιθύρισε:

— Θά' υπακούσω!... Μά θα μου το πληρώσει άκριδα η 'Ιταλία! Αυτή φταίει!...

Την άλλη μέρα, η εξόριστη βασίλισσα άφησε το Καλαί. Δεν μπόρεσε να κλάψει, αποχαιρετώντας το γαλλικό έδαφος. Τα μάτια της ήσαν στεγνά και γυάλιζαν από πυρετό.

«Αν έτρεχαν τα δάκρυά μου, θα μ' άνακούφιζαν... Έλεγε στον εαυτό της. Με πνίγουν όμως, σταλάζοντας πάνω στην καρδιά μου...».

ΛΗ'.

Όταν έφτασε η τελευταία στιγμή του αποχωρισμού πάνω στο πλοίο, ο δούξ ντε Νταμβίλ είπε, προσπαθώντας να νικήση τη συγκίνησή του:

— Μπορώ να το μνησώ να ίκετέωω τη Μεγαλειότητά Σας να με σκέπτεται κάποτε, όπως θα τη σκέπτομαι κι' ενώ διαρκώς;

— Πάντα θα θυμάμαι τη μεγάλη καρδιά σας και την αφοσίωσή σας. Άνρι, απάντησε η βασίλισσα. Άντιο, καλέ μου φίλε! Και μην ξεχνάτε, ότι πρέπει να μάστε δυνατοί, προ πάντων άπέναντι του εαυτού μας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια...

ΧΑΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Δυό μικροί κακοποιοί...

Δυό παιδιά, διαγμένα από τους γονείς τους, βρέθηκαν στο πεζοδρόμιο κι' έγιναν λωποδύτες και διαρρήκτες. Συνελήφθησαν και κλείσθηκαν σ' αναμορφωτικό σχολείο. Όταν βγήκαν από εκεί... Μά η ιστορία αυτή είναι τόσο παράξενη, που αξίζει να την αφηγηθούμε με κάθε λεπτομέρεια. Μας την διηγήθηκε η κ. Δήμητρα Γοιγιάκου που διευθύνει την αξιοθαύμαστη νυχτερινή σχολή της «Μερίμνης» στους Αμπελοκήπους και που η ίδια είναι ένα από τα πιο παλιά στελέχη της «Εταιρείας Προστασίας Άνηλίκων».

Μιά μέρα από το Σωφρονιστικό Παράρτημα των Άνηλίκων, που ήταν τότε κοντά στο μαιευτήριο της Έλενας Βενιζέλου, βγήκε ένας εργατικός με δυό παιδιά. — Συγχαρητήρια! τους είπε. Είσαστε πια έλευθεροι. Στην τέτοιη σας έχετε το χαρτί της αποφυλακισέως σας... Έλπιζω ότι θα βρείτε μαλμό και δεν θα ξαναπέσετε στην αμαρτία...

Οι μικροί τον ευχαρίστησαν, και στάθηκαν διασταχτικοί.

— Τι συμβαίνει; άπόρησε εκείνος. Θά έλεγε κανείς ότι δεν είσατε και τόσο ευχαριστημένοι που άνακτησατε την έλευθερία σας...

— Ήταν πολύ καλά εκεί μέσα, στέναξαν οι πιτσιρίκοι. Είχαμε το φαί μας, τη δουλειά μας, την ήσυχία μας. Τώρα είμαστε άποχρεωμένοι να χαιρούμε κι' ο καθείς να τραβήξω το δρόμο του...

— Δεν χαιρέσατε πρὺ θά γυρίσατε στους γονείς σας;...

— Ποιους γονείς; άπόρησαν κι' οι δυό και γέλασαν... Δεν θέλουμε να γυρίσουμε στους γονείς μας! Αυτοί πια έχουν κάνει ο καθένας δική του οικογένεια. Έχουν φτιάξει άλλα παιδιά κι' έμεις θα τους είμαστε βάρος. Τράμαξαν να μάς βγάλουν από πάνω τους και να πάμε να τους φορτωθούμε πάλι;...

Ο εργατικός κούταξε παραξευμεμένος και τα δυό παιδιά που ήταν σ' αλήθεια λυπημένα. Τα είχε γυγώσει μέσα στο Σωφρονιστήριο που πήγαινε συχνά και δούλευε ως μαραγκός. Του είχε κάνει δουλειά τόσο η προθυμία τους για δουλειά, όσο κι' η στενή φιλία που είχε ενώσει αυτούς τους δυό μικρούς απόκληρους της ζωής.

Ήταν συμπαθητικοί, φαινόταν πως έζησαν σ' ένα μαραγκό, που δεν είχαν οικογένεια. Κι' από τότε κι' οι δυό τους ζούνε ευτυχισμένοι κι' όπως έμαθα έχουν άποχτήσει και παιδιά...

του ένα κοριτσάκι. Για να το μεγαλώσω, ανάγκαστη να παντρευτώ μια χήρα με ένα κορίτσι.

Μά ούτε το ένα ούτε τ' άλλο κορίτσι ήταν ευτυχισμένο... Άν η δεύτερη γυναίκα του περιποιόταν το κορίτσι του, το παιδί της ήλθε κι' άρχισε να κλαίει. Άν πάλι φρόντιζε το δικό της κορίτσι, το άλλο στενοχωριόταν, καταλάβαινε ότι ήταν ξένο μέσα στο σπίτι του πατέρα του και η θλίψη του ράγιζε την καρδιά...

Έτσι η περίπτωση των δυό αυτών πιτσιρίκων του είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Κι' οι δυό τους είχαν μητριάς, που τους είχαν κάνει σωστή κόλασι τη ζωή, για να τους ανάγκασουν να φύγουν από το σπίτι. Και πραγματικά, το κατάφεραν. Τα παιδιά, για να γλυτώσουν από τη μαρτυρική εκείνη ζωή, προτίμησαν να βγούν στο δρόμο. Έτσι έμπλεξαν με κακή συντροφιά, πείνασαν, αλήττησαν, έγιναν λωποδύτες, έκαναν διαρρήξεις και μια μέρα κλείσθηκαν στο Σωφρονιστήριο. Αυτή η κοινή δυστυχία τους μάλιστα ήταν η άφορη ν' αναπτυχθώ μεταξύ τους μέσα στο ίδρυμα που γνωρίσθηκαν, μια στενή φιλία. Και τώρα δεν ήξεραν τί να κάνουν για να μη χωρίσουν. Σκεφτόντουσαν πώς, ενωμένοι, θα μπορούσαν ν' αντιμετώπισουν καλύτερα τη ζωή...

Ο μαραγκός τους άκούγε μ' ενδιαφέρον και στο τέλος τους είπε:

— Ελάτε να πάμε στο σπίτι μου, να τα πούμε καλύτερα.

Οι μικροί τον ακολούθησαν χαρούμενοι. Μόλις όμως τους είδε η γυναίκα του κι' έμαθε ποιοί ήταν κι' από ποιο έλκονταν, άγριεψε:

— Τρελλάθηκαν; του φώναξε. Τί μου έφερεις δυό κλέφτες μέσα στο σπίτι;... Ξεχνάς ότι έχουμε κορίτσια; Θέλεις να βάλεις καμιά μεγάλη φουρτούνα στο κεφάλι σου;

Κάθισαν ώστόσο κι' έφαγαν κι' ύστερα ο μαραγκός τους είπε πώς πήρε την άπόφασιν να τους κρατήσει κοντά του.

— Την τέχνη την ξέρετε, τους είπε. Θά δουλέψετε στο μαγαζί μου, αντί να δουλέψετε σέ ξένα. Θά σας βρώ κι' ένα δωμάτιο έδω κοντά για να κοιμάστε...

Κι' αλήθεια την ίδια εκείνη μέρα τους νοίκιασε ένα δωμάτιο.

Οι δυό μικροί δεν πίστευαν στα μάτια τους και σ' αυτά τους. Ευχαριστημένοι όπως ήταν, από την άλλη κι' όλες μέρα ρίχθηκαν με τα μούτρα στη δουλειά. Ο μαραγκός δίχως να τους πη τίποτε, παρακολουθούσε τη ζωή τους. Πρόσεξε με ιδιαίτερη ευχάριστη ότι δεν είχε πέσει έξω στους υπολογισμούς του. Οι δυό φίλοι μοιραζόντουσαν τις δουλειές του σπιτιού. Πότε ο ένας έστρωνε τα κρεβάτια, σκούπιζε, έπλενε τα πιάτα και τα ρούχα και τότε ο άλλος φωνίζε και μαγειρεύε. Πότε ο άλλος έκανε αυτές τις δουλειές. Έπειτα, στην ώρα τους πάντα πήγαιναν στο μαγαζί να δουλέψουν. Το βράδυ έπισης δεν έχαναν τίς ώρες τους. Είχαν γοηφισθώ σ' ένα νυχτερινό σχολείο και προόδευαν στα γράμματα.

Μέσα σέ λίγα χρόνια οι δυό αυτοί νέοι έγιναν άγνωστοί! Η γυναίκα του μαραγκού κι' αυτή είχε αλλάξει. Τώρα έκτιμούσε τα δυό παιδιά, που όλομόναχα στη ζωή, είχαν κατορθώσει να τα βγάλουν πέρα.

Μιά μέρα, τέλος, ο μαραγκός είπε στη γυναίκα του:

— Καιρός είναι τα κυττάξουμε ν' άποκαταστήσουμε τα παιδιά μου τον ένα από τους βοηθούς μου!...

— Δεν θα ήταν άσχημα αν κι' ο άλλος ήθελε να πάρη τη δική μου κόρη, του είπε η γυναίκα του.

Το πράγμα συζητήθηκε καλύτερα έγινε γνωστό και στα κορίτσια, που είχαν γνωρίσει καλά τους δυό τεχνίτες. Κι' όταν όλοι συμφώνησαν, ο μαραγκός έκανε την πρότασι στους προστατευμένους του...

Λίγους μήνες αργότερα έγιναν οι γάμοι των δυό νέων, που δεν είχαν οικογένεια. Κι' από τότε κι' οι δυό τους ζούνε ευτυχισμένοι κι' όπως έμαθα έχουν άποχτήσει και παιδιά...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Σ' Ε άπόστασι 60 μιλίων από τη Ρόδο, την Κω, και την Πάτμο, προβάλλει υπλόβουνη, μέσ' από τα γαλανά νερά του Αιγαίου, η Νίσυρος. Δίνει την εντύπωσι ενός μεγάλου βράχου ριγμένου στη θάλασσα από κάποιο γιγάντιο γέοι. Ούτε κόλπου, ούτε λιμάνια. Έχει το νησί. Έχει όμως η Νίσυρος κάτι το ξεχωριστό δικό της: ένα ηφαίστειο — το Βεζούβιο της Δωδεκανήσου — που της δίνει εξαιρετικό ενδιαφέρον, κοντά σ' άλλα αξιοθέατα και στις φυσικές ομορφιές που παρουσιάζει. Είπε δε κατάφυτη από έλπες, όπωροφορά δέντρα, λεμονιές και ποστοκαλιές.

Η έλληνική μυθολογία συνδέθηκε απ' τα πανάρχαια χρόνια με το νησί και με το ηφαίστειό του. Έτσι, λέγεται ότι σέ μια γιγαντομαχία Θεών και Τιτάνων όφείλει την ύπαρξί της η Νίσυρος.

Ένας από τους Τιτάνες, ο Πολυδάτης, νικημένος από τον Ποσειδώνα, έτρεξε για να σωθώ στο Αιγαίο. Και ο θεός της θάλασσας, μη υπονώντας να τον φτάσει, άρπαξε ένα κομμάτι από την Κω, το τινάζει και πλάκωσε μ' αυτό τον Τιτάνα. Έτσι γεννήθηκε η Νίσυρος. Στα έγκατα όμως του νησιού ο σκληρόβωμος Πολυδάτης παλεύει για να λυτρωθώ από τον τεράστιο όγκο που τον πιέζει. Και το έσπασμα του Τιτάνα είναι οι εκρήξεις του ηφαιστείου του νησιού, που φέρονε και τ' όνομά του.

Και όπως ακριβώς ο μύθος παρουσιάζει το ηφαίστειο σέ άπόλυτη σχέση με τη γένεσι του νησιού, έτσι και στην πραγματικότητα η ιστορία της Νισύρου και η γεωλογική της εξέλιξι όφείλονται στην ύπαρξί του ηφαιστείου, που συνδέθηκε μαζί της και πού είναι και η μοίρα της...

Από τις διάφορες εκρήξεις του ηφαιστείου, σέ χρόνια πολύ μακρινά, αλλά και σέ νεώτερα, διαμορφώθηκε ο σημερινός πεντάγωνος βράχος της Νισύρου, που αργότερα, με το λίκασμα που άφινε ο κρατήρας του, πήρε τη σημερινή μορφή της καμπελής και δασωμένης νής.

Άλλ', όπως γίνεται με όλους τους ηφαιστειογενείς τόπους, υπάρχουν και στη Νίσυρο ίαμτικά λουτρά, γνωστά και φημισμένα από τ' άναγιότητα, που τα χρησιμοποιούσε και ο 'Πποκράτης για να γιαιτρέψω όσους έπασαν από ρευματισμούς άρθρίτιδα εκζέματα, στείρωσι κι' άλλες αρρώστιες. Στις άνασκαφές που γίναν στο χωριό των Πάλων βρέθηκαν το ύδροθεραπευτήριο του 'Πποκράτη, πριν δε από μισό αιώνα είχε επιχειρηθώ η εκμετάλλευσι των νερών του. Σήμερα όμως τα ίαμτικά λουτρά της Νισύρου — που θεωρούνται εάμιλλα με τα νερά του Κόλσμπαντ — δεν βρίσκονται στους Πάλους, αλλά κοντά στην πρωτεύουσα του νησιού — το Μανδράκι — όπου υπάρχουν ξενοδοχεία και ώραιες έγκαταστάσεις, υγιεινές, καθαρές και εύναρστες, που τις φροντίζει και τις εκμεταλλεύεται η Δημόσια.

Σέ μια άπόστασι από τα λουτρά, ένα μισο γιλιόμετρο, προβάλλει όλόκληρη με τα κυβιστικά σπιτάκια της η πρωτεύουσα της Νισύρου. Είπε γτισμένη στην παραλία και ανεβαίνει στην πλαγιά ενός λόφου, που έχει για κορώνα του ένα παλιό κάστρο, των νοών της Φραγκοκρατίας. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται το μοναστήρι της Παναγίας της Σπηλιανής.

Η εκκλησία της Σπηλιανής, που συνδέθηκε με μια θαυματουργή εικόνα της Παναγίας, έχει μεγάλο ενδιαφέρον με το καλλιτεχνικό τέμπλο της, τις θαυμασιές παλιές της εικόνες — υπάρχουν ακόμα και Βυζαντινές — και τις άλλες που άσπράφουν από το άσπι και το νουάφι.

Η παράδοσι άναφέρει πώς δυό φορές πού επιχειρήσαν ιεροδούλοι να κλέψουν την εκκλησία, είδαν τις πόρτες να σφαλών μόνες τους και μη υπονώντας να βγούν άναγκαστήκαν να ζητήσουν βοήθεια και να εναβάλουν στην θεία τους τα κλοπιμαία. Και μόνο τότε άνοϊξαν οι σφαλισμένες από κάποια θεία δύναμι πόρτες της ε' τάξας.

Έχει πολλά τα αξιοθέατα το ώραίο αυτό νησί, με την πλούσια βλάστησή του και τα όλοευκα χωριά του το Έμμανουήλ.

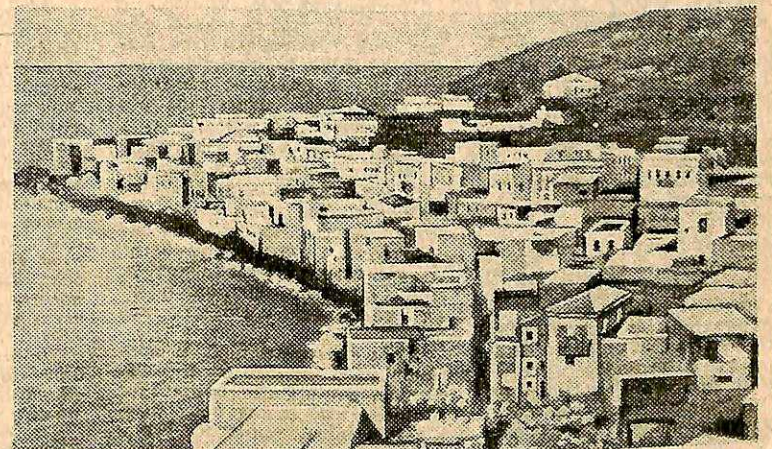
Οι γυναικίες φορεσιές της Νισύρου είναι όχι μόνο από τις ώραιότερες, αλλά και από τις πολυτελέστερες.

Η ΝΙΣΥΡΟΣ

παίνουν και πάλι άπάνω του.

Ένα από τα πιο αξιοθέατα της Νισύρου είναι το παλιό της κάστρο (Παλιόκάστρο), που βρίσκεται κοντά στην πρωτεύουσα και χρονολογείται από τους άρχαίους χρόνους. Είπε γτισμένο στην κορυφή ενός λόφου, που βρίσκεται κοντά στο Μανδράκι. Υπάρχουν ακόμα κι' άλλα κάστρα και έρειπια παλινά.

Το Μανδράκι με τα κυβιστικά κατάλευκα σπιτία του στη Νίσυρο.

χρόνων, όπως και πολλά άλλα αξιοθέατα σαν το νουαφικό-τατο Μοναστήρι της Κυράς. Άλλά το μεγάλο ενδιαφέρον της Νισύρου είναι το ηφαίστειό της, ο Πολυδάτης, ο έφιάλης αυτός του νησιού.

Ήταν γνωστό το ηφαίστειο από την Άρχαία Ελλάδα. Το άναφέρουν ο Στράβων κι' άλλοι άρχαίο συγγραφείς. Ένας περιηγητής που πήγε στη Νίσυρο στις άρχές του 15ου αιώνα γράφει πως στη μέση του νησιού υπήρχε ένα ψηλό βουνό με τον κρατήρα του ηφαιστείου και ότι από την κορυφή του βγαίνουν φλόγες και θείαφί μέσα και νύχτα.

Σήμερα ούτε ο κρατήρας ούτε το βουνό υπάρχουν πια. Το βουνό τινάχτηκε στη μεγάλη εκρήξι της 1522 και στις κατοπινές εκρήξεις (η τελευταία ήταν το 1873) σηματοποιήκαν μικρότεροι κινήσεις κι' ένα μεγάλο όροπέδιο — το Λακκί — που έχει πλάτος τρία γιλιόμετρα και μήκος τέσσερα.

Άλλά η Νίσυρος δεν είναι μόνο ηφαίστειο, κάστρο και μοναστήρι. Άλλοτε ήταν φημισμένη για τα ναυπηγεία της, τους περίφημους άσσανάδες των χρόνων της τουρκοκρατίας. Οι Νισύριοι θεωρούνται πρωτομαστόροι στο σκάω-μα και το φτιάξιμο καϊκιών, όπως ήταν μια και το φτιάξιμο καϊκιών του νησιού φημισμένες και οι νυναικές του κέντημα για τη μεγάλη τέχνη τους στο κέντημα και στα ύφαντά.

Εργατικοί, έμπειροι και φιλόξενοι οι κάτοικοι της Νισύρου διακρίνονται ακόμα για την άγάπη τους στην πατριή γή. Κι' όταν εμνητεύονται δεν ξεχνάν ποτέ το ώσιο νησί τους. Σνολεύει φιλαυτοβωπτικά ιδρύματα, κοινωνική έργα, όφείλονται σέ πλούσιους εμνητεύοντας Νισύριους, αλλά και σ' αυτούς που προτιμούν να μείνουν στον τόπο που γεννήθηκαν ακολουθώντας το ληικό τραγούδι: Κι' όσοι μπορούν στη Νίσυρο κοιτάς — στράβα να ζουν — άς χαιρόνται τα κάλλη της κι' άς μιν (εμνητεύουν).

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑΣ

Νικήθηκε ο κοκκύτης

Επεिता από 4 αιώων προσπάθειες

«Όσο κι' αν έχω ελαττωθεί κατά τα τελευταία χρόνια ο κοκκύτης των κρουσμάτων του κοκκύτη. Πάνω ή ασθένεια αυτή εξακολουθεί να αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για την παιδική ηλικία. Στα βρέφη κάτω των 2 ετών, η θνησιμότητα από κοκκύτη είναι μεγαλύτερη παρά όση από τη διφθερίτιδα, την οστρακία, την ιλαρά και την πολιομυελίτιδα μαζί. Όταν πάθει κοκκύτη ένα βρέφος κάτω των 3 μηνών, υπάρχουν 50% πιθανότητες να πεθάνει. Μεταξύ 3 και 12 μηνών, οι πιθανότητες γίνονται 5—25%. Το περίεργο είναι ότι παθαίνουν κοκκύτη περισσότερα κορίτσια, παρά αγόρια.

Από 4 αιώνες περίπου, οι γιατροί προσπαθούσαν να νικήσουν τον κοκκύτη. Φαίνεται λοιπόν ότι τώρα το κατώθισαν επί τέλους, με τη «χλωρομυκίνη». Το αντιβιοτικό αυτό που συγγενεύει με τη στρεπτομυκίνη, απομονώθηκε το 1947 κι' απεδείχθη αποτελεσματικό έναντι των κοκκίων, οι οποίες σπορσώτερες ασθένειες του ανθρώπου και των ζώων (θεοαπεί π. γ., τον τυφοειδή πυρετό μέσα σε 24 ώρες).

Τα πρώτα πειράματα θεραπείας του κοκκύτη με χλωρομυκίνη έγιναν απ' τον Αμερικανό δόκτορα Εγγένο Πένν. Ο γιατρός αυτός είχε σταλή, κατά την περίοδο του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου στη Βολιβία επί κεφαλής μιας Ιατρικής αποστολής για την προστασία της υγείας των μεταλλωρύφων αυτής της χώρας που εφοδίαζε τότε τις Ηνωμ. Πολιτείες με πωτές υλές απαραίτητες για τον πόλεμο. Την εποχή λοιπόν εκείνη, εξέσπεσε μια επιδημία κοκκύτη και πέθαναν νηλίδες μικρά παιδιά.

Ανάμεσα στα πολλά τραγικά θύματα που παρακολούθησε τότε ο δόκτωρ Πένν. του έμεινε αξεχάστη η περίπτωση μιας μικρούλας, που είχε τόσο εξαντληθεί από τους συνεχείς εμετούς ώστε έπεσε σε κωματώδη κατάσταση. Αφού της έκαμαν επί πολλές ημέρες ενδοφλέβιες ενέσεις ορού, συήλθε, αλλά το μυαλό της είχε πάψει πιά να λειτουργή. Είχε καταδικασθεί να μείνει ήλικη σ' όλη της τη ζωή.

Τα δράματα αυτά έκαναν τόση εντύπωση στο δόκτορα Πένν. ώστε υποσχέθηκε στον εαυτό του, αν ποτέ βρισκόταν ένα φάρμακο για τον κοκκύτη, να επιστρέψει στη Βολιβία για να καταπολεμήσει αυτή την ασθένεια. Οι επιτυχίες της χλωρομυκίνης κατά του τυφοειδούς πυρετού, το 1949 του νέννησαν την έλπιδα ότι θα μπορούσε να θεραπεύσει ο' αυτήν και τον κοκκύτη.

Παλαιατικά, πήγε στη Βολιβία και δοκίμασε το νέο φάρμακο σε 50 άρρωστα παιδιά, πολλά από τα οποία βρισκόνταν σε κρίσιμη κατάσταση. Τα αποτε-

λέσματα λοιπόν ήταν θαυμάσια: Τη δεύτερη μέρα έπεφτε ο πυρετός, την τρίτη ελαττωνόταν ο σπασμωδικός βήχας και την έβδομη είχε λείψει πιά η μόλυνση.

Οι δόσεις του φαρμάκου εξαρτώντο απ' το βάρος του παιδιού. Στις περισσότερες δε περιπτώσεις έχορηγείτο απ' το στόμα.

Ακολούθησαν πειράματα, με την ίδια επιτυχία, στο Λονδίον, στο Λίβανο και στη Δανία. Σ' όλες λοιπόν τις περιπτώσεις, ο κοκκύτης θεραπεύθηκε σε λίγες μέρες και δεν παρουσίασε υποτροπές.

Στην αρχή χρησιμοποιήθηκε κοινή κρυσταλλική χλωρομυκίνη, που έχει όμως πολύ πικρή γεύση και προκαλούσε κάποτε εμετούς. Επειτα την αντικατέστησε ένα παράγωγο της η παλμιτική χλωρομυκίνη, που έχει γεύση ευχάριστη κι' επί πλέον δεν χρειάζεται ψευγεύ.

Πριν ανακαλυφθεί η χλωρομυκίνη, εφαρμόζονταν μια θεραπεία με ισχυρές δόσεις βιταμινών, που έδωσαν όμως ανακούφιση μόνο, χωρίς να θεραπεύουν την ασθένεια. Έξ άλλου, η πενικιλίνη και η στρεπτομυκίνη ωφέλησαν κατά των διαφόρων επιπλοκών, όχι όμως έναντι του ίδιου του κοκκύτη.

Η χρυσομυκίνη απεδείχθη κι' αυτή αποτελεσματική. Αλλά η χλωρομυκίνη πλεονεκτεί, γιατί έχει εξαίρετη τοξικότητα, κι' έτσι μπορεί να χορηγηθεί ακίνδυνα σε μεγάλες δόσεις. Η επιτυχία του φαρμάκου αυτού δεν σημαίνει βέβαια κατάρνηση του προληπτικού αντι-διφθεριτικού εμβολιασμού. Δυστυχώς όμως, το εμβόλιο αυτό δεν είναι αποτελεσματικό 100 τοίς εκατό. Πρέπει δε να επαναλαμβάνεται κάθε λίγα χρόνια ο εμβολιασμός, γιατί η ανοσία που προκαλεί δεν διαρκεί για πάντα.

Έξ άλλου, παίζει σπουδαίο ρόλο η έγκαιρη διάγνωση της ασθένειας ώστε να χρησιμοποιηθεί η χλωρομυκίνη όσο το δυνατόν νωρίτερα. Το δυστύχημα είναι ότι, στην αρχή του, ο κοκκύτης έχει την απίτητη ευφάνση ενός απλού συνηθισμένου, που ξεγελάει τους γονείς. Το πρώτο χαρακτηριστικό σύμπτωμα είναι ένας ξερός και σπασμωδικός βήχας, που συνοδεύεται από ένα χαρακτηριστικό είδος «λυμμού» (σαν να πέρασε νερό μέσα στο λάρυγγα και να μη μπορεί κανείς ν' αναπνεύσει).

Η άρρώστεια είναι πολύ κολλητική, μεταδίδεται δε είτε με τα σταγονίδια που εκτινάσσονται δλόγωνα με το βήχα, είτε (σπανιότερα) από πρόσφοστα μολυσμένα παιχνίδια, πιάτες, μολύβια κλπ., καθώς και από σκύλους ή γάτες. Μπορεί να προσβόλη και τους ενήλικους, σ' αυτούς ο-

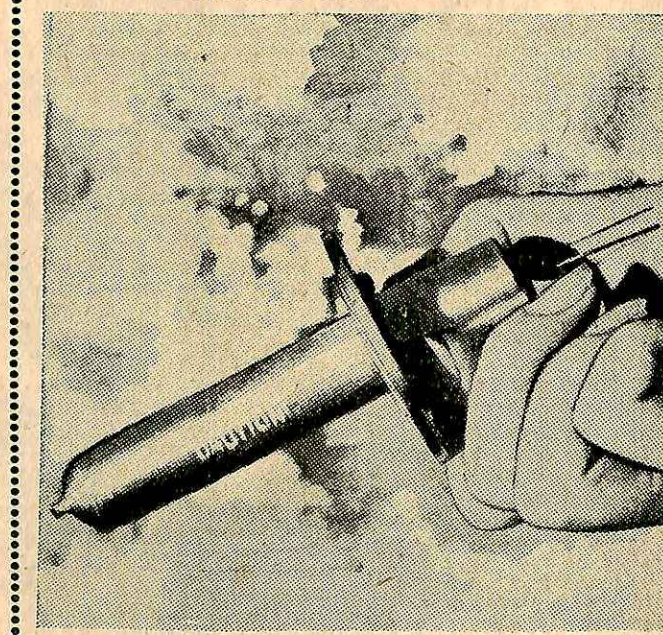
μως δεν παίρνει επικίνδυνη μορφή. Αντίθετα, στα μικρά παιδιά, προκαλεί πολλούς θανάτους, από τις επιπλοκές που φέρνει συχνά: πνευμονίες, βοογχιτίδες, αιμορραγίες του έγκεφάλου κλπ. Άλλοτε πάλι οι συνέπειές της είναι όχι θανατηφόρες, πάντως όμως σοβαρότατες. Αναζωπύρει π. χ. παλιές φυματικές εστίες, προκαλεί στο άσθμα, φέρνει αιμορραγίες της μήτς, του στόματος, των ματιών ή των αυτιών, προκαλεί πνευμονικό έμφυσημα, εξαντλητικούς εμετούς, κήλη, κλπ. Τέλος, μπορεί να κλονήσει τόσο το νευρικό και το αδενικό σύστημα, ώστε να μείνει κανείς σ' όλη του τη ζωή πνευματικά καθυστερημένος, νευρασθενικός και ελαττωματικός.

Τα στερεώτερα ψεύτικα δόντια

Με μια νέα μέθοδο οδοντο-προσθετικής, τα ψεύτικα δόντια, τα επάνω και τα κάτω, εφαρμόζονται τόσο στερεά, ώστε δεν μετακινούνται καθόλου από τη θέση τους με το μάσημα. Η τεχνική είναι η εξής: Ανοίγονται πρώτα τα ούλα και εφαρμόζονται απ' ευθείας πάνω στα όστα της σιαγόνας κάτι μεταλλικά σπινιγμάτα, σαν τα χρησιμοποιούμενα στις ένγειρσεις των οστών. Απ' αυτά προεξέχουν τέρσες ψεύτικα δόντια. Αφού τα ούλα θεώσουν γύρω τους, ή υπόλοιπη οδοντοστοιγία στερεώνεται πάνω σ' αυτά τα τέσσερα δόντια. Οι οδοντοστοιγίες αυτού του είδους υπορούν να ασφαριθούν και να εναποθετηθούν εύκολα, ποτέ όμως δεν πέφτουν μόνες τους, ούτε γαλαρώνονται.

Τα πορτοκάλια για τα βρέφη

Μερικά βρέφη παρουσιάζουν δοματικά εξανθήματα και πεπτικές διαταραχές, όταν πρωτοπίνουν γλυκό ποτοκαλί. Όπως λοιπόν εξακριβώσαν δυο παιδίατροι του

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Στην Αμερική μερικοί επιστήμονες ασχολούνται με την ποσότητα του πληθυσμού από τα ατομικά όπλα και την οδοντολογία που εκπέμπουν. Στη φωτογραφία μας ένας νέος ηλεκτρονικός φωρατής ο μικρότερος που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα, που προορίζεται για ατομική νοή και που προδίδει την παρουσία της ραδιενέργειας. Πρωτοδοκιμάστηκε κατά τις τελευταίες ατομικές εκρήξεις της Νεβάδας μέσα στα αεροπλάνα, που πέταξαν πάνω απ' την περιοχή και απέδωσαν θαυμάσια αποτελέσματα.

Πανεπιστημίου της Μαϊούλαντ. Οι δόκτορες Τζόσλιν και Μπούντλεϋ, δεν πταίει σ' αυτό ο νυμός του ποτοκαλίου, αλλά το ισχυρό κι' ερεθιστικό λάδι που υπάρχει στη φλούδα του. Το στόμιο λοιπόν των ποτοκαλίων για τα βρέφη πρέπει να γίνεται με το νερό, έτσι ώστε να μη βγαίνει μαζί με το γυλό και το λάδι της φλούδας.

Οι ένγειρσεις των εγκύων

Θα ξέρετε, βέβαια, τις άνωμαλίες (ναυτία, έμετο, άνορεξία), που έχουν οι περισσότερες γυναίκες στην άογή της εγκυμοσύνης τους. Τις ίδιες λοιπόν ένγειρσεις υποφέρει ναυτών κάποτε και οι άντρες! Ο Αμερικανός δόκτωρ Γουόρντ τις αποδίδει σε νευροψυχικά αίτια.

Νέα θεραπεία της δατεοαρθρίτιδας

Η κορτιζόνη και η δομίνη Α-CTH δεν ωφελούν καθόλου κατά της δατεοαρθρίτιδος, της μορφής δηλαδή εκείνης της αρθρίτιδος, που οφείλεται στη φθορά των αρθρώσεων και που προσβάλλει ιδίως τους γόνατους. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δίνει ικανοποιητικά αποτελέσματα η αμινοπυρική βιταμίνη B12. Από τους 33 ασθενείς, στους οποίους δοκιμάσθηκε οι 14 θεραπεύθηκαν τελείως στο τέλος της τρίτης εβδομάδας. Άλλοι 16 είδαν προσωρινή μόνον ανακούφιση, γιατί νοσείονταν θεραπεία πιο μακροχρόνια.

Μια νέα ένγειρση

Όταν ο ένας νεφρός μετακινηθεί προς τα κάτω από την κανονική του θέση υποφέρει να προκαλέσει πόνοους άπαιτες βάρους, άνορεξία, δυσκοιλιότητα και γαστρικές διαταραχές. Η ίδια όμως παθολογική κατάσταση υποφέρει να οφείλεται και σε μετατόπιση του πανέος έντερου. Ιδίως στις γυναίκες. Σε τέτοιες περιπτώσεις, γίνεται τώρα μια ένγειρση, που απεδείχθη 100% αποτελεσματική.

Η ΚΑΛΗ ΜΑΣΣΗΣΗΙΣ παράγων μακροζωίας

Πρέπει να μασσάμε ακόμη και το γάλα!

Κατά τον περασμένο πόλεμο, οι γιατροί ενός στρατιωτικού νοσοκομείου που βρισκόταν κοντά στις πρώτες γραμμές του μετώπου είχαν γίνει όλοι δυσπεπτικοί κι' άρχισαν να παίρνουν διάφορα φάρμακα, άλλος για το στομάχι του, άλλος για το σπλήν του κτλ. Αλλά κανένα από τα φάρμακα αυτά δεν τους έκανε την παραμικρή ωφέλεια.

Μόλις, όμως, ο διευθυντής αυτού του νοσοκομείου μετέβη σ' άλλη θέση, έγιναν όλοι καλά!

Τι συνέβαινε; Ο άνθρωπος αυτός ήταν εξαιρετικά νευρικός και, έξ άλλου, δεν απέδιδε μεγάλη σημασία στο φαγητό. Ετρώγε, λοιπόν, μέσα σε ελάχιστα λεπτά και υποχρέωνε και τους υφισταμένους του να κάνουν το ίδιο. Είναι αυτό τόνο ότι οι δυστυχισμένοι καταπίναν τις τροφές, χωρίς σχεδόν να τις μασσάνε.

Το μικρό αυτό παράδειγμα δείχνει πόσο μεγάλη σημασία έχει η μασσισή.

Ο ρόλος της είναι πράγματι πολλαπλός: μηχανικός, χημικός και ψυχικός.

Η μπουκιά που καταπίνουμε θα χωνευθεί καλύτερα αν την κόψουμε σε πολύ μικρά κομμάτια. Για τη διευκόλυνση της μασσισής η κάτω σιαγόνα είναι ώπλισμένη με ισχυροτάτους μύς. Όταν τους καταδικάζουμε σε άχρηστία οι μύς αυτοί παθαίνουν ατροφία, που αντανάκλα και στο πρόσωπό μας. Μερικοί επιστήμονες υποστηρίζουν, μάλιστα, ότι οι περιωρισμένες διαστάσεις της κάτω σιαγόνας των πολιτισμένων λαών συγκριτικά με τους αγρίους οφείλονται στις «μαλακές» τροφές που τρώμε. Οι τροφές αυτές επειδή μασσώνται εύκολα, καταδικάζουν σε σχετική αδράνεια τους αντίστοιχους μύς.

Η πέψις των ζυμαρικών πρέπει ν' αρχίσει μέσα στο στόμα με τη βοήθεια του σάλιου, που περιέχει την πτυελίνη και ένα ένζυμο. Το τελευταίο αυτό μεταβάλλει το άμυλο σε αφομοιώσιμη γλυκόζη.

Η πέψις του κρέατος, έξ άλλου, θα είναι ευχερέστερη, αν το έχουμε μεταβάλει, χωρίς στη μασσισή, σε χυλό.

Πολλές δυσπεψίες δεν έχουν άλλη αιτία από την ταχυφαγία, τη συνήθεια, δηλαδή, να τρώμε γρήγορα.

Είμε αναμφισβήτητο ότι η ταχυφαγία συντομεύει τη ζωή. Ο Ούφελαν στο κλασικό βιβλίο του «Η τέχνη της παρατήσεως της ανθρώπινης ζωής» κατατάσσει τη μασσισή μεταξύ των κυριωτέρων παραγόντων της μακροζωίας. Το ίδιο υποστηρίζει και ο Ζαν Ραμόν ντε Σαιν-Ζωρς στο βιβλίο του «Το μυστικό των τροφών». Οι Ινδοί Γιόγκηδες έξ άλλου, απέδιδαν θρησκευτική σχεδόν σπουδαιότητα στη μασσισή, που, όπως υποστήριζαν, επέτρεπε στον άνθρωπο να βγάλη από τις τροφές την «πρά-

να» ή ζωική δύναμη που περιείχαν.

Σχετικά με το ζήτημα αυτό, ο δόκτωρ Λαγκράνζ γράφει τα εξής:

«Για να λειτουργή καλά το στομάχι, πρέπει όλες οι τροφές, χωρίς καμμία εξαίρεση, να παραμένουν επί αρκετό διάστημα μέσα στο στόμα, προτού τις καταπιούμε. Δεν αρκεί να συνιστήμε στους ασθενείς μας να τρώνε άργα. Πρέπει επίσης ν' απαιτούμε απ' αυτούς να κρατούν επί τριάντα περίπου δευτερόλεπτα κάθε μπουκιά μέσα στο στόμα τους. Η τήρησις αυτού του κανόνα αποτελεί το μεγάλο μυστικό της υγείας. Οι ασθενείς του στομαχίου θεραπεύονται μέσα στο στόμα».

Αξιοσημείωτη επί του προκειμένου είναι η περιπτώσις του Αμερικανού Ορατίου Φλέτσερ. Βρισκόταν σε τόσο εξιοθρήνητη κατάσταση, ώστε οι γιατροί τον είχαν απελπίσει τελείως. Έτυχε τότε να πέσει στα χέρια του ένα βιβλίο του Μωρ, που συνιστούσε την καλή μασσισή. Ο Φλέτσερ εφαρμόσε αυτή τη μέθοδο και τα αποτελέσματα ξεπέρασαν τις προσδοκίες του.

Οχι μόνον έγινε τελείως καλά, αλλά έσημειωσε επίσης και μερικές αξιόλογες αθλητικές επιδόσεις. Έγινε τότε προσηγανδιστής αυτής της μεθόδου, που έχει και σήμερα πολλούς οπαδούς στις Ηνωμένες Πολιτείες κι' άλλα μέρη του κόσμου.

Η μασσισή είναι απαραίτητη και γι' αυτές ακόμη τις πολύ μαλακές τροφές. Ο δόκτωρ Μπερτολέ συμβουλεύει ότι «πρέπει να μασσάμε το ψωμί ή τις βραστές πατάτες, χωρίς να πίνουμε κανένα υγρό (νερό, κρασί κτλ.) ως που να αισθανθούμε μέσα στο στόμα μας μια γεύση ελαφρώς γλυκεία, πράγμα που δείχνει ότι το σάλιο μετέτρεψε το άμυλον που περιέχεται μέσα σ' αυτές τις τροφές σε σάκχαρον».

Είναι απαραίτητο, έξ άλλου, να μασσάμε τις τροφές κι' από τα δυο μέρη του στόματος. Όταν μασσάμε μόνο από τα δεξιά ή τα αριστερά παρατηρεί ο δόκτωρ Παζέ, δημιουργείται μια κάποια ασυμμετρία μεταξύ των δυο μερών του προσώπου μας.

Και αυτά ακόμη τα υγρά, όπως π. χ. το γάλα, είναι καλό να τα μασσάμε. Γιατί έτσι δίδουμε τον καιρό στο σάλιο ν' αναμιχθεί μ' αυτά και να τα κάμη πιο εύπεπτα και πιο θρεπτικά.

Ο ξεροχός Ιταλός Ιατρός Μπελτράμι καταδικάζει τη συνήθεια που έχουν πολλοί άνθρωποι να επιζητούν πολύ μαλακές τροφές, που καταβαίνουν σχεδόν μόνες τους, χωρίς ν' απαιτούν καμμία προσπάθεια από μας. «Συνήθιστε να τρώτε ξηρές και σκληρές τροφές, συμβουλεύει. Οι κονσέρβες και οι παρασκευασμένες με μεγάλη προσοχή τροφές καταστρέφουν το στομάχι μας και δεν μας τρέφουν».

Το βωδινο κρέας

Το βωδινο κρέας περιέχει διπλάσια αναλογία βιταμινών Β από το χοιρινό. Για το λόγο αυτό συνιστάται ιδιαίτερα κατά της αναιμίας.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

Καλός φαίνεται ο άντρας σου, Κούλα μου... Μόνο πούχει ασχημο περιπάτημα!...

Και να σκεφθώ κανείς πως επέμενα τότε στον πατέρα της να συμπεριλάβει και το πιάνο στην προίκα!...

Η φήμη μου, Ντεσάχι μου, για τα φιλοαμερικανικά μου αισθήματα έχει ξεπεράσει τα όρια της χώρας μας κι' όταν έρθει ο σάκος, έμένα θα πρωταπισκεφθούν!...

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Επεσε πάνω στην αμμουδιά, στάζοντας ολόκληρος απ' τα νερά, "Όλοι τόν συγχάρηκαν: —Μπράβο, Βάλντο, είσαι σπουδαίος! Σωστός πρωταθλητής!

Αυτός έγνεφε ναί, ενώ οι μύνες τών μπράτσων του τεντώνονταν. Γιασεύω λουθούσε όλους αλλά με αδιαφορία, δίχως τὰ μάτια του νὰ χαμογελοῦν. Ἀπὸ καιρὸ δὲν χαμογελοῦσαν. Ὅταν λευτερώθηκε ἀπ' τοὺς φίλους του, ἡ Μαρικίτα τὸν πλησίασε:

—Ἐχεις δουλειὰ ἀπόψε, Βάλντο; ρώτησε.

Ἐκείνος γκρίνιαξε. Ἡ κοπελίτσα αὐτὴ μὲ τὰ ἐρωτευμένα μάτια τὸν ἐπληττε, οἱ γυναικὲς τοῦφεραν πληθεῖ.

—Λυπάμαι, Μαρικίτα, μὰ ἔχω δουλειά...

Βλέποντας τὴν απογοητεῖσά της, προσέθεσε νευρικά:

—Πότε ἐπὶ τέλους θὰ καταλάβης πὼς δὲν ἔχεις τίποτα νὰ κερδίσης ἀπὸν τύπο σὰν κι' ἐμένα;

—Βάλντο, ἂν ἤθελες... εἶπε αὐτὴ δειλά.

Μὰ ὁ Βάλντο εἶχε κιόλας ἀπομακρυνθῇ.

Ἦταν γι' αὐτὸν οἱ χειρότερες στιγμὲς ὕστερα ἀπὸ κάθε νίκη τῆς κολυμβητικῆς ομάδος του. Σὲ λίγο, βρισκόταν στὴν κάμαρά του ολόμυλονος. Μπρὸς τὸ μικρὸ γραφεῖο του ἦταν μιὰ παλιὰ φωτογραφία, ποὺ ἔδειχνε μιὰ κοπέλλα μὲ μαγιά: ἦταν ἡ Λουτσία, ἡ μόνη ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἦταν ἄξια γι' αὐτόν. Ὡραία μαλλιά, μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, ἕνα στόμα ποὺ χαμογελοῦσε μὲ κάταπρα δόντια, ἕνα σῶμα νευδατο, ἀγαλαμένιο. Μιὰ κοπέλλα ὅλο ὑγεία, νειάτα κι' ὁμορφιά.

Ὁ Βάλντο τῆς εἶχε πάρει τὴ φωτογραφία τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχαν ἀρραβωνιαστῇ καὶ εἶχαν ὀρκιστῇ στὴν ἀκρογιαλιά ν' ἀγαπηθοῦν αἰώνια. Ἡ Λουτσία ἦταν τότε δεκαεννιά κι' ὁ Βάλντο εἴκοσι χρόνων. Ἐνα τέλειο ζευγάρι. Εἶχαν περῶσει ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὁ Βάλντο πῆρε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ σχημάτισε τὸν ἀριθμὸ: 72-137. Ἄραγε θὰ ἦταν αὐτὴ; Ἀγωνιοῦσε.

—Ἐμπρός; Ποιός;

—Βάλντο, ἐσύ; ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ σὰν σδυσμένη.

—Λουτσία, ἐσύ; Γύρισες;

—Ἐδὼ κι' ἕνα μῆνα. Ὡ! Βάλντο, πὼς περίμενα νὰ μὲ φωνάξης!

Ἐνα πικρὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλη του. Θυμήθηκε ὅταν τὴν καλοῦσε κάθε μέρα, ἱκετεύοντας, κι' αὐτὴ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε καθόλου... Κάποια κακὴ λάμψη πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του καὶ μιὰ λέξι ἀνέβηκε στὰ χεῖλη του: «Ἐκδίκησι!»

—Δὲν ἤξερα πὼς γύρισες, Λουτσία. Ἐέρεις κάτι: Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια σὲ σκεφτόμουν. Δὲν μπόρεσα νὰ σὲ ξεχάσω, πάντα σ' ἀγαποῦσα, καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμα.

Προσπαθοῦσε νὰ γλυκάνῃ τὴ φωνή του:

Ἦταν ψέμμα, γιὰτὶ αὐτὸ ποὺ ἐνοιῶθε τώρα δὲν ἦταν ἔρωτας, ἀλλὰ μίσος.

—Ὡ! Βάλντο, ἀκούστηκε ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Λουτσίας, κι' ἐγὼ δὲν σὲ ξέχασα. Μὰ φανταζόμουν πὼς μοῦ βαστοῦσε κάκια: γιὰ τὸν τρόπο ποὺ σοῦ εἶχα φερθῇ. Ἦμουν τότε ἐστὶ θεότρελλη. Σ' εὐχαριστῶ Βάλντο. Ἦταν, ξέρεις, οἱ τύψεις πὼς σοῦ εἶχα κάνει κακὸ ποὺ δὲ μ' ἄφηναν ἡσυχία.

—Τὰ ξέχασα ὅλα, Λουτσία. Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω πιά...

Ἐλα, ἔλα ἐδῶ, γρήγορα! Μένω πάντα στὸ ἴδιο σπῆτι. Θὰ διώξω τὴν καμαριέρα. Σὲ περιμένω...

—Ἐργουαί. Βάλντο! Θέλω τόσο πολὺ νὰ σὲ νοιώσω πάλι κοντὰ μου!...

Καὶ κατέβασε τὸ ἀκουστικὸ.

★

Ἐδιώξε τὴ γρηὰ καμαριέρα του, ποὺ τὸν κύτταζε μ' ἀπορία. Βλέποντάς τον τόσο ἀνίσυχο Ἦταν ἀνυπόμονος. Ἡ Λουτσία! Ἦταν τόσο ὥραία, τόσο θερμὴ. Μὰ, μιὰ μέρα... τὸν φίλησε κουρασμένα, μιὰ ἄλλη... δὲν πῆγε στὸ ραντεβού τους. Ἀρχίσαν τότε οἱ ὑποψίες ποὺ σὲ λίγο ἐπιβεβαιώθηκαν ἀπ' τὴν ἴδια. Τοῦ εἶ-

Ἡ γυναίκα τῆς ζωῆς του

πε ὀρθὰ κοφτὰ πὼς ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλο, ἕναν πραγματικὸ «ἄντρα», ὅχι ἕνα νεαρὸ ἀθλητῇ, ὅπως αὐτός. Ὁ Βάλντο ταπεινώθηκε μπροστὰ της, ἔκλαψε, τὴν ἱκέτευε, μὰ τίποτα δὲν ὠφέλησε, μήτε ἡ ἀπελπισία του, μήτε τὰ δάκρυά του, μήτε οἱ ἀπειλές του. Ἡ Λουτσία ἡ ἀγαπημένη του εἶχε φύγει γιὰ νὰ παντρευτῇ, νὰ

ζῆτῃ εὐτυχισμένη μὲ τὸν «ἄλλο».

Εἶχαν περάσει ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε, ὀχτὼ χρόνια ὀδύνης, ἀπελπισίας, μοναξιάς, ποὺ ἡ Λουτσία ἔπρεπε νὰ τὰ πληρώσῃ καὶ νὰ τὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ. Τώρα θὰ τὴν ἔκλεβε ἀπ' τὸν ἄλλο, ἔα τὴν ἔκανε δική του, ἡ Λουτσία θὰ φλογιζόταν κοντὰ του, θὰ λεφέτῃ στὴν παγίδα ποὺ τῆς εἶχε στήσει. Ἐπρεπε μὲ τὴ σειρά της νὰ γνωρίσῃ τὴν ταπεινώσι. Ξαναπῆρε τὴ φωτογραφία της καὶ εἶδε τὴν προκλητικὴ ὁμορφιά της. Τότε τὴν εἶχε σεβαστῇ, γιὰτὶ τὴν ἀγαποῦσε. Τώρα τὴ μισοῦσε κι' ἔπρεπε νὰ μὴ συλλογιστῇ τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸ κέφι του.

Ὁ «ἄλλος» δούλευε σὲ μιὰ ἐταιρεία γουναρικών. Τότε μιὰ σατανικὴ ἰδέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ Βάλντο. Τὸν ζήτησε στὸ τηλέφωνο.

—Θέλω τὸν κύριο Ἀσκάρι!

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ λείπει. Θέλετε νὰ τοῦ πῶ τίποτε ὅταν γυρίσῃ;

—Ὡραία... Σημειώστε αὐτὴ τὴ διεύθυνσι... Πέστε του πὼς ἡ κυρία Λουτσία θὰ τὸν περιμένῃ ἐδῶ, σὲ δυὸ ὥρες. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νάρθῃ. Δὲν τὸν ἐνδιέφεραν πιά οἱ συνέπειες. Τὸν ἐνδιέφερε νὰ τοὺς ταπεινώσῃ καὶ τοὺς δυὸ, νὰ καταστρέψῃ τὴ ζωὴ τους, νὰ ἐκδικηθῇ!...

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν βήματα στὶς σκάλες. Ἀνοίξε τὴν πόρτα, παρακολουθώντας αὐτὸν ποὺ ἀνέβαινε. Ἦταν ἡ σιλουέτα μιᾶς γυναίκας. Δὲν μποροῦσε νὰ νῆαι ἡ Λουτσία. Αὐτὴ εἶχε ἕναν ἀέρα βασιλίσσας, ἕνα σῶμα γεμάτο, ὅλο ὑγεία κι' ὁμορφιά. Ὁχι, δὲν μπορούσε νὰ νῆαι αὐτὴ ἡ δειλὴ γυναίκα, μὲ τὸ ἀσταθὲς βῆμα, τὸ ἀπλό ταγιέρ, τὸ ὠχρὸ πρόσωπο, ποὺ τώρα ἦταν κοντὰ του καὶ τὸν κύτταζε θλιμμένα:

—Βάλντο!

Κι' ὁμοῦ ἦταν ἡ φωνὴ της.

—Λουτσία! Ἐλα μέσα, εἶπε γρήγορα.

Ὁ Βάλντο τᾶχασε. Ἦταν τόσο τσακισμένη!...

—Λουτσία, τί συνέβη; Πὼς ἐγίνες ἐτσι; τὴ ρώτησε γλυκά.

—Βάλντο! Ὡ! Βάλντο!

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ, ἀκουμπώντας στὸ στήθος του. Ἀνάσαινε δύσκολα.

—Υποφέρω ἀπ' τὴν καρδιά μου, ἐξήγησε. Ἐχω ἄσθμα...

Δὲν ἦταν πιά αὐτὴ. Εἶχε ἐρωτευθῇ μιὰν ἄλλη, εἶχε ποθήσει μιὰν ἄλλη, μιὰν ἄλλη ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ.

—Ὁ γάμος δὲ σ' ὠφέλησε, τῆς εἶπε. Αὐτὴ ἦταν ἡ εὐτυχία σου;

—Λουτσία! Ἐλα πολλὰ κοντὰ του, εἶπε σιγὰ, ἡ ζωὴ μου ἦταν κόλασι.

—Τότε γιὰτὶ σὲ παντρεύτηκε, ἀφοῦ δὲ σ' ἀγαποῦσε;

—Δὲ μὲ παντρεύτηκε. Βάλντο. Τὸ ὑπόσχεταί ὁλοένα, ἀλλὰ πάντα ἀναβάλλει.

Τὸ ὄρεσα καὶ μὲ ἤθελε. Καὶ τώρα ποὺ κατάντησα ἐτσι, δὲν μὲ θέλει πιά.

Ὁ Βάλντο τὴν κύτταζε μὲ συμπόνια. Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ. Μὰ αὐτὴ δὲν ἦταν πιά ἡ «Λουτσία του», ἦταν ἡ σκιά της. Ὁ πόθος τῆς ἐκδίκησεως τοῦ πέρασε.

—Συχώρα με, Βάλντο, τοῦ εἶπε μὲ δάκρυα. Ἦξερα πὼς μ' ἀγαποῦσε πάντα καὶ ἦρθα ἐπίτηδες γιὰ νὰ δῆς πὼς δὲν ἀξίζει νὰ υποφέρῃς γιὰ μένα. Καὶ τώρα δὲν μού μένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίσω σ' αὐτόν, ὥσπου νὰ μὲ διώξῃ γιὰ πάντα.

—Λουτσία! τῆς φώναξε καὶ ἐκείνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Φίλησέ με τῆς εἶπε.

Εἶχε ἀλλάξῃ ναί, μὰ κάτι ἔμενε πάντα μέσα της, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ εἶναι ἡ «Λουτσία του», ἡ μοναδικὴ γυναίκα ποὺχε ἀγαπήσει στὴ ζωὴ του.

Ἀκούστηκε ἔαφνικὰ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

—Περίμενε ἐδῶ, εἶπε ὁ Βάλντο, θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Ἀνοίξε μὲ ὕψος ἀγέρωχο, γεμάτο μίσος. Ὁ ἄλλος ἀνατρίχιασε καὶ χλώμιασε.

—Ἡ Λουτσία εἶναι ἐδῶ; ρώτησε.

—Ναί, εἰν' ἐδῶ, καὶ μοῦ εἶπε νὰ σοῦ δώσω αὐτὰ... τοῦ εἶπε ὁ Βάλντο.

Καὶ δίχως νὰ σκεφτῇ τοῦδωσε δυὸ γερά χαστούκια!

—Ἡ Λουτσία σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴν τολμήσῃς πιά νὰ τὴ δῆς, πρόσθεσε. Μάθε πὼς ἀπὸ τώρα ἕνας θάνατ' ὁ ἄντρας της: ἐγὼ! Καληνύχτα...

Ὅταν ὁ Βάλντο γύρισε στὸ σαλόνι, βρῆκε τὴ Λουτσία νὰ κλαίῃ.

—Γιὰτὶ κλαῖς; ρώτησε.

—Τί θὰ κάνῃς τώρα, Βάλντο; τὸν ρώτησε μὲ μάτια ποὺ ἱκέτευαν.

—Θὰ σὲ παντρευτῶ! ψιθύρισε δίχως δισταγμό. Θὰ σὲ παντρευτῶ! Ἡ ζωὴ θὰ ξαναβῇ γιὰ σένα, ἡ ὁμορφιά σου, ἡ ὑγεία σου, τὰ νειάτα σου θὰ ξαναβῇ σου.

Δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια, μὰ ἦταν ἡ μοναδικὴ γυναίκα ποὺ ἀγαποῦσε. Ὁ ἔρωτας δὲν εἶνε μόνο ἡ ὁμορφιά, ἡ νεότης, εἶνε καὶ κάτι ἄλλο πιδὸ βαθύ, πιδὸ μεγάλο, κάτι τὸ ἀστάθμητο, κάτι ποὺ μὰς κάνει, ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες γυναῖκες, νὰ διαλέγουμε μόνο μιὰ καὶ νὰ τὴν ἀγαποῦμε μ' ὅλη μας τὴν ψυχὴ!

ΦΡΑΝΚΑ ΑΝΤΟΝΙΝΙ

Η Βαβίλις του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο εισαγγελέας έμεινε από την Αθήνα Κασσάρα, δηλαδή την ιστορία της Ζουανέττας. Κατόπιν, έκαλεσε τον άνακριτή Μωρίς ντε Κουβρεμόν και του άπέδειξε, ότι όλες οι πληροφορίες του για τη μαύρη υπηρέτρια και τη Ζουανέττα, ήταν άνακριτικές. Ο άνακριτής κατάλαβε, ότι είχε πέσει θύμα της κ. ντε Ροσβέλ και, ντροπισμένος, θέλησε να παραιτηθώ. Ο εισαγγελέας όμως του άπέδειξε, ότι το καθήκον του ήταν να παραμένει στη θέση του και να εξακολουθήσει να εργάζεται για να διαλευκανθώ αυτή η ύποθεσι. Την άλλη ημέρα, η βαρύνη Γιάκουμπεν, η Φράγκα και ο εισαγγελέας, παρουσιάστηκαν μπροστά στη Ζουανέττα.

57^{ον} Τά μάτια της κρολής τρεμόπαιζαν χωρίς να τώ βέλν. Κι' ο εισαγγελέας — γιατί ήταν ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν — χωρίς να της δώση τόν καιρό ν' άπαντήσει, εξακολούθησε δείχνοντας την βαρύνη και τη Φράγκα:

— 'Η κυρία που είνε άπ' τώ πιο άξιόσεβάστα μέλη της κοινωνίας μας και ή δεσποινίς που έζησε μαζί σας έπιμένουν κι' οι δυο ότι δέν είνε ή άληθινή κόμηση ντε Ροσβέλ κι' ότι εξαφανίστηκε την πραγματική πυροδοσποινα και πήρατε τη θέση της!...

»Γι' αυτό σάν εισαγγελέας του έφετείου τών Παρισίων, κάνω τις σχετικές άνακρισεις. Κι' όπως άκούσα όσα μου είπαν εναντίον σας, είμαι έτοιμος πωίν σας φέρω σ' αντιπαράστασι με τους μάρτυρες της κατηγορίας ν' άκούσω ό,τι έχετε να μου πώτε κι' έσεις για να υπερασπίσετε τόν έαυτό σας... —

Κι' αν δέν θελήσω να σας άπαντήσω; του έπτε η Ζουανέττα μ' ένα σκοτεινό σατανικό βλέμμα.

Ο εισαγγελέας την κύτταξε άτάραχος στα μάτια της και της άπάντησε τονίζοντας τώ λόγια του:

— Όά τώ θεωρώσώ αυτό ως όμολογία εκ μέρους σας και θά διατάξω άμέσως τη σύλληψή σας!...

Η Ζουανέττα τρομοκρατήθηκε.

Και τώ άγέρωχο πρόσωπο άκόμη της κυρίας Γιάκουμπεν καθώς κι' ή άυστηρή έκφρασι της Φράγκας και τώ μελαγχολικό ύφος του κ. ντε Κουβρεμόν την πάγωσαν. Τί συνέβαινε λοιπόν;

Ο Μωρίς, που ήταν τόσο ελίκρινής μαζί της πωίν από δυο ήμέρες, την έλεγε άσχετα, όταν της έλεγε να μη φοβάται τίποτα.

Στό μεταξύ, στό πρακτορείο που είχε πάει ή ίδια τώ πρωί, τη βεβαίωσαν ότι ο Φράντς Μέγερ ήταν εκείνος που πήγε στό «Μπεάτους» ως γιατρός και παρέλαβε τη μαύρη. Κι' ότι δέν υπήρχε άμφιβολία πώς ο Γεομανός αυτός θά είχε τελειώσει πιά τη δουλειά κι' ότι θά είχε κλείσει για πάντα τώ στόμα της Αθηνάς Κασσάρα, ρίχνοντας την σε καμιά άπομηση έξοχική χαράδρα.

Γιατί λοιπόν να φοβάται; Γιατί να τρομάζει έτσι; Αυτό ήταν καθαρή άνοησία. Όλα όσα συνέβαιναν, ήταν χωρίς άλλο παγίδες, πού ή παμπρόνηρη Φράγκα κι' ή κυρία Γιάκουμπεν με τώ πλούτη της, κι' άπ' τώ μίσος τους εναντίον της της είχαν στήσει!...

Ολ' αυτά ή Ζουανέττα τώ σκέφθηκε και τώ εξέτασε μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο.

— Κύριε εισαγγελέ, έπτε ύστερα με ήρεμη και σταθερή φωνή δέχουμαι ν' άπαντήσω στις ερωτήσεις σας, κι' όσο έξευτελιστικό κι' αν είναι αυτό για μένα, τώ κάνω μόνο και μόνο για ν' άπαλλαγώ τώ συντομώτερο άπ' αυτές τις άηδίες γιατί είμαι βέβαιη ότι όταν μάθετε τί συμβαίνει, θά πάμε να βοηθήσε αυτές τις δυο κυρίες πού με τώ φαντασία του και την αντίπαθεία τους για μένα έφτιαξαν μια όλοκληρη ιστορία!...

»Θά σας πώ όλη την άλήθεια; —

»Ο κύριος ντε Κουβρεμόν πού τόν γνω-

ρίζω από πολλά χρόνια και πού ήταν μάρτυρας στα άτελείωτα βάσανα της ζωής μου, θά έγγυηθώ για την άκρίβεια αυτού πού θά σας διηγηθώ.

Κανείς δέν μίλησε. Όύτε ο άνακριτής. Στην άπέραντη εκείνη αίθουσα μπορούσε ν' άκουστή τη στιγμή εκείνη άκόμη και τώ έλαφρό πέταγμα μιάς μυϊγας.

Η Ζουανέττα όμως εξακολούθησε: — Παντούτκα κι' άπόκτησε δυο κόρες... 'Η δεύτερη παρ' όλίγω να μου στοιχίση άκριδιά, γιατί κινδύνεψα να πεθάνω στόν τοκέτό.

»Πρόκειται γι' αυτήν πού βλέπετε εκεί, τη Φράγκα.

»Γεννήθηκε πρόωρα κι' έμεινε άσθενική κι' αδύνατη, όσο αντίθετως ή άδελφή της ήταν παχειά και όλο υγεία.

»Για να την κρατήσω στη ζωή αναγκάστηκε να την περιποιούμαι διαρκώς, μέ-

ΜΑΚΡΥΑ ΜΑΛΛΙΑ

»Η νεαρά άναγνώστριά μας Ειρήνη Χονδρονάνη πού κατάγεται από την Κόκκουσα και πού μένει σήμερα στό Ψυχικό θά μπορούσε να διεκδικήση τόν τίτλο της Έλληνίδας με τώ ωραιότερα και τώ πιο μακρά μαλλιά!...

ρα-νύχτα και δέν άπομακρυνώμουν ούτε στιγμή από κοντά της.

»Ανταποκρινώταν δέ κι' αυτή στη μητρική μου σπορνγή κι' άγάπη με τέτοιο άποκλειστικό και ζηλιάρικο πάθος, πού ή παιδαγωγός της κι' έγώ φοβώμαστε μήπως και στόν έλάχιστο άκόμη έρεθισμό του παιδικού αυτού μυαλού πού ήταν τόσο άρρωστο κι' άνισόρροπο συνέβαινε καμιά άνεπανόρθωτη καταστροφή.

»Πλησίαζε να συμπληρώσει τώ εννιά της χρόνια, όταν οι δουλειές μας στην Αθήνα άρχισαν να πηγαίνουν άσχημα και ή κυρία Γιάκουμπεν με συμβούλευσε να πάω εκεί κάτω με τώ σύζυγο μου για να λάβω τώ μέτρα μου και να φροντίσω για τώ χτήματά μας, έπειδή ο Χριστιανός δέν θά μπορούσε πιθανόν να τώ καταφέρη μόνος του... —

Η Ζουανέττα σταμάτησε για λίγο και κύτταξε τώ πρόσωπα όλων γύρω της.

Ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν παρακολουθώσε τώ λόγια της με παγερή ψυχρότητα δικαστού πού άκούει την άπολογία τού κατηγορουμένου.

Η Παυλίνα κι' ή Φράγκα έμειναν άκίνητες στην ίδια θέση με τώ μάτια χαμηλωμένα.

Δέν μπόρεσε λοιπόν να διαβάση τώ αισθήματά τους.

Μόνο στη θλιμένη φυσιογνωμία του Μωρίς ντε Κουβρεμόν ήταν ζωγραφισμένη μια τρομερή έκφρασι πού έδειχνε μεγάλη άηδία και άπογοήτευσι. Έπειδή όμως είχε συγκεντρωμένη όλη την προσοχή της στην ιστορία πού έπλαθε και έπειδή ήταν βέβαιη ότι τόν είχε με τώ μέρος της, ή Ζουανέττα ούτε κύτταξε καθόλου τόν Μωρίς, παρ' εξακολούθησε:

— Ο γιατρός Ντεζορμό πού παραβρέθηκε στη γέννησι της Φράγκας και πού πάντα τη φροντίζε κι' ήταν άνεκαθεν φίλος της οικογένειας μας, υπορεί κι' ο ίδιος να σας πώ τί συνέβη εκείνη την έποχή. Η κόρη μου παρ' λίγο να πεθάνη τότε, έπειδή έβουνα από κοντά της... Κι' από τότε άλλαξε όλότελα... —

»Ναίμεσε ότι περιφρόνησε τη μεγάλη άγάπη της και με μίσησε! Κι' όταν έθανε, γύρισα άπ' τώ ταξίδι, άνήλθε και ν' άναγνωρίση!

— Και είχε δίκιο γιατί δέν είσαστε ή πραγματική υπτέρα της, έπτε ή Παυλίνα με σταθερή φωνή και με μάτια πού έλαμπαν από τώ θυμό.

— Τότε, άποκρίθηκε ή Ζουανέττα, γυρίζοντας προς τώ μέρος της, πώς μ' άναγνωρίσατε έσεις, νουνά;...

Η βαρύνη, πού μετάνοιωσε γιατί είχε μιλήσει, δέν της άπάντησε.

★

Η Ζουανέττα γύρισε τότε ζωηρά προς τόν κ. Γκρολλιέ Σαβέρν και του έπτε:

— Όταν έφτασα εδώ από τώ ταξίδι, ή κυρία Γιάκουμπεν πού με ήξερε από τότε πού γεννήθηκα, με γνώρισε άμέσως. Η μεγάλη μου κόρη, πού ήταν δεκαεσσάρων χρόνων, δέν είχε καμιά άμφιβολία για την ταυτότητά μου κι' ούτε έπηρεάστηκε άπ' τις έπίμονες άρνητικές βεβαιώσεις της άδελφής της. Η Σίτυπλ Άντοισύ, έπίσης, ή παιδί μου φίλη πού άνατράφηκε μαζί μου, δέν δίστασε κι' αυτή ούτε για μια στιγμή να μ' άναγνωρίση.

»Πώς λοιπόν, αν είχα κλέψει τη θέση της κόμησης ντε Ροσβέλ — όπως με κατηγορούν σήμερα — κανείς συγγενής, φίλος ή υπηρέτης δέν τώ άντελήφθη;

»Και πώς συνέβη ώστε κανείς άπ' αυτούς να μην συμμαχήση με τη γνώμη της Φράγκας και τις παραδοξολογίες της;

»Απεναντίας όλοι γενικά την κατέκριναν και με λυπήθηκαν ελίκρινά για τώ παράξενο αυτό δράμα μου... —

— Άλλά πώς τότε, ρώτησε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν, άλλαξαν τώρα όλοι και είναι εναντίον σας;

— Η Φράγκα είναι πονηρή κι' έπίμονη! Όλόκληρα χρόνια — δίχως ποτέ να

κουραστή — εξακολουθώσε να μου φέρνεται σκληρά, έπαναλαμβανόντας πάντα τώ ίδια και τώ ίδια, δηλαδή: Δέν είναι ή υπτέρα μου ούτε!...

»Και τώ λόγια αυτά, πού είχαν κάνει στην αρχή όλους ν' άγανακτήσουν και να τώ χαρακτηρίσουν ως παραλήρημα ενός νευρικού κοριτσιού, σιγά-σιγά σπηνώθηκαν στο μυαλό τους, συζητήθηκαν και, τέλος, όλοι τώ παραδέχτηκαν! Συμφώνησαν ότι είχε δίκιο ή Φράγκα!

— Έτσι, χωρίς άποδείξεις;...

Η Ζουανέττα δέν τaráγτηκε άπ' αυτή την ερώτησι. Άλλά, μ' άξιοπρέπεια και με μια άπελπισμένη υποκριή θλίψη, στά σκοτεινά της μάτια, άποκρίθηκε:

— Βεβαίωτα, χωρίς άποδείξεις!

»Έπειτα — μιλώντας βιαστικά — πρό-

σθεσε:

— Έσεις, πού γνωρίζετε τόσο και τους ανθρώπους και τώ πράγματα, κύριε εισαγγελέ, νομίζετε ότι αν είχαν έστω και μια άποδείξι στα χέρια τους δέν θά την χρησιμοποίησαν κι' από καιρό μάλιστα;

Ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν αισθάνθηκε, ότι ή πεποίθησί του κλονιζόταν λίγο, άπ' τώ σταθερό και όλο ελίκρινεια ύφος της Ζουανέττας κι' άπ' τις έτοιμότητες άπαντήσεως της, πού φαινόντουσαν τόσο άληθινές και πειστικές... —

Τώ πρόσωπο του Μωρίς ντε Κουβρεμόν φωτίστηκε από μια κρυφή έλπίδα.

Όστόσο, άπαθής πάντα ο εισαγγελέας συνέχισε:

— Είναι άλήθεια ότι δέν κρατώ καμιά άποδείξι σχετική με την πράξι πού κατηγορείστε. Έχω όμως κάτι άλλο... —

— Τί, λοιπόν; φώναξε ή Ζουανέττα.

— Μάρτυρες!...

— Μάρτυρες της άπάτης πού διέπραξα;

— Μάρτυρες πού έπιβεβαιώνουν ότι γεν-

νήθηκα στόν Άγιο Θωμά και ότι ζήσατε εκεί με τ' όνομα Ζουανέττα μαζί με τη μιγάδα υπτέρα σας τη Μαχώς κι' άλλοι ότι σας γνώρισαν σ' άλλο μέρος με ψευτικό όνομα. Οι φίλοι σας όμως εκεί εξακολουθώσαν να σας άποκαλούν Ζουανέττα.

»Αν λοιπόν γεννηθήκατε στόν Άγιο Θωμά, δέν γεννηθήκατε στην Αθήνα πού ζώσε ή οικογένεια ντε Σάντα-Κρούζ. Κι' αν μένατε σ' άλλα μέρη άργότερα, δέν θά σας ήταν δυνατόν να βρισκестε συγχρόνως και στα διάφορα αυτά μέρη και στην Αθήνα, κοντά στη μαρκησία υπτέρα σας και στό μεγάλο σας με τόν σύζυγό σας Χριστιανό ντε Ροσβέλ... —

»Αυτό είναι αδύνατο φυσικά, κι' όμως πρέπει να έξηγηθώ!

— Πώς άλλοιώς, άφοδ ο λόγος μου δέν σας άρκει;

— Οι μάρτυρες πού σας γνώρισαν βρίσκονται εδώ. Θα τους φέρω λοιπόν σ' νηπιράστασι μαζί σας... —

Η κόμηση τaráχθηκε άνεπαίσθητα, έπειδή όμως δέν υπήρχε τρόπος ν' άνηγνέ, περιορίστηκε να υποκλιθώ χωρίς να άπάντησι. Άλλωστε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν δέν περίμενε την άπάντησί της.

Έίχε κάνει κίλους νεύμα στόν άνακριτή κι' αυτός πού είχε κατατοπιστή από πωίν, βγήκε στό χώλ.

Η Φράγκα κι' ή Παυλίνα, πού κύτταζαν την κ. ντε Ροσβέλ την είδαν να ρίχνη ένα γρήγορο βλέμμα σ' ένα βενετσιάνικο καθρέφτη πού βρισκόταν πλάι της και να κετεβάξη με φυσικότητα τις μπούκλες τών μαλλιών της πάνω στό μετωπί της ως τώ φρύδι. Τώ πρόσωπό της μικρνε έτσι και τώ μάτια της σκοτεινίσαν περισσότερο.

— Προσπαθώ ν' αλλάξη την φυσιογνωμία της, όσο τώ δυνατόν πιο πολύ, ψιθύρισε ή Παυλίνα στό αυτί της βαφτιστικής της. Μά δέν θά της χρησιμοέωση σε τίποτα, γιατί την τσάκωσα... —

Ο κ. ντε Κουβρεμόν κι' ή Αθηνά Κασσάρα παρουσιάστηκαν.

Η μαύρη μπήκε πρώτη και γεμάτη θάρρος, άφέλεια και διαχυτικότητα προχώρησε χαμογελαστή προς την κόμηση και της άπλώσε τώ χέρι.

— Καλημέρα, δεσποινίς Ζουανέττα!... της έπτε.

Η κ. ντε Ροσβέλ δέν κουνήθηκε.

— Μήπως δέν μ' άναγνωρίζετε; έξα-

κολούθησε ή μαύρη. Αυτό δέν είναι δυνα-

τόν! Πέρασε πολός καιρός, είναι άλήθεια, αλλά πώς γίνεται να ξεχάσετε τη μικρή Αθηνά, πού σας υπηρέτησε πιστά και σας και την μαρκησία Μαχώς; Έλάτε, θυμηθήτε λοιπόν! Άλλωστε, στόν Άγιο Θωμά, καλέ... στην μικρή έπαυλή σας, στη Βεγγάλη!...

Η Ζουανέττα άκουγε άτάραχη δέθεν τη μαύρη κι' ένώ ήταν κατά βάθος τρομερά εξαγριωμένη, την κύτταξε με περιφρόνησι.

Κι' όταν ή Αθηνά Κασσάρα σταμάτησε να μιλά, της άπάντησε πολυ ήρεμα:

— Νομίζω, άλήθεια, ότι σε είδα κάποτε στην Αθήνα, στό σπίτι του πατέρα μου, τού μαρκησιού ντε Σάντα Κρούζ. Όσο για τόν Άγιο Θωμά, πολυ δύσκολο είνε να με είδες κάποτε εκεί, γιατί σ' όλη τη ζωή μου δέν πάτησα τώ πόδι μου στό μέρος αυτό. Πέρασα πολλές φορές με τώ πλοίο, αλλά δέν βγήκα έξω ποτέ... —

Τώ ήρεμο ύφος της έκαμε έντύπως στην όπλοική μαύρη. Έτσι, ένώ στην αρχή μιλούσε με βεβαιότητα και με κάποια ειρωνεία μάλιστα, τώρα άρχισε να τaráζεται. Κύτταζε σάν καλή γύρω της, έπαίξε με την άκρη τού φουστανιού της και χαμογελώσε ήλθια.

Όχι, ήταν βέβαιη ότι δέν γελιόταν. Και τώ κεφάλι αν έπρόκειτο να της κόψουν, θά έπέμενε στη γνώμη της, γιατί ήταν ή μόνη άληθινή.

Προσπάθησε ώστόσο να ύποστηριξη όσα είχε πώ.

Η μαύρη ήταν σίγουρη ότι αυτή ή κόμηση ντε Ροσβέλ ήταν ή μικρή Ζουανέττα, πού πλιά τη είχε ζήσει τότε στόν Άγιο Θωμά και την είχε ύπηρετησι πριν και μετά άπ' τώ θάνατο της υπτέρας της Μαχώς.

Η κατάθεσι της μαύρης φαινόνταν άληθινή, αλλά τώ στενωχωρημένο της ύφος και ή άνησυχία πού καθρεφτιζόταν στα μάτια της προένουσε δυσάρεστη έντύπως στόν κ. Γκρολλιέ Σαβέρν.

Η τετραπέρατη κυρία ντε Ροσβέλ μάντεψε τώ αισθήματα και τις άμφιταλαντεύσεις τού εισαγγελέα και σκέφθηκε άμέσως να έπωφεληθώ άπ' αυτό.

— Άσφαλώς, έπτε, φαίνεται ότι ύπάρχει στόν κόσμο κάποια άλλη κόρη τού πατέρα μου, πού μου μοιάζει πολυ... Μερικές λεπτομέρειες, πού μου έπτε ή κυρία Γιάκουμπεν σε μια σκηνή πού μου έκανε προηγούμενος και τώ όσα λέει αυτή ή μαύρη, πού νομίζω ότι μιλάει με ελίκρινεια, με κάνουν να πιστεύω ότι κάτι τέτοιο συμβαίνει. Δέν άμφιβάλλω κύριε εισαγγελέ, ότι και σείς θά συμφωνήτε μαζί μου... —

Οδηγήστε έξω τη μάρτυρα, έπτε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν στό Μωρίς ντε Κουβρεμόν.

Η Αθηνά Κασσάρα βγήκε ταραγμένη και ντροπισμένη.

Την ίδια στιγμή όμως σηκώθηκε ή Παυλίνα Γιάκουμπεν.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Ναί, έπτε, είναι άλήθεια ότι ύπληξαν στις Άντιλλες δυο, έντελώς όμοιες μεταξύ τους, γυναίκες. Η μία ήταν ή νόμιμη κόρη τού μαρκησιού ντε Σάντα Κρούζ. Την άλλη κόρη του, την άπέκτησε σχεδόν τόν ίδιο καιρό στόν Άγιο Θωμά από μια μιγάδα. Ήταν τόσο ή όμοιότης τους, ώστε κι' έγώ ή ίδια, πού είδα την πρώτη άπ' αυτές να μεγαλώνη μπροστά στα μάτια μου και έζησα πάντα κοντά της, γελώσθηκα όταν μια άλλη πήρε τη θέση της, Σας βεβαιώνω όμως τώρα ότι αυτή πού στέκεται εδώ μπροστά μας είναι ή Ζουανέττα, ή κόρη της Μαχώς και όχι ή Ναδία, πού ή υπτέρα της, ή Μαρία ντε Σάντα Κρούζ ήταν στενή κι' άγαπητή μου φίλη. Έχω άποδείξεις και θα τις φέρω άμέσως. Διατάξτε παρακαλώ να έρθη μέσα κι' ο δεύτερος μάρτυρας... —

Αυτή τη φορά παρουσιάστηκε ή Ούρσούλη Ρενωντέ.

»Αν ή κόμηση ντε Ροσβέλ — παρ' όλες τις βεβαιώσεις τού Πρακτορείου Χέρμπαχ — είχε τώ προαίσθημα ότι μπορούσε να βοηθώ άπεναντι στην Αθηνά Κασσάρα, δέν περίμενε ώστόσο ότι θά έβλεπε μπροστά της την Ούρσούλη!

»Αντικρίζοντας τώ πρόσωπό της, όλα τώ περασμένα πού πίστευε ότι ήταν νεκρά πιά, ζωντάνεψαν μονομιάς!

Τώρα, έαφνικά, έσανγύρισαν στό μυαλό της τώ τρομερά λόγια της Φράγκας, πού της θυμίζαν τώ γυίο της... —

Τά βλέφαρά της άνοιγόκλεισαν.

Για πρώτη φορά αισθάνθηκε μια δυνατή συγκίνηση και παρ' λίγο να προδοθώ. Άλλά και τώ πιο δυσάρεστα άπρόοπτα δέν μπορούσαν να λυγίσουν τη σιδερένια θέλησι της σατανικής αυτής γυναίκας.

»Υστερα από ένα νευρικό σπείζιμο τών χεριών της πάνω στό εύλο της πολυθρόνας πού καθόταν, ήρεμισε, έγινε κυρία τού έαυτού της και κύτταξε ήσυχα και περφηά τώ πρόσωπα γύρω της.

»Αν άληθινά αυτή είναι ή Ζουανέττα, σκέφθηκε ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν πού ή πεποίθησί του είχε κλονιστή, γιατί δέν είχε προσέξει τη στιγμήά ταραχή της κόμησης, είναι φοβερός αντίπαλος... Και καταλαβαίνω τώρα πώς υπλήχθηκε και ξεγελάστηκε ο Μωρίς ντε Κουβρεμόν... Πάντως, κι' άλλος στη θέση του, τώ ίδια θά πάθαινε... —

Στό μεταξύ, ή Ούρσούλη, άντι να προχωρήση προς την κόμηση ντε Ροσβέλ με την βεβαιότητα πού την είχε πλησιάσει ή Αθηνά Κασσάρα, στάθηκε μόλις πέρασε την πόρτα και παρατήρησε για κάμπεσα λεπτά τη Ζουανέττα.

Τά χαρακτηριστικά της σιγά-σιγά άσχιζαν να έκφράζον στενωχώρια κι' άβεβαιότητα.

Ο κ. Γκρολλιέ Σαβέρν τώ παρατήρησε αυτό.

— Δεξιά, τρίτη πόρτα είνε τώ σπίτι μας!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Ευτυχία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Οί ιδανικοί σύζυγοι

Ερωτήσεις που ενδιαφέρουν τον άντρα και τη γυναίκα

Στο προηγούμενο άρθρο μας εξετάσαμε διάφορες προϋποθέσεις, ξεχωριστά για τον άντρα και για τη γυναίκα, σχετικά με τη συζυγική ευτυχία.

Ας δούμε τώρα και μερικά άλλα σημεία, που ενδιαφέρουν εξ ίσου τον άνδρα και τη γυναίκα, που πρόκειται να ζητήσουν στο γάμο την ευτυχία.

Μελετήστε τα προσεκτικά και προσπαθήστε να βρείτε με απόλυτη αντικειμενικότητα ποιες είναι οι προτιμήσεις σας.

Α.— Ο ιδανικός ή η ιδανική σύζυγος

1) Παίει είναι οι ιδιότητες που κατά τη γνώμη σας πρέπει να έχει ο ιδανικός (ή η ιδανική) σύζυγος:

α) Απόλυτη εντιμότητα και πίστις. β) Αφοσίωσις. γ) Ψυχική ηρεμία, που αποκλείει τις απότομες μεταπτώσεις ή τις βίαιες εκρήξεις. δ) Μία κάποια διάθεσις χιούμορ. ε) Γαστρονομικές γνώσεις. στ) Ίκανότης διευθύνσεως του σπιτιού. ζ) Ίκανότης να κερδί-ζω χρήματα. η) Φιλοδοξία. θ) Τρυφερότης. ι) Φυσική έλξις (σεξ-άππελ). ια) Αμεριμνησία. ιβ) Συνείσδυσις και λογική. ιγ) Αγάπη της οικογενειακής ζωής και των παιδιών.

Κατατάξτε αυτές τις ιδιότητες κατά τη σειρά της προτιμήσεώς σας.

Αν δώσετε την προτίμησή σας στα στοιχεία α, β, θ, η ένδειξις είναι σαφής: θα φροντίσετε να κάμψετε ένα γάμο από αίσθημα. Γιατί η αγάπη παίζει για σας πρωταρχικό ρόλο. Χωρίς αυτή, η ζωή θα σας φανή κόλασις.

Δώστετε την προτίμησή σας στα στοιχεία δ, ζ, η, ι, μην παρασυρσάτε από τα αισθήματά σας. Η αγάπη και μόνο δεν μπορεί να σας ικανοποιήσει. Σας χρειάζεται το χρήμα, η δοξα, οι διασκέδασεις. Δεν μπορείτε να σταθίτε παρά μόνον στο προσκήνιο της ζωής. Ο γάμος από συμφέρον είναι προτιμώτερος, εκτός αν έχετε δικά σας χρήματα ή κατέχετε έμφυλη θέσι. Οπωρδήποτε, μην διαλέξετε αισθηματικό τύπο ως σύντροφο της ζωής σας.

Αν δώσετε προτίμησι στα στοιχεία γ, ε, στ, ια, ιβ, ιγ πρέπει να διαλέξετε σύντροφο της ζωής σας που να 'ναι τις ίδιες προτιμήσεις. Ο έρωας δεν αποκλείεται. Αλλά πρέπει να είναι ήρεμος και «λογικός». Όχι έ-

ξάρσεις και φαντασιοπληξίες. Είσατε φτιαγμένοι για να προχωρήσετε στη ζωή με ήρεμα και κανονικά βήματα. Μην το ξεχνάτε!...

Β.— Τί περιμένετε από το γάμο.

α) Ασφάλεια. β) Παιδιά. γ) Έπαγγελματική συνεργασία. δ) Τρυφερότητα. ε) Διασκέδασεις και απολαύσεις. στ) Συντροφικότητα. ζ) Έρωτα. η) Κολακευτική για σας ζήλεια και θόνο των φίλων σας. θ) Κοινωνική θέσι.

Οι ένδειξεις είναι κι εδώ σαφείς.

δ, στ = αισθηματικός γάμος.

ε, ζ, η, θ = βάσις του γάμου πρέπει να είναι η υλική ευμάρεια και οι συναφείς κοινωνικές διακρίσεις.

α, β, γ = ήρεμη οικγενειακή ζωή.

Γ.— Κατά την γνώμη σας, τί πρέπει να είναι ο γάμος;

α) Μία καλή συντροφική ζωή μεταξύ δύο ανθρώπων διαφορετικού φύλου που έχουν ίσα δικαιώματα.

β) Ένας συνεταιρισμός, όπου η λήψις αποφάσεων ανήκει μόνο στο σύζυγο.

γ) Ένας συνεταιρισμός όπου η λήψις αποφάσεων ανήκει μόνο στη σύζυγο.

Στην πρώτη περίπτωση, είσατε πλάσιμος για τη συζυγική ζωή, γιατί την βλέπετε όπως πρέπει, χωρίς να τυφλώνεστε από τον εγωισμό σας.

Ο άντρας ή η γυναίκα, αντίθετα, που νομίζουν ότι πρέπει να εξασφαλίσουν ο καθένας για τον εαυτό του τη διευθύνσι του σπιτιού, θα έκαναν καλύτερα αν δεν παντρευόντουσαν ποτέ. Ο γάμος είναι ασυμβίβαστος με την έννοια της δουλείας. Από τ' άλλο μέρος, όμως, η καλή συνεργασία δεν σημαίνει ανάμιξι του ενός στις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα του άλλου. Η γυναίκα μπορεί να συμβουλεύει τον άνδρα της αλλά δεν έχει δικαίωμα να προσπαθή να τον χαλιναγωγήσει στην επιδίωξι των συμφερόντων του, την εκάσκησι του επαγγέλματός του, τις επαγγελματικές, επιστημονικές ή κοινωνικές φιλοδοξίες του κτλ. Κατά τον ίδιο τρόπο, ο άνδρας μπορεί να δίνει γενικές κατευθύνσεις στη διευθύνσι του σπιτιού, το νοικοκυριό κτλ., αλλά δεν πρέπει να ανακατεύεται στις λεπτομέρειες,

ούτε να φθάνει σε σχολαστικές και ανίερές λεπτολογίες.

Δ.— Τί νομίζετε πως θα σας δώσει την ευτυχία στο γάμο;

α) Η αμοιβαία αγάπη και η αφοσίωσις.

β) Η φυσική έλξις.

γ) Η αμοιβαία επίεικεια και κατανόησις.

δ) Η σταθερή προσπάθεια για ν' άρεση ο ένας στον άλλον.

ε) Η απόκτησις παιδιών.

στ) Η απόκτησις υλικής ευημερίας.

Μην διστάσετε να κάμψετε αυτές τις ερωτήσεις στον εαυτό σας. Από την απάντησι που θα δώσετε σ' αυτές, εξαρτάται κατά μέγα μέρος η μελλοντική ευτυχία σας. Μόνο όταν ξέρετε τί ζητάτε, είναι δυνατόν να εύχρηστε πραγματικά στο γάμο σας.

Η αμοιβαία αγάπη και αφοσίωσις, μαζί με την αμοιβαία επίεικεια και κατανόησι, είναι αρκετές, σε πλείστες περιπτώσεις, για να δώσουν σ' ένα άντρογυνο την ευτυχία που όνειρεύεται.

Η απόκτησι παιδιών αποτελεί, εξ άλλου και πρέπει ν' αποτελή έναν από τους πρωταρχικούς σκοπούς του γάμου. Τα άντρογυνα που παντρεύονται με την άποψιν από πρώτα να μην κάμουν παιδιά δείχνουν μία δειλία απέναντι της ζωής και μία εγωϊστική διάθεσι, που είναι, από κάθε άποψι, αξιοκατάκριτες.

Η προσπάθεια των δύο συζύγων ν' άρεσουν ο ένας στον άλλον είναι αξιοσέστατη και αποτελεί ένα σοβαρό παράγοντα ευτυχίας. Αλλά η φυσική έλξις όταν είναι το μοναδικό ελκτήριο που έκαμε δύο ανθρώπους να ενώθουν, δεν μπορεί μόνη της να δώσει την ευτυχία. Πολλά άντρογυνα γίνονται δυστυχήματα, γιατί ξεκίνησαν απ' αυτή την έλξι και μόνο. Ο κόρος που επέρχεται τόσο σύντομα, ο χρόνος, ένα κάποιο ατύχημα κτλ, είναι αρκετά για να κλονίσουν την επιφανειακή ευτυχία δύο ανθρώπων, που βλέπουν, ξαφνικά, ότι κανείς δεσμός δεν τους ένώνει πιά.

Πολλοί άνθρωποι, τέλος, σχετίζουν την υλική ευημερία με το γάμο. Η απόκτησις της μπορεί ν' αποτελέσει μία από τις επιδιώξεις δύο συζύγων, που θέλουν να στηρίξουν τη ζωή τους πάνω σε γερές βάσεις. Αλλά η υλική ευημερία και μόνο δεν έδωσε ποτέ και δεν μπορεί να δώσει την ευτυχία.

Από τ' άλλο μέρος, όμως, είναι αναμφισβήτητο ότι η φτώχεια και η δυστυχία κάθε άλλο παρά έννοον την αρμονική συμβίωσι. Μαζί με τη φτώχεια μπαίνει στο σπίτι κι η γκρίνια που μεταβάλλει σιγά-σιγά τη ζωή σε κόλασι. Φαίνεται λοιπόν, πως δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο για ένα άντρογυνο από το να μπορεί να ζή με κάποια άνεσι.

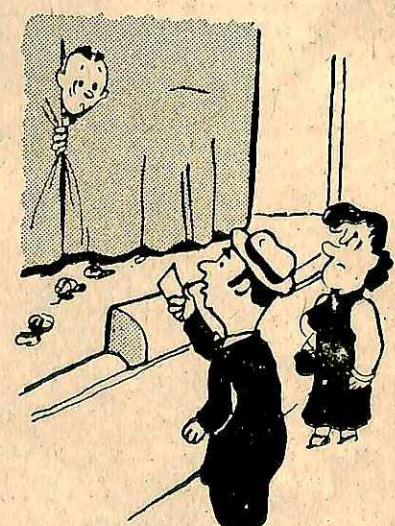
Μας δίνετε πίσω, σας παρακαλώ, τις νιομάτες;... Οά πάμε και σε άλλο θέατρο!...

Ο διαρρηχτής: "Α, εδώ είστε... Δεν πειράζει, θα ξαναπεράσω καμιά άλλη νύχτα..."

Όταν ο αλεξιπτωτιστής φοβάται τη βροχή!...

Μας δίνετε πίσω, σας παρακαλώ, τις νιομάτες;... Οά πάμε και σε άλλο θέατρο!...

ΟΙ ΑΓΙΟΙ Κωνσταντίνος και Ελένη

Πώς τους παρουσιάζουν οι παραδόσεις του λαού

Για όλους σχεδόν τους Άγιους της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, υπάρχουν πολλοί θαυμαστοί θρύλοι και λαϊκά τραγούδια, πράγμα που δείχνει καθαρά ότι είμασταν λαός θρησκευτικός. Οι παραδόσεις όμως που αναφέρονται γύρω από τους Άγιους Κωνσταντίνο και Ελένη, εκτός του ότι έινε οι ωραιότερες, συνδέονται και με την ιστορική πραγματικότητα των Βυζαντινών χρόνων.

Η ιστορία βεβαιώνει ότι η Αγία Ελένη ύστερα από τα δραματικά γεγονότα του θανάτου του γιου της Κρίσπου και της νύφης της Φαύστας, λυπημένη βαθειά από το χαμό των δύο αυτών αγαπημένων της προσώπων, πήγε στους Άγιους Τόπους, για να παραγορηθί και να ξεχάσει τον πόνο της. Η παράδοσι όμως έχει αντίθετη γνώμη και πολλοί εκκλησιαστικοί ιστορικοί συμφωνούν μαζί της.

Λέει, λοιπόν, ότι μία νύχτα, στο παλάτι που έμενε η Αγία Ελένη με το γιο της το Μέγα Κωνσταντίνο, παρουσιάστηκε μία μαυροφρεμένη γυναίκα που, όπως αναφέρεται, είχε ομαχία γλυκερά και μαύρα ως καρβούνη. Η γυναίκα αυτή βλέποντας μόνα και γιοι στενωπομένους, τους έιπε:

— Γιατί γυρεύετε με δάκρυα να πληροηθήτε; Αν όλοι οι άνθρωποι έκλαιγαν μέρα και νύχτα για το θάνατο τότε η γη θα μεταβάλλονταν σ' ένα άλυσο ποτάμι. Αν θέλετε να ξεγυρσέτε, πηγαίνετε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί θα βρείτε παρηγοριά...

— Ποιά είσαι; τη ρώτησε η Αγία Ελένη.

— Δεν με γνωρίσατε; Είμαι εκείνη που έδωσα το παιδί της για τη σωτηρία των ανθρώπων...

Είπε τα λόγια αυτά η μαυροφρεμένη γυναίκα και χάθηκε. Τότε η Αγία Ελένη λαβούσα χρυσίον και άρχοντας, υπήγε εις τα Ιεροσόλυμα όπου εκάλεσε τους δοκιμασμένους Έβραίους να της υποδείξουν πως να γίνη η ζήτησις διά τον Τίμιον Σταυρόν. Οι Έβραίοι όμως δεν ήθελαν να φανεώσουν το μυστικό. Ούτε οι φοβέρες, ούτε οι κωμικές των συνοδών της Άγιος έπειλες κατόρθωσαν να τους πείσουν. Τότενες η Αυτοκράτειρα των Αυτοκρατοριών, έπεσε σε βαθύ ύπνον κλαίγοντας απ' όλημερις, τας της εφάνη πως κάποιο γεράνι τέλη την έσπρωχνε μαλακά για ναρθη του εγύπνου. Η Αγία Ελένη άνοιξε τα μάτια της και είδε πάλι την ίδια γυναίκα, που είχε δη την πρώτη φορά στο παλάτι.

Τώρα όμως δεν ήταν πιά μαυροφρεμένη όπως τότε. Φορούσε όλοασπρα μ' ένα φωτεινό στεφάνι γύρω από τ' ωραίο της μέτωπο και της έιπε: «Καθώς τα παιδιάσα με τ' άχνο χαμονέλι τους».

— Σήκω, πάρε τους ανθρώπους σου και πήγαινε να σκάψης εκεί...

Και της έδειξε με το χέρι το μέρος που έπρεπε να ερευνηθή. Η Αγία Ελένη δεν έχασε καιρό. Σηκώθηκε άμέσως, πήρε τους ανθρώπους της και πήγε στο σημείο κείνο που της είχε υποδείξει η Παναγία. Άρχισαν λοιπόν να σκάβουν και ύχισαν από λίγο βρήκαν τους τρεις σταυρούς, δηλαδή των δύο ληστών — του καλού και του κακού — και του Χριστού καθώς και τα κορφιά

του μ' αυτά σταυρώθηκε ο Ίησους. Άμέσως, λέει η παράδοσι, είδοποιήθηκε ο Αυτοκράτορας στην Κωνσταντινούπολι, έλαβε δε την είδησι την ίδια μέρα, με τις φωτιές που είχαν ανάψει από βουνό σε βουνό, για να στείλουν «εις την περικαλλή πόλιν και τον Μέγα Κωνσταντίνο, το πανχαυώμενον άγγελμα».

Ο Αυτοκράτορας διέταξε τότε να προετοιμάσουν την υποδοχή της Άγιος Ελένης. Όλη η Κωνσταντινούπολι είχε εσπερωθή και τα πλήθη «συνέρεσαν με ιεράν κατανύειν εις τας αποβάθρας, απ' όπου θα εφαινετο το αυτοκρατορικό πλοίο, προσκομίζον το Τίμιον Σταυρόν επί του οποίου έθανάτωθ ο Κυριος υιών Ίησους Χριστός». Αλλά η Αγία Ελένη ύστερα από καινούργια υπόδειξι της Παναγίας, άφησε στα Ιεροσόλυμα τον Τίμιο Σταυρό, έδρασε ναούς πολλούς — του Αγίου Τάφου του Σπηλαίου της Βηθλεέμ και αρκετούς άλλους — και πήρε μαζί της μονάχα τους σταυρούς των ληστών «εις συντοκάνουσή μετά λίθων πολυτίμων και μαργάρων».

Η Αγία Ελένη όμως δεν κατόρθωσε να γνωρίσει άμέσως στο Βυζάντιο. Μία φοβερή τρικυμία παρέσυρε το καράβι της ως την Κύπρο. Αναγκάστηκαν τότε ν' αποβιβαστούν στη στεριά, ώσπου να περάση η τρικυμία και να ξαναφύγουν. Βοήκον όμως το νησί έρημο σχεδόν. Οι σεισμοί, η πανούκλα και η λήπρα, έκαναν τους ανθρώπους να βγούν στα βουνά.

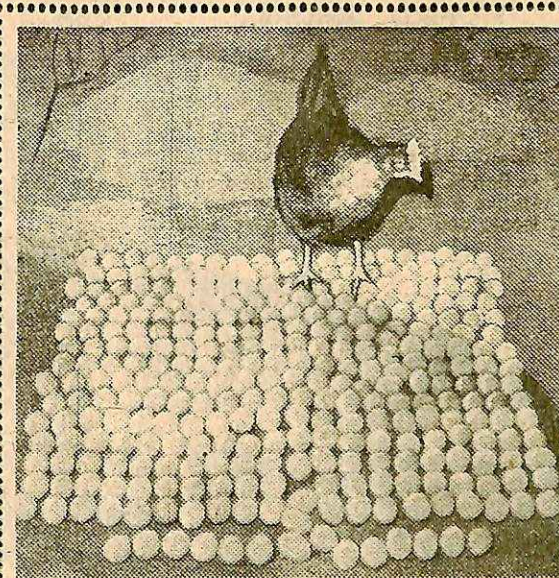
Ήταν τότε το έτος 327 και πολλοί ιστορικοί της εποχής συμφωνούν με την παράδοσι, σχετικά με την επίσκεψι της στην Κύπρο και την καταστροφή του νησιού. Η Αγία Ελένη, αντί να τρομάξει και να φύγη, όπως έκανε η φρουρά της, εκτός από έναν αξιωματικό τον πιστό της Βερύκιο Μήλα, έμεινε εκεί και με τη βοήθειά της, έαναβόηκε ο τόπος «χαράν και ευδαιμονίαν». Από τότε η Αγία Ελένη τιμάται ιδιαίτερα στην Κύπρο. Ακόμη και στο ουσάνιο τόξο έδωσαν τ' όνομά της!

Η αυτοκράτειρα Ελένη άγιασε μετά το θάνατό της. Πέθανε το 328 σε ηλικία ογδόντα χρόνων και η μνήμη της συνεορτάζεται στις 21 Μαΐου, μέρα που πέθανε ο γιός της. Η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία, μαζί με τον Άγιο Κωνσταντίνο που τόν όνομαζέει «επιστάτολόν και ορθοδόξιας πηγήν» έχει στο Άγιολόγιό της και άλλους πέντε ομωνόμους του, που γιορτάζονται σε διαφορετικές εποχές του χρόνου. Φέρεται δε εικονογραφικά στη Βυζαντινή τέχνη ως «ένας άρχιγένης, βαστών Ευαγγέλιον και η μήτηρ αυτού γραύει, φέρουσα επίσης Ευαγγέλιον». Κι' είναι από τους πιο αγαπημένους άγιους του Ελληνικού λαού...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ποικηλικά... χάλια

Η αστυνομία του Στέιρ, στην άνω Αυστρία, έξέδωσε ένταλμα σύλληψης κατά του πριγκίπου Αντωνίου της Σαξονίας Κοβούργου-Γκότα, που το όνομά του έχει μία απ' τις πιο εύχουσες θέσεις στο περίφημο «ημερολόγιο Γκότα», τη χρυσή Βίβλο της παγκοσμίου αριστοκρατίας. Άλλοτε, ο ποικηλώς έινε ένα θαυμάσιο πύργο, κοντά στο Στέιρ. Τώρα όμως κατάντησε να τον καταγνέιλη ένας ξενοδόχος του τόπου, γιατί, αφού έμεινε κάμποσον καιρό στο ξενοδοχείο του, έδωσε χωρίς να εξοφλήση το λογαριασμό του, άνεσχομένον σε 1700 αυστριακά σέλλινγκ!

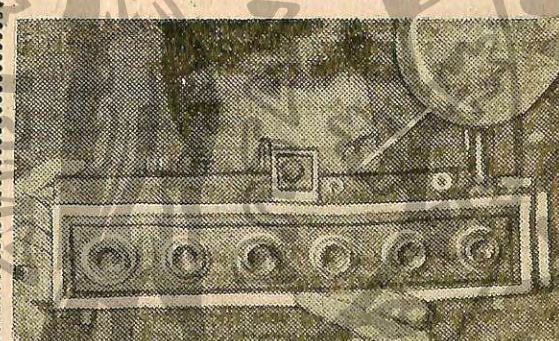
ΤΡΙΑ ΑΥΓΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ!

Αυτή η κόττα -φαινόμενον έκανε μέσα σε 125 μέρες 314 αυγά. Η ιδιοκτήτειά της, η κυρία Χάτκινς, που μένει στο Τσίτσενστερ της Αγγλίας την προσέχει σάν... θησαυρό και έινε βεβαία πως μ' αυτήν θα καταρρίψει το ρεκόρ ωοτοκίας, που έινε σήμερα 360 αυγά σ' ένα χρόνο. Με την κόττα της η κ. Χάτκινς έλπίζει να φτάση το χρόνο τα 900 αυγά!

ΔΟΧΕΙΑ ΒΕΝΖΙΝΗΣ ΑΠΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Στην Αμερική γίνεται η δοκιμή νέων δοχείων βενζίνης από ειδικό καουτσούκ. Τα δοχεία αυτά, όταν έινε άδεια διπλώνουν και θα πίνουν έτσι ελάνιστο γάσο. Από το άλλο μέρος το καουτσούκ με το οποίο κατασκευάζονται έινε τόσο ανθεκτικό, ώστε θα υποστον να οίγνουνται γεμάτα από αεροπλάνα σε διάφορες μονάδες χωρίς να χρησιμοποιούνται άλεξιπτώτα.

Η ΥΠΕΡΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Η μηχανή αυτή με τους έξι σκούς παίρνει 6 φωτογραφίες συγχρόνως οι οποίες, συναρμολογούμενες καταλλήλως παρουσιάζουν σε μία πλάκα έξι διαφορετικές φάσεις της ίδιας εικόνας. Η μηχανή έινε αγγλικής κατασκευής και έτιδεικνύεται στη φωτοκινηματογραφική έκθεσι της Κολωνίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αφ'ότου είχε πεθάνει η 'Αλμπούλα, η 'Εστιάς, το σιδιρουργείο του πατέρα της Βετούριου Γκράκχου έμεινε σιωπηλό, με σδυστά τα καμίνια του. 'Ο γέρος τεχνίτης φαινόταν σαν νάλειπε απ' τη ζωή, σαν να περίμενε το θάνατο...
'Ενα βράδυ, στ'ά τέλη Φεβρουαρίου τόν επισκέφθηκε ο Μάνλιος, ένας απ' τους δώδεκα ιερείς του 'Αρεως πού, στις τελετές

αληθινή... έκείνη πούπεσε από τόν ούρονό! —Μά ο 'Αρες θα με τιμωρήση!... Κι' έπειτα δεν μπορώ ούτ' έγω ο ίδιος να τη διακρίνω! —Μην προσπαθής να με γελάσεις! 'Εσύ πούπτασες έντεκα όμοιες άσπίδες για να μη υποθή κανείς να βοή και να κλέψη τη γησιό, βάθλας σίγουρα σ' αυτήν κάποιο διακριτικό σημάδι. 'Ο γέρος πατέρας αντίσάθηκε λίγο ά-

ζη την 'Εστιάδα που προστατεύεται απ' την άσπίδα του 'Αρεως! Καί το Ιερόσυλο ζευγάρι άγκαλιάστηκε με πάθος. 'Υστερα η 'Αλμπούλα κύτταξε με φόβο τη μεγάλη άσπίδα, που γυάλιζε στις άντουμένες της φωτιάς.
—Μάνλιε... μουμούρισε. 'Αν μάς τιμωρήση ο θεός;...
—Μη φοβάσαι, αγάπη μου! Μου έρχονται όπαθοί από παντού. Με την άσπίδα που με κάνει άτρωτο, θα γίνω βασιλιάς της Ρώμης... και σύ βασίλισσα! Δεν θέλεις;
Πραγματικά, όλοι οι προγεγραμμένοι, έλοι οι δυσχεσστημένοι, έτρεχαν να καταχθουν στο στρατό έκείνου που είχε άποκτήσει την άσπίδα και τη δύναμη του θεού του πολέμου.

—Αύριο, θα βαδίσουμε κατά της Ρώμης! πρόσθεσε ο Μάνλιος.
Τ' άλλο πρωί, πριν ακόμα έσημερώση, έφτασε στο στρατόπεδο του Μάνλιου ο Βετούριος Γκράκχος. Οι φρουροί τόν άφισαν να περάση και να πάη ως τη σπηλιά όπου Βρισκόταν ο άρχηγός τους.
Βλέποντάς τον, η 'Αλμπούλα έπεσε γονατιστή, περιτροπή. Μά ο γέρος άδιαφώρησε τελείως γι' αυτήν. 'Ησυχος πάντα κι' άπαθής έππε στο Μάνλιο με τη βαρεία φωνή του:

—Με βεβαίως πώς θα βοηθήσω την κόρη μου. Δεν μου φανέρωσε όμως πώς την είχες άπαγάγει έσύ! 'Ηταν μία άπάτη αυτό που έκανες.

—Ναί, ήθελα να τη βοηθήσω, έξήγησε ο νέος κατά του άδικου νόμου που την έμποδίζει ν' άγαπή και την καταδικάζει να τσάφ ζωντανή!... Ποιό είναι το έγκλημά της; 'Ο έρως μόνο! Και είναι ο έρως έγκλημα;

—Πάτερα! πρόσφερε ίκετευτικά η 'Αλμπούλα.

'Ο γέρος έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Τώρα που είχε φανερωθή πιά το σκάνδαλο, η κόρη του θα καταδικάζταν να τσάφ ζωντανή... αν δεν νικούσε ο Μάνλιος!

—Οί λεγεώνες βαδίζουν έναντί σου, θά σάς συντρίψουν! φώναξε. Οί ώρες σας είναι μετρημένες.

—'Οχι, έφόνον έγω την άσπίδα του 'Αρεως, άπάντησε ο Μάνλιος με πεποίθηση.

Και θέλησε να την ξεκρεμάση απ' το βράχο, όπου την είχε άσει απ' την μέρα που ήθε.

—'Ας την πάρη καλύτερα η 'Αλμπούλα... τόν παρακάλεσε ο γέρος. 'Ετσι, οί λεγεωνάριοι θα νομίσουν πώς είναι η Ρέα Σύλβα, άναστημένη... η 'Εστιάς που είχε άγαπήσει ο 'Αρες!

Μά η αλήθεια ήταν άλλη: 'Ο βασιλιάς Νουμάς, φρόνιμος πάντα κι' έπικτης, από φόβο μήπως ο Μάνλιος κατατρέψη την άσπίδα πάνω στην άελπισία του, είχε υποσχεθί στο σιδιρουργό να δώση γάρι στην κόρη του, αν η νέα δίσωζε το Ιερό όπλο του 'Αρεως.

'Ο Μάνλιος κατάλαβε τη σκέψη του. Μά δεν έφερε αντίρρηση, θέλοντας να σώση όπωσδήποτε την άγαπημένη του.

'Η 'Αλμπούλα ξεκρέμασε την άσπίδα, με χέρια που έτρεμαν, και πέρασε το ένα μπράτσο της στα λουριά της. 'Αμέσως έμπηξε μία φωνή σπαρακτική, φάνηκε πώς ήθελε να πετάξη το βαρύ όπλο, κι' ύστερα, σφαιρίσθηκε κάτω, σπαράζοντας φορητά.

'Ενα άγριο και σαρκαστικό γέλιο άκούστηκε απ' την είσοδο της σπηλιάς.

—'Αγκύζια!... 'Εσύ! φώναξε ο Μάνλιος.

Πραγματικά, στεκόταν μπροστά του η ώραία μάγισσα με τα φείδια, που την είχε έγκαταλείψει ο Μάνλιος για ν' άφοσιωθή στην 'Αλμπούλα.

—Δυό γυναίκες είναι πολλές για έναν άντρα! έππε, γελώντας σκληρά.

'Υστερα πλησίασε τη νεκρή πιά 'Εστιάδα, τράβηξε την άσπίδα απ' το χέρι της κι' έδειξε ένα φείδι, τυλιγμένο γύρω στο μπράτσο της — ένα φείδι που είχε κρύψει αυτή μέσα στην άσπίδα, μπαίνοντας μυστικά στη σπηλιά, την προηγούμενη νύχτα!

Β ΜΠΡΑΒΕΤΑ

Ο άνθρωπος σκελετός άποτελείται από περισσότερα από διακόσια όστα, που είναι συναρμολογημένα μεταξύ τους με άριστοφυνηματικό τρόπο και σχηματίζουν ένα ενιαίο και άρμενικό σύνολο.

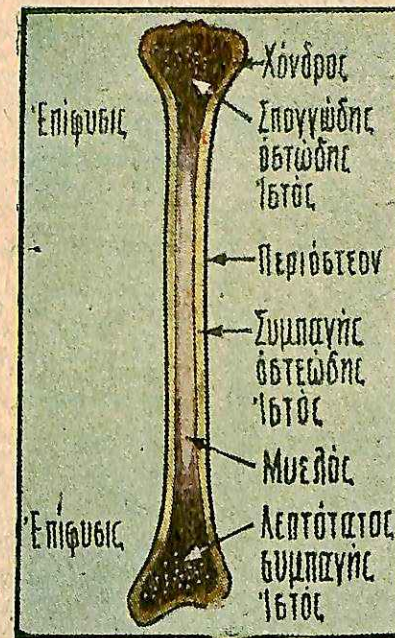
'Αλλά τα όστα παρουσιάζουν συχνά διάφορες ατέλειες, έκτός δε τούτου προσβάλλονται συχνά από ασθένειες, που ή μελέτη τους άποτελεί από έδώ και πολλά χρόνια έ.α.ν. ιδιαίτερο κλάδο της ιατρικής επιστήμης.

'Ας δούμε τις κυριώτερες απ' αυτές τις ασθένειες.

1) 'Εκείνη που έμφανίζεται ένωρίτερα από όλες τις άλλες είναι ο ραχισμός. 'Οφείλεται, ως γνωστόν, σε άνεπάρκεια της βιταμίνης D και έκδηλούται με ώρισμένες παραμορφώσεις των όστων, στην περιοχή της σπονδυλικής στήλης.

'Ο ραχισμός προσβάλλει κυρίως τα παιδιά μεταξύ της ηλικίας των 3 μηνών και 2 χρόνων.

2) 'Η όστεομυελίτις έμφανίζεται κατά την περίοδο της άναπτύξεως. 'Η

Σχηματική παράσταση έπιμήκους όστου

Οι ασθένειες ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

Πού όφείλονται και πώς έκδηλώνονται

προέλευσίς της είναι μικροβιακή, προσβάλλει δε κυρίως τόν μυελό των όστων. Σε βαρείες μορφές, προκαλεί το σχηματισμό πυώ και διάφορες παραμορφώσεις των όστων. 'Η πενικιλίνη άποδίδει σε πολλές περιπτώσεις αξιόλογα άποτελέσματα. 'Αλλά το κατ' έξοχήν μέσον θεραπείας αυτής της παθήσεως είναι ή χειρουργική επέμβασις.

3) 'Η έκ γενετής εξάρθρωσις των ισχίων (ξυγόφισμα). Παρατηρείται κυρίως στα μικρά κοριτσάκια. 'Η προέλευσις της άσθενείας παραμένει άγνωστη. 'Η έπίδρασις με γύψο είναι άρκετη σε πολλές περιπτώσεις να εξαφανίση αυτή την άνωμαλία. 'Αλλ' ή έγχείρησις άποτελεί τόν ασφαλέστερο τρόπο θεραπείας.

4) 'Ο καρκίνος των όστων ή όστεοσάρκωμα. Οί καρκίνοι αυτοί έμφανίζονται σε πολύ νεαρά άτομα, ιδίως μεταξύ της ηλικίας των 15 και 30 χρόνων. Κάθε όγκος των όστων, που μεγαλώνει γρήγορα, πρέπει να θεωρηται κατ' άρχήν ως όποπτος.

5) Οί εξοστήσεις της άναπτύξεως είναι καλοήθεις όγκοι των όστων, που έμφανίζονται μεταξύ της ηλικίας των 10 και 20 χρόνων και κυρίως στα άγόρια. 'Η κληρονομική παίζει σπουδαίο ρόλο στην έμφάνισή αυτής της άσθενείας. 'Η εξέλιξις σταματάει συνήθως μαζί με τόν τεματισμό της περιόδου της άναπτύξεως. 'Αλλοτε πρόκειται για ένα μόνον όγκο κι' άλλοτε για πολλούς (άνεργονται κάποτε σε έκατοντάδες). Το μέγεθος τους ποικίλλει μεταξύ έκείνου του υπεζελιού και τού κεφαλιού ενός παιδιού. 'Η άφαίρεσίς τους δεν πρέπει να γίνεται παρα μόνον όταν προκαλούν ίσχυρους πόνους ή δημιουργούν μεγάλη δυσμορφία.

όστα της κνήμης και του μηρού. Το κυριώτερο χαρακτηριστικό των είναι ο ξαφνικός και έντονος πόνος.

9) 'Η άκρομεγαλία ή υπερτροφία της κεφαλής, των ποδιών και των χειρών, προκαλείται από βλάβη ή έλαττωματική λειτουργία του άδένους της υποφύσεως.

10) 'Η όστεομαθύρωσις ή «άσθeneia των γυάλινων ανθρώπων» κάνει τα όστα πολύ εύθραυστα, σε τρόπο που σπάζουν με το παραμικρό. 'Η άσθeneia αυτή, είναι, εύτυχώς, πολύ σπανία.

11) Οί εξοστήσεις μετά την περίοδο της άναπτύξεως έμφανίζονται έπειτα από τραυματισμούς ή φλογώσεις σε άτομα οιασδήποτε ηλικίας.

12) 'Η όστεοπύρωσις, που χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη μεγάλων πόρων στα όστα.

13) 'Η όστεομαλακία, που έμφανίζεται συνήθως στις γυναίκες έπειτα από τους τοκετούς.

14) 'Η όστεοπύρωσις, που χαρακτηρίζεται από υπερβολική σκληρύνησι των άκρων διαφόρων όστων.

15) 'Η άσθeneia του Πάτζετ, είναι μία χρόνια παραμορφωτική όστείτις, που ή προέλευσίς της παραμένει ακόμη άγνωστη. Χαρακτηρίζεται από αύξησι του όγκου των όστων και ιδίως των έπιμήκων, καθώς και έκείνων του θόλου του κρανίου. Μπορούν να κείνων του θόλου του κρανίου. Μπορούν να προσβληθούν έπίσης ή λεκάνη, οί σπονδυλοί κλειδες κτλ. Αί πλευρές παραμένουν συνήθως άθικτες.

'Η άσθeneia του Πάτζετ προσβάλλει κατά προτίμησιν τις πλύντριες, τους πιλοτούς, τους ζωγράφους κτλ.

16) Οί ρευματισμοί, που έντοπίζονται συνήθως στις άρθρώσεις των όστων, χωρίς όμως ν' άποτελούν ειδική άσθeneia τους.

17) Οί εξάρθρωσεις, τά στραμπουλήγματα κτλ.

'Όπως βλέπετε, τα όστα, που είναι το σκληρότερο και σταθερότερο μέρος του σώματός μας, υπόκεινται σε πολλούς κινδύνους. Οί περισσότεροι απ' αυτούς, όμως, μπορούν να προληφθούν με την ύγιεινή ζωή και την κατάλληλη διαίτα (άσθeneia και βιταμίνες).

'Αλλά και στις πλέον δύσκολες περιπτώσεις, ή έγχειρητική επέμβασις θεραπεύει τελείως τόν άσθενή.

—'Οχι, δεν θα μάς συντρίψουν, έφ' όσον έχω την άσπίδα του 'Αρεως, άπάντησε ο Μάνλιος...

του Μαρτίου, κρατούσαν τις ισάριθμες ώσεις άσπίδες που υπήρχαν στο ναό.

—Είσαι βέβαιος, Βετούριε, πως πέθανε ή κόρη σου; τόν ρώτησε άπότομα. 'Ο γέρος άνασκήρτησε, σαν να τόν είχαε δογκάσει ένα απ' τα φείδια της 'Αγκύζιας, της μάγισσας που κατοικούσε στο κοντινό δάσος.

—Γιατί μου κάνεις αυτή την έρώτησι; Μάνλιε; έππε.

'Ο Ιερέυς-πολεμιστής, ένας νέος με τραχύ πρόσωπο, χαμογέλασε αίνιγματικά.

—Γιατί έχω λόγους να πιστεύω το αντίθετο, άπάντησε.

Τά χαμόγελα κι' οί ύπαινιγμοί του έφεραν το άποτέλεσμά τους. 'Ο γέρος σιδιρουργός — που είχε φτιάσει, κατά διαταγή του συνετού βασιλιά Νουμά Πουμπλίου, τα έντεκα όμοιώματα της γησιόας άσπίδας του 'Αρεως — δεν μπόρεσε πιά ν' άνδέξη.

—'Οχι, δεν πέθανε η 'Αλμπούλα... ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή, 'Επαθε κάτι χειρότερο...

—'Εφυγε κρυφά απ' το ναό της 'Εστιάς, μαζί με κάποιον άγνωστο πολεμιστή, συμπλήρωσε ο Μάνλιος. Μά ο Νουμάς, από οίκτο για σένα, για τ' όνομά σου, διέδωσε τη φήμη του θανάτου της.

—Μά σύ πώς το ξέρεις, καταραμένε; φώναξε ο γέρος.

—Θέλεις να ξαναδής την κόρη σου; Τότε λοιπόν όταν σε λίγες μέρες θαρθής μαζί μας στο ναό, απ' όπου θα πάρουμε τις δώδεκα ιερές άσπίδες για την τελετή, δείξε μου με τρόπο ποιά απ' όλες είναι ή

κομη. Μά ύστερα πλησίασε πιό πολύ και, με φωνή σιγαλή, άνατριχιάζοντας για την ιεροσυλία που έκανε, φανέρωσε στο Μάνλιο το άδιόρατο σημάδι που ξεχώριζε την αληθινή άσπίδα...

Οί ιερείς του 'Αρεως, με τις πολυμικές στολές τους και με τις άσπίδες στα χέρια, ξεκίνησαν απ' το ναό, για να περάσουν απ' όλους τους δρόμους της πόλεως. 'Η 'Αγκύζια, ή άμορφη μάγισσα — που είχε άφίσει το άντρο της για να παρευρεθί στην τελετή — πρόσεξε πώς ήσαν μόνον έντεκα. Τί είχε γίνει ο άλλος, ο Μάνλιος με τη δωδεκάτη άσπίδα;

Τέλος, τόν είδε να βγαίνει και κατάλαβε την αίτία της άρρωστίας του: 'Ο Μάνλιος, ο άγαπημένος της, είχε γλυστρήσει στο πλακόστρωτο του ναού κι' είχε πληγωθή στο γόνατο. Περπατούσε τώρα κουτσάινοντας. Μά δεν μπορούσε να λείψη απ' την ιερή πομπή.

Προχωρούσε μ' έπιμονή, άφίοντας πίσω του ίχνη αίματος. Ξαφνικά, ξεπρόβηλαν από ένα διπλανό δάσος μερικοί καβαλλάρηδες. 'Ενα απ' τ' άλογα δεν είχε ανάβατη. 'Ο Μάνλιος συγκέντρωσε τις δυνάμεις του πήδησε στη σέλλα, σήκωσε ψηλά την άσπίδα που κρατούσε, και βουνοτοφώνησε:

—'Η άσπίδα του 'Αρεως είναι δική μου! Μ' αυτήν θα γίνω βασιλιάς της Ρώμης και του κόσμου όλου!

Κι' έφυγε κολπάζοντας, μαζί με τους συντοόφους του...

Σε λίγο έφτασε σε μία σκοτεινή σπηλιά, όπου τόν περίμενε η 'Αλμπούλα.

—'Εχω την άσπίδα! της φώναξε. Σώθηκε! Κανείς δεν θα τολμήση ν' άγνί-

Το δηλητηριασμένο τζαμί

Σίγουρα, ο Μπίγκ Μπού ήταν ο καλύτερος πόλιςμαν του Σικάγου, ο πιο ευγενικός. Είχε γίνει αγαπητός ακόμα και στην κινεζική συνοικία, όπου πήγαινε συχνά για να πη ένα υπέροχο τσάι στο μαγαζί του "Α-Φάτ". Αυτός ο γερο-Κινέζος τον περιποιόταν όσο μπορούσε, γιατί ήθελε να τάξη καλά με την αστυνομία. Κι' η ανηψιά του, η Σάν-Λη, τον είχε έρωτευση φλογερά.

Ο Μπίγκ ήταν ένας απ' τους ελαχίστους ξένους, που είχαν το προνόμιο να βλέπουν την όμορφη Σάν-Λη. Αυτή τον σερβίριζε, όταν έκανε επιθεώρηση στο κατάστημα κι' ύστερα καθόταν σ' ένα τραπέζι ακριβώς δίπλα της. Μιας ιδιαιτέρως σάλας. Μα οι περιποιήσεις της και τα χαμόγελά της πήγαιναν χαμένα. Αναίσθητος στη γυναικεία όμορφη, ο πόλιςμαν της μιλούσε απλώς μ' οικειότητα, δίχως να προσέχει τη λατρεία που φανέρωναν τα μάτια της...

Ο "Α-Φάτ", ο γέρος, με τη σκληρή καρδιά και το υποκριτικό χαμόγελο, είχε πλουτίσει δανείζοντας με τοκογλυφικό τόκο στους συμπατριώτες του. Όταν ζήτησε πια να εισπράξει τα λεφτά του, τριπλασιασμένα, κατάντησε αληθινή πληγή για τους δειλότες του. Κι' άρχισαν καθημερινές συμπλοκές των μπράβων του με τους δυστυχισμένους που του χρωστούσαν διάφορα ποσά.

Οι φιλήσυχτοι κάτοικοι της συνοικίας, παραπονέθηκαν στην αστυνομία. Ο Μπίγκ ανέλαβε τότε την υπόθεση, ανακάλυψε τη σατανική δράση του τοκογλύφου και την ανέφερε στους ανώτερους του, που αποφάσισαν να τον χτυπήσουν αλύπητα.

Μα εκείνος τόμαβε. Φώναζε τότε την ανηψιά του και της είπε:

— Αυτός ο Μπίγκ Μπού προσπαθεί να καταστρέψει το γέρο θείο σου. Πρέπει να λείψι!...

Η κοπέλλα ανατρίχιασε, μα έμεινε αμίλητη, ενώ ο γέρος συνέχισε:

— Είνε πονηρός και δεν μούχει εμπιστοσύνη. Δεν μπορώ να τον ξεφορτώσω, γιατί παρακολουθεί όλες τις κινήσεις μου. Έσύ όμως... έσύ μπορείς να βοηθήσεις το δυστυχισμένο γέρο - θείο σου!

Τα ίδια της είπε και την άλλη μέρα, πιο επιτακτικά. Η Σάν-Λη αρνήθηκε, με φρίκη. Πώς μπορούσε ποτέ να κάνει κακό στον αγαπημένο της, στο βασιλόπουλο του παραμυθιού, που πλημμύριζε την καρδιά της από χαρά;... Έπρεπε να τον προειδοποιήσει, να του συστήσει να φυλάγεται.

Μα ο γέρος ήταν παμπόνηρος. Την έκλεισε στην κουζίνα και δεν την άφησε πια να δη κανένα Μιά νυχτιά, την κατέδασε στο υπόγειο και τη βασάνισε απάνθρωπα. Όταν την άφησε απ' τα χέρια του, αιμόφυρτη και καταπληγωμένη, η δύστυχη κοπέλλα είχε πια υποχωρήσει... Δε μπόρεσε

— Θα του δώσω αυτό, στην άκρη! Κατάλαβε: της είπε ο "Α-Φάτ".

ν' ανθέξει στα απάνθρωπα βασανιστήρια, στα όποια την υπέβαλε ο σκληρός θείος της. Στο μεταξύ, ο αστυνομικός συνέχιζε τις έρευνές του. Ένα βράδυ, άργα, πήγε στο μαγαζί του "Α-Φάτ, για να πάρη μερικές πληροφορίες απ' τη χαριτωμένη κι' άθωα ανηψιά του.

Ο τρομερός γέρος τον είδε απ' το παράθυρο. Γλύστρησε άμέσως στην κουζίνα, άρπαξε ένα μαχαίρι και μουρμούρισε στη Σάν-Λη:

— "Ερχεται!... "Ερχεται να με καταστρέψι!... Θυμάσαι τ' σούπα;

Έκείνη έσκυψε το κεφάλι της. Ο "Α-Φάτ πέρασε στο διπλανό δωμάτιο κι' έτοιμασε ό,τι χρειαζόταν. "Υστερα φώναξε την κοπέλλα, της έδειξε δυο φλυτζάνια τσάι μέσα σ' ένα δίσκο και της είπε:

— Θα του δώσω αυτό, στην άκρη! Κατάλαβε;

Χαμογέλασε έπειτα σατανικά και κρύφτηκε στο υπόγειο.

Όταν μπήκε ο Μπίγκ, τον υποδέχθηκε η Σάν-Λη. "Ήξερε η δυστυχισμένη πως, αν παρέβαινε την υπόσχεσή της στο θείο της, την περιμέναν φριχτά μαρτύρια!

— Καλησπέρα σας, κύριε, είπε ευγενικά. Ο "Α-Φάτ λείπει, δεν θ' άργήσει όμως να γυρίσι...

Ο πόλιςμαν της χάιδεψε

το μάγουλο και κάθισε σ' ένα τραπέζι.

— Είμαι πολύ κουρασμένη, του είπε η Σάν-Λη. Θα πιά λίγο τσάι μαζί σας...

— Θαυμάσια! φώναξε ο Μπίγκ. Έτσι, θα μπορέσουμε να φλυαρήσουμε λίγο.

Έκείνη έφερε το δίσκο με τα δυο φλυτζάνια. Είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή! Έπρεπε να σώση το λατρευτό της, με κάθε θυσία!

Του πρόσφερε, με σταθερό χέρι, το φλυτζάνι που βρισκόταν στη μέση του δίσκου, και κοάτησε για τον εαυτό της το άλλο, το δηλητηριασμένο!

— Άρχισαν να πίνουν κι' οι δυο. Η κοπέλλα κύταζε επίμονα το Μπίγκ, ενώ εκείνος

και στά δυο φλυτζάνια, για να είνε σίγουρος πως θα πραγματοποιηθ' ο σκοπός του.

Όταν συνήλθε ο Μπίγκ, βρισκόταν ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου. Θέλησε να ζητήσει εξηγήσεις, μα η νοσοκόμα του σύστησε να μη μιλά, να μην κουράζεται ακόμα, γιατί ήταν εξασθενημένος. Μόνο την άλλη μέρα έμαθε τί είχε συμβή: Δυο συναδέλφοί του είχαν πάει στο κατάστημα του "Α-Φάτ, έφωδισμένοι με ένταλμα συλλήψεως, γιατί τον βάρυναν υπόνοιες για κάποιο έγκλημα. Βρήκαν εκεί, αναίσθητους, το Μπίγκ και τη Σάν-Λη, κι' ύποπτευθηκαν κάποια τραγωδία. Έψαξαν τότε παντού κι' ανακά-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

περίμενε να μιλήσει αυτή πρώτη. Μα δεν είχε να του πη τίποτε η Σάν-Λη. Προσπαθούσε μόνο να του δώσει να καταλάβη με τη ματιά της πως ήταν ευτυχισμένη για τη θυσία της!

Θάπρεπε ίσως να του τα φανερώσει όλα, τώρα που ο θάνατος θα την εξασφάλιζε απ' την εκδίκηση του θείου της. Μα δεν εύρισκε τις κατάλληλες λέξεις για να εκφραστή...

Όταν ένοιωσε τα πρώτα συμπτώματα του δηλητηρίου, την πλημμύρισε άπειρα ευτυχία. Είχε προσφέρει στον αγαπημένο της ό,τι πολυτιμότερο είχε: τη ζωή της! Το κεφάλι της βάρυνε... Το άνασινε, με μια υπερτάτη προσπάθεια, για ν' αντικρύσει, για τελευταία φορά, το λατρευτό της.

Μα και το δικό του πρόσωπο ήταν τώρα το ίδιο χλωμό! Παγωμένος ιδρώτας κυλούσε απ' το μέτωπό του. Τα μάτια του είχαν πάρει μιάν έκφραση αγωνίας...

Πριν χάση τις αισθήσεις του, άρπαξε το φλυτζάνι του και το πέταξε στο πρόσωπο της Σάν-Λη, κυττάζοντάς την με μίσος και περιφρόνηση...

Δυσπιστώντας ακόμη στην ανηψιά του, ο "Α-Φάτ, έροτιμήσει να ρίξη δηλητήριο

Έγκλημα και τιμωρία

Ένα δικαστήριο της Βρυξελλών κατέδικοσε τον κόμητα Παύλο Ναντάσκυ, — που ήταν ένας από τους πλουσιωτέρους γαιοκτήμονες της Ούγγαρίας πριν από το 1945 — σε 8 ετών φυλάκιση επειδή... πούλησε τα κοσμήματά του! Η είδησις δημοσιεύθηκε σε μια ούγγρική κομμουνιστική εφημερίδα, που κατηγορεί τον κόμητα ότι διέπραξε ένα βαρύ έγκλημα για να διατηρήσει τον πολυτελή τρόπο ζωής του. Ο κόμης Ναντάσκυ δικασθηκε μαζί με άλλα 9 άτομα, κατηγορούμενα όλα για το ίδιο έγκλημα.

Στον κήπο των θηρίων

Η έλλειψη ενός Ζωολογικού Κήπου στην Αθήνα

ΕΔΩ και λίγες ημέρες επήγαμε στο τσίρκο, κι' ε κάναμε έναν περίπατο στον κήπο των θηρίων του.

Πολλοί επισκέπτες ήταν έντελως περαστικοί από κεί. Άλλοι όμως, αντίθετα, ήταν τακτικώτατοι και φαινόταν σάν να είχαν ο καθένας τους... προσωπικές γνωριμιές με τα θηρία!

Αρκετοί επισκέπτες φαίνεται ότι είχαν πολύ καλές γνώσεις με τους... επισκεπτούμενους! Μας έκανε εντύπωση το θέαμα μακρών τέτ - ά - τέτ μεταξύ τους. Άλλα και τα κοινά γεύματα. Πού δεν ήταν σπάνια, σάς προκαλούσαν την περιέργεια. Και πως θα γινόταν διαφορετικά όταν λ.χ. βλέπατε τον τεράστιο ελέφαντα ν' άπλωνη την προδοσίδα του για να δειχτή από το τουφερό νεράκι ενός κοριτσιού ως πέντε χρονών ένα πακέτο μπισκότα και ύστερα μερικές μπανάνες; Τους περισσότερους όμως φίλους συγκέντρωνε η κατηγορία των ανθρώποειδών, οι μαϊμούδες δηλαδή. Ίσως γιατί αυτές έζωσαν τον τρόπο να είνε φιλόδοφνες πονηρές και διασκεδαστικώτερες.

Το «σπίτι των λεονταριών και των τίγρεων» συγκέντρωνε και αυτό πάντοτε πλήθη, όπως αμύζει για τους βασιλείς της ζούγκλας. Είνε μεγάλη αλήθεια η γοητεία της «δεσποτικής δύναμεις». Και το ασήθημα ότι από τα τρουακτικά σαγόνια τους σάς χωρίς μόλις υισό μέτρο, είνε κάτι τό... ανατομικιστικό!

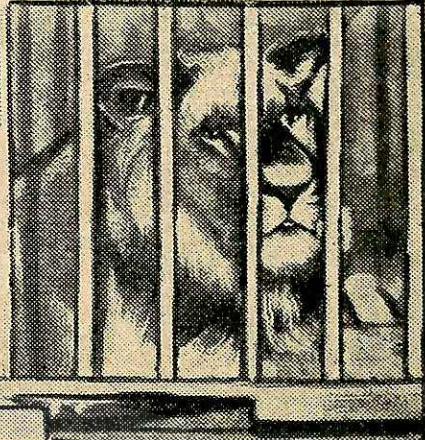
Ένα λεοντάρι όμως, σάν τον δικό μας «Ηρακλή» που είνε άλλοτε ο παλιός μας Ζωολογικός Κήπος στο Φάληρο — στην απέναντι πλευρά του

Δέλτα, προς το Π. Φάληρο — δεν είδα στο Τσίρκο. Έκείνος ο «Ηρακλής» είνε σ' ένα διπλανό τεράστιο κλουβί και την αδελφή του. Ήταν η λέαινα «Αθηνά» της ίδιας ηλικίας με τον «Ηρακλή», 3 1/2 χρονών. Και τα δυο ήταν παιδιά των λεονταριών του Ροδόλφου Μπράουν και είχαν γεννηθ' στην Αθήνα, στο Μέτε όπου ο Μπράουν είνε τότε το θηριοτροφείο του. Ο διευθυντής του παλιού εκείνου Ζωολογικού μας κήπου Ν. Γερμανός τα είνε αγοράσει σε ηλικία 1 1/2 χρόνου. Ήταν εκείνο το άρσενικό λεοντάρι κάτι το θαυμάσιο. Το μέγεθος, το παρυστήμα, η ωραιότητα του και η ανάπτυξη του το έθεσαν στην πρώτη γραμμή των λεονταριών, που σπανιωτάτα άπαντιόταν τότε άκούπη και στους πιο πείσιμους ζωολογικούς κήπους του κόσμου.

Αυτά τα κακόμοια λεοντάρια ψάφισαν άνοτέρα, στο 1908 γιατί δεν είχαν τί να τα τσίρουν! Μαζί μ' αυτά νάθηκαν σιγά - σιγά τότε κι' όλα τα άλλα τα σασκοφάνα όπως είναι ραβδωτά, άδωρο του άνογονος Μπουζόπουλου από το «Αίδι» δυς άλλες άκούπη λέαινες ή «Χαλίφα» κι' ή «Φαρίντα» άωρεά κι' αυτές στο Ζωολογικό κήπο άπό τον άνογενή της Αίγυπτο Κύριο Λ. Λοΐζο. Και νά σκέπτεται κανείς με πόσο ένθουσιασμό είνε άρτίσει να γίνεται ο πύρνας του παλιού εκείνου Ζωολογικού Κήπου των Αθηνών το 1902 — πούν πενήντα δηλαδή χρόνια! Για εκείνα τ' άτυχα λεοντάρια είναν ντίσει στο κέντρο του κήπου ένα τεράστιο κλουβί — σπίτι με 5 εύόγωνα διαμερίσματα, που καθένα τους πάλι ήταν άωρισμένο σε δυο: στο υποσπινό, το άλοκαρινό που ήταν μεγάλο και εύόγωρο και

Οι μικροί πρίγκιπες, ενώ έπαιζαν μέσα στον Ζωολογικό Κήπο, με μια μαϊμού. (Φωτογραφία της Βασιλίσσας Όλγας, τραηγμένη από την ίδια το 1903).

Ο «Ηρακλής», το περίφημο λεοντάρι του παλιού Ζωολογικού Κήπου των Αθηνών.

κού Κήπου, ο Ν. Γερμανός είχε κάθε φορά ν' άναφέρει στον Βασιλέα κι' άπό μια άπώλεια σπάνιου ζώου τετροπόδου ή πτεροπού. Μια μέρα δεν κρατήθηκε άλλο ο Βασιλιάς και λείι στον Γερμανό!

— Καθώς βλέπω και πάνε έδώ μέσα τα πράγματα μου φαίνεται πως το μόνο ζώοντα που θ' άπομείνη στον Κήπο θά είνε ή άφεντιά σου!...

Ο Γεώργιος Α' το είπε αυτό στον Γερμανό, χαριτολογώντας.

Ήξερε καλά το ένδιαφέρον του και των ένθουσιασμού του, όπως και όλες τις προσπάθειες που είχαν καταβάλει ο άνθρωπος αυτός για τη διατήρηση του Ζωολογικού Κήπου. Άλλα βλέπετε τους πρώτους ένθουσιασμούς για τη σύσταση του τότε είνε διαδεδομένη ή άδιαφορία. Γι' να έκανε λοιπόν ο άτυπος διευθυντής του:

Έτσι νάθηκε κι' έσβυσε ο πρώτος και μοναδικός Ζωολογικός Κήπος των Αθηνών που τακτικώτατα τότε τον επισκεπτότανε και ο Μπτοπολίτης Αθηνών.

Πόσο ήθικτοπλαστική στάθηκε η έπίδρασι εκείνου του Ζωολογικού Κήπου φανερώνει και το γεγονός ότι ενώ στην άσχη σμειωώθηκαν κρούσματα άαροδρότητας και άσπλαγχνής συμπεριφοράς προς τα ζώα — ως το σημείο να βγάζουν μ' ένα σίδερο μυτερό το μάτι ενός λύκου ή να δηλητηριάζουν έναν πίθηκο με σπρίτα — που του τα έφωδαν έπίτηδες στο κλουβί του για να τα φάη — με το πέρασμα του καιρού άναπτύχθηκε στο κοινό τόσο το ασήθημα της συμπεριφοράς και της άγάπης γι' αυτά ώστε ν' άφίνουν έντελως άφύλακτα τα κλουβιά τους.

Σήμερα δεν έχουμε παρά ένα ίννοο κάποιου μικρού μέρους Ζωολογικού Κήπου, στον Βασιλικό. Με κάτι πτεροτά, ίδιως όχι σπάνια.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Οι άρκοίδες στο κλουβί τους.

Γιοακίμ Ροσσίνι (1792—1868)

Ο «κύριος Κρεσέντο»

Τα άτυχήματα μιάς προεμέρας

Τη Βραδύα εκείνη, δινόταν σ' ένα θέατρο της Ρώμης η προεμέρα της νέας όπερας «Κουρέας της Σεβίλλης». Ο συνθέτης της Γιοακίμ Ροσσίνι είχε άποκτήσει κι' άλλος φίλη, στα 24 μόλις χρόνια του. Αντιμετώπιζε όμως μια διωργανωμένη συμφωνία έναντιον του καινούργιου έργου του. Ένας άλλος συνθέτης, ονόματι Παζιέλο, είχε παρουσιάσει ήδη, μ' άρετη έπιτυχία, μια όπερα με το ίδιο θέμα. Κι' οι θαυμαστές του είχαν γεμίσει άπόψε το θέατρο, άποφασισμένοι να καταδαρθώσουν το έργο του Ροσσίνι.

Πράγματι, άρχισαν να σφυρίζουν και να χτυπάνε τα πόδια τους άπ' την πρώτη πράξη, παρασυροντας με το παράδειγμα τους κι' άλλους θεατές. Οι ήθοποιοι, ταραγμένοι άπ' τις άποδοκιμασίες αυτές, έκαναν φάλτσα στο τραγούδι τους. Τα πράγματα χειρότερασαν όταν ένας τραγουδιστής, ονόματι Γκάρτσια, έπρόκειτο να τραγουδήσει με την κιθάρα του κάτω άπ' το μπαλκόνι της πρωταγωνίστριας. Την τελευταία στιγμή, αντίληφθη με φρίκη πως η κιθάρα ήταν ξεκουρδιστή. Καθώς την κουρδίζει, έσπασε μια χορδή της, κι' αναγκάστηκε να την αντικαταστήσει πάνω στη σκηνή. Φαντάζεστε τώρα τη χασμάδια που δημιουρήθηκε, και τα σφυρίγματα του άκροατηρίου!...

Μά ήταν κι' άλλα ακόμη τα άτυχήματα εκείνης της προεμέρας: Ένας ήθοποιός έπεσε μέσα σε μια καταπακτή της σκηνής, που είχε μείνει ξεσκέπαστη. Στο φινάλε της πρώτης πράξεως, έκαμε την εμφάνισή της... και μιά γάτα άνάμεσα στους ήθοποιούς!

Όταν στο τέλος της πωτης πράξεως ο Ροσσίνι σγκώθηκε άπ' τη θέσι του και χειροκοπήσε τους ήθοποιούς για τις ήρωικές προσπάθειές τους να «κοιτηθούν» το έργο, ο κόσμος τον σφύριζε για την άναίδειά του! «Υστερα, σ' η δύστερη πράξη, η θύελλα των άποδοκιμασιών δεν άφισε ν' άκουστή ούτε νότα.

Ο Ροσσίνι γύρισε σπίτι του τσοκισμένος. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να κοιμηθ ήσυχα ως το πρωί. Στη δεύτερη παράσταση, δεν έπληγε, προφασίζόμενος μιά άρρώστεια. Οι φίλοι του όμως του άναγγείλαν ότι η όπερα του είχε θριαμβώσει τη δεύτερη βραδύα, όπως είχε άποτύχει την πρώτη. Έτσι δι-

ασώθηκε, για να γίνει μιά άπό τις δημοφιλέστερες όπερες του κόσμου. Ο Ροσσίνι ήταν, την εποχή εκείνη, ο πιο έπιτυχημένος συνθέτης Ιταλικών μελοδραμάτων. Άλλη τόση ήταν κι' η έπιτυχία του με τις γυναίκες, γιατί είχε συμπαθητικό πρόσωπο και δεν είχε άποκτήσει ακόμη το υπερβολικό εκείνο πάχος που τον έκανε άργότερα στόχο των γελοιογράφων. Η τύχη χαμογέλουσε στο γυίο αυτόν ενός άσημου μουσικού της δημοτικής «μπάντας» της μικρής Ιταλικής πόλεως Πεζάρο.

Ο Βέρντι είχε θαυμάσει το τάλεντο του, πρόσθετε όμως ότι ως άνθρωπος ήταν δειλός και νευρασθενικός. Το καυστικό χιούμορ του έβτανε συχνά στα όρια του προσβλητικού σαρκασμού. Κάποτε, ένας νεαρός συνθέτης του παρουσίασε ένα «Ρέκβιεμ», που είχε γράψει για το θάνατο του γνωστού μουσουργού Μέγιερμπερ. Κι' ο Ροσσίνι, άφου το μελέτησε λίγο, του είπει: — Δέν είναι άσχημο. Δέν νομίζετε όμως, πως θάταν προτιμώτερο... νάχατε πεθάνει έσείς και νάχε γράψει το «Ρέκβιεμ» ο Μέγιερμπερ;

Βρισκόταν διαρκώς σε γκρίνιες με τους ήθοποιούς, που παραπονιόνταν ότι το άκομψο άναιμμένο των τραγουδιών στα έργα του ήταν πολύ ήπιο, κι' ότι τα όργανα σκέπαζαν τις φωνές τους.

Τον είχαν έπονομάσει «κύριο Κρεσέντο», γιατί στις συνθέσεις του χρησιμοποιούσε μέχρι υπερβολής το μουσικό αυτό «εφέ».

Η εύκολία κι' η ταχύτης με την οποία συνέθετε ο Ροσσίνι, ήταν άπίστευτη. Έγραψε π. χ. τον «Κουρέα της Σεβίλλης» σε 14 ήμερες.

Μιά μέρα, ενώ συνέθετε μιάν «άρια» στο κρεβάτι του — όπως συνήθιζε — και πλησίαζε πιά στο τέλος, τούπσε στο πάτωμα, το χειρόγραφο του. Άντί λοιπόν να σκύψει να το σηκώσει, πήρε ένα άλλο χαρτί, άγραφο, κι' άρχισε να συνθέτει δεύτερη άρια!

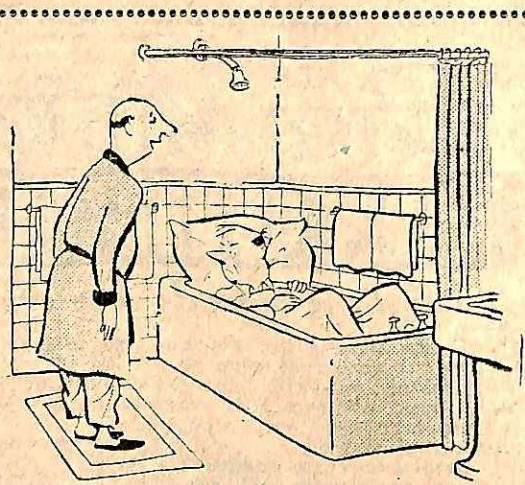
Το περιστατικό αυτό δείχνει χαρακτηριστικά την τεμπελία του — την ίδια που τον έκανε κάποτε να «κλέβη» μουσικά άποσπάσματα άπο προηγούμενες όπερες, όταν τύχαινε να ύστερη σε έμπνευση!

Το κορύφωμα του σταδίου του Ροσσίνι ήταν η προεμέρα του «Γουλιέλμου Τέλλου». Η μουσική, πολύ προοδευτική για την εποχή της, προκάλεσε την ένθουσιώδη κοιτική των συγχρόνων μουσικών. Ο κόσμος όμως βρήκε τη νέα όπερα πολύ ψυχρή και μεγάλης διακείας και την άποδοκίμασε με τη στάση του. Για πρώτη φορά τότε ένοιωσε ο Ροσσίνι πως είχε χάσει κάπως τη δημοτικότητα του. Ήταν ένα τρομερό χτύπημα.

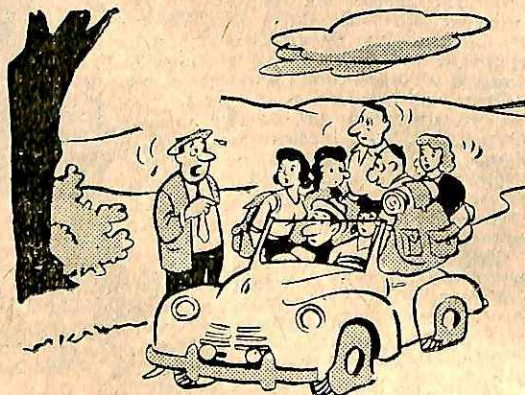
Άπο τότε — επί 20 χρόνια — δεν έγραψε άλλη όπερα. Είναι άγνωστος ο λόγος της τόσο πρώιμης άπομακρύνσεώς του άπ' την ενεργό δράση. Ίσως νάχε κουρασθή γιατί ως τα 37 χρόνια του είχε συνθέσει 39 όπερες...

Ενώ ζούσε ήσυχα στη Βολωνία, κόποιος φίλος του έγραψε, προτείνοντάς του να συνθέσει μιά νέα όπερα για το Παρίσι. Γι' άπάντησι, ο Ροσσίνι του έστειλε δυό θαυμάσια λουκάνικα κι' ένα γράμμα, στο όποιο δεν του έκανε καθόλου λόγο για την όπερα. Του έδινε μόνο... μιά συνταγή για το μαγειρέμα των λουκάνικων!

Το 1867, άρχισε να κλονίζεται η υγεία του Ροσσίνι. Πέθανε το έπόμενο έτος, σε ηλικία 66 ετών, και έτάφη στο Παρίσι. Μετά 18 χρόνια, η Ιταλική Κυβέρνηση μετέφερε τη σορό του στο ναό του Σάντα Κρότσε, στη Φλωρεντία, όπου είναι θαμμένα τα άξιώτερα τέκνα της Ιταλίας.

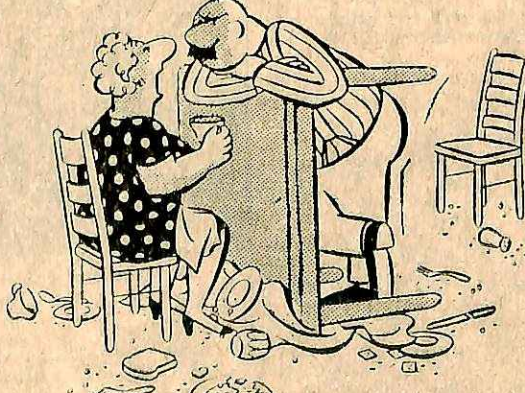
— Γιώργο, σούδαλα όλες τις κουβέρτες που βρήκα προχείρες. Άν κρυώσης τη νύχτα, άνοιξε το ρομπινέ του ζεστού νερού!...

— Μου επιτρέπετε, κυρίες και κύριοι, ν' άνέβω κι' εγώ στο αυτοκίνητό μου;...

— Γιατί Γιάννη ντυτάς όλο το ξένο σπίτι; Και το δικό μας είνε άκριβώς το ίδιο!...

— Μά δέν μ' άκουσες, χρυσέ μου Γιαννάκη! Έλτα: Σήμερα άγόρασα ένα καινούργιο καπέλλο!...

Η άπίστευτη άντοχή του οργανισμού μας

Στο κρύο, στη ζέση και στις στερήσεις

Στις άρχές του περασμένου χρόνου, μιά γυναίκα στο Σικάγο μεταφέρθηκε σ' ένα νοσοκομείο, παγωμένη, άναίσθητη. Είχε μείνει όλη τη νύχτα σ' αυτή την κατάσταση σ' ένα δρόμο, ενώ ο υδράργυρος του θερμομέτρου είχε κατεβή στους 24 βαθμούς υπό το μηδέν. Η θερμοκρασία του σώματός της είχε πέσει στους 18 βαθμούς — δηλαδή 19 περίπου βαθμούς πιο κάτω άπ' τη φυσιολογική. Κι' όμως ήταν άκόμη ζωντανή! Η μόνη δέ συνέπεια αυτής της δοκιμασίας που ύπέστη, ήταν να της κόψουν όλα τα δαχτυλά των χεριών και των ποδιών.

Η περίπτωση αυτή δείχνει για μιά ακόμη φορά πόσο άξιοθαύμαστη κι' άπίστευτη είναι η άντοχή του ανθρώπινου σώματος. Άναφέρονται ώστόσο κι' άλλες παρόμοιες στα Ιατρικά χρονικά. Κάποιος π. χ. επέζησε, μολοντί η θερμοκρασία του σώματός του κατέβηκε στους 24 βαθμούς. Κι' οι Ναζίδες γιατροί, που έκαναν τα γνωστά εκείνο σαδιστικά πειράματα στο Μπούγκενβάλντ, παρατήρησαν μιά περίπτωση που το θύμα τους συνήλθε, άφου το σώμα του διετήρησε επί μισή ώρα θερμοκρασία 20 βαθμών.

ΈΕ άλλου, στην εποχή που τα ταξίδια γίνονταν μόνο με άλογα, κάποια «Ελίζαμπετ Γούντ», Άγγλίδα, συνάντησε μιά χιονοθύελλα, ενώ γυριζε στο σπίτι της. Τ' άλογό της την πέταξε κάτω κι' έθωγε. Άφου άγωνίσθηκε για λίγο, η «Ελίζαμπετ» υπέκυψε επί τέλους στο κορυ και στην εξάντλησι, κι' έμεινε επί 8 ήμερες άναίσθητη πάνω στα χιόνια. Όστόσο, το μόνο που έπαθε ήταν να χάσει μερικά δαχτυλά της άπο κρυοπαγήματα.

ΈΕ ίσου έκπληκτικές είναι οι περιπτώσεις άντοχής σε ύψηλες θερμοκρασίες. Μιά άρωστη, σε κάποιο νοσοκομείο του Δουβλίνου, που υπέφερε άπο ύστερία, παρουσίασε πυρετό που έφθασε σχεδόν στους 55 βαθμούς! Χρειάστηκε μάλιστα ειδικό θερμομέτρο για τη μέτρησή του. Κι' όμως, η γυναίκα αυτή επέζησε κι' έγινε καλά.

Ένας Νεοϋορκέζος όμως έχει το ρεκόρ άπ' αυτή την άποψη: Έπειτα άπο ένα σοβαρό τραυματισμό, η θερμοκρασία του ανέβηκε στους 64 βαθμούς! Ίσως η ιδιότης του ως πυροσβέστου τον βοήθησε να επέζησι!...

Γενικά, το σώμα μας άντέχει σε κάθε είδους δεινοπαθήματα, όπως άπεδείχθη άλλωστε έπανειλημμένως στον τελευταίο πόλεμο. Έτσι, δυό Βρετανοί ναυτικοί, ονόματι Ρόμπερτ Τάπσκοτ και Ούιλυμπερτ Ουίντικομπ, βρέθηκαν ναυαγοί, μαζί με 5 άλλους, μετά τον τροπικισμό του πλοίου τους, το 1940. Με μιά βάρκα λοιπόν μήκους 4 μέτρων, ταξίδεψαν 70 ήμερες και διέτρεξαν 2.500 μίλια. Την 50η μέρα έμειναν πιά χωρίς τροφή και την 56η χωρίς νερό. Οι συντροφοί τους πέθαναν γρήγορα, αυτοί όμως έμειναν ζωντανοί και κατάφεραν να φτάσουν στα νησιά Μπαχάμας. Σε λίγο δέ καιρό, είχαν συνάθει.

Το έρώτημα πόσον καιρό μπορεί να διατηρηθ το σώμα δίχως τροφή, παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον. Πρώ 25 ετών, στα πειράματα που έγιναν άπο έπιστήμονες του Ίδρυματος Κάρνελζι, κάποιοι νήστεψτε τελείως επί 30 μέρες, πίνοντας μόνον άπσταγμένο νερό. Στο τέλος αυτής της νηστείας, διατηρούσε άκετές δυνάμεις για ν' άνεβή μιά σκάλα δίχως βοήθεια.

Το 1950, ένας Γερμανός, ο Βίλλυ Σμιτς, κλεισμένος σ' ένα γυάλινο κλουβί, στο Ζωολογικό Κήπο της Φραγκφούρτης, έμεινε επί 58 μέρες νηστικός, πίνοντας μόνο αεριουχο νερό και καπνίζοντας τσιγάρα. Στο διάστημα αυτό έχασε 35 κιλά.

Άλλοτε πάλι, ένας μανιακός, ηλικίας 62 χρόνων άνήθηκε να πάση τροφή επί 4 ήμερες, κι' όμως δέν πέθανε. ΈΕ άλλου, ένας Άγγλος έζησε επί 2 χρόνια μόνο με όπιον, τζιν και νερό!

Το σώμα μας είναι ίκανό κάποτε να νικήσει ακόμη κι' άσθένειες θεωρούμενες ως άνίστες. Πρώ 10 ετών, μιά γυναίκα έπρόκειτο να γεννησιβή για καρκίνο, σ' ένα νοσοκομείο της Ν. Υόρκης. Δέν έγινε όμως η έγχείρησις, γιατί η άσθένεια είχε έαπλωθ στο σπκότη της. Πέρουσι λοιπόν, έαναπήνε για άλλο λόγο στο ίδιο νοσοκομείο. Όταν οι γιατροί την εξέτασαν για δεύτερη φορά, δέν βρήκαν κανένα ίχνος καρκίνου! Η άρρώστεια της είχε θεραπευθ μόνη της!

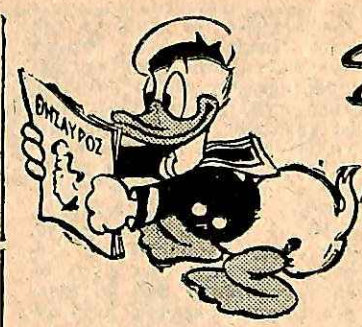
Τα Ιατρικά χρονικά άναφέρουν και μιάν άλλη άπίστευτη περίπτωση. Το 1847, κάποιος εργάτης σιδηροδρόμων, ονόμαζόμενος Φινέας Γκέιτς, έτοιμασε ένα φουονέλο. Έγινε όμως πρόωρα η έκρηξις, κι' ένα σίδερο μήκους 1 μέτρου έκτινάχθηκε, τούπησε το άσπερό του μάγουλο και βγήκε άπ' την κορυφή του κρανίου του.

Δέν έχασε ώστόσο τις αισθήσεις του. Πήγε ως το σπίτι του γιατρού, που άπέιχε 1 χιλιόμετρο περίπου, άνέβηκε τη σκάλα και ζήτησε τη βοήθειά του. Ύστερα έπαθε παραληρημα για λίγες μέρες, αλλά στο τέλος έγινε καλά. Έχασε μόνο την όρασι άπ' το ένα μάτι του.

Ένας Άγγλος φύτεψε μιά σφαίρα στο δεξιό μετώγι του. Κι' όχι μόνον επέζησε, αλλά... γιαιοεύθηκε κι' άπ' την πυροπάθεια άπ' την οποία υπέφερε! Τέλος, ένας Άμερικανός πειοναυτής, 25 χρόνων ζη κανονικά και εργάζεται, μολοντί έχει μιά σφαίρα μέσα στην καρδιά του! Άφου τραυματίσθηκε στην Όκινάουα, έμεινε 10 ήμερες στο νοσοκομείο. Οι γιατροί όμως φοβόνταν ότι δέν θα ζούσε, άν του έκαναν έγχείρησι, κι' έτσι τον άφισαν να φύγει με τη σφαίρα στην καρδιά.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών και γυναικείων φορεμάτων, σχίσιμο, κάψιμο, σκοροφάγωμα, εσθαρμένοι καβέλλοι, διορθώνονται, δι' ύφασμας, παρ' ειδικά τεχνίτου, σπουδασαντος εις το έξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια παλά και καμπανίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΡΟΥ 5γ (1ον πάτωμα). Άδελφοί ΛΕΛΗ. Τηλέφωνον 55-314.

Εύθυμη Ιστοριογλα

Φιλικές συμβουλές

Έπειδή ο Τζώρτζ Άπσγουτ είνε μόνον δεκαεπτά ήμερες παντρεμένος, έρχεται συχνά και με βρίσκει και μου ζητάει τη συμβουλή μου πως θα φερθ ή στη γυναίκα του σε ώρισμένες περιπτώσεις. Έγώ, πάλι, έπειδή είμαι άλλα τόσα χρόνια παντρεμένος, του τη δίνω ευχαρίστως.

Τον συνάντησα, λοιπόν, στο τραίνο, όταν και οι δυό γυρίζαμε άπο τα γραφεία μας για το σπίτι. Σπάνια είχα δ ή ναν Τζώρτζ τόσο θλιμένο.

— Σήμερα η τύχη μου με κατάτρεξε άσχημα! μου είπει. Μόλις φτάω στο σπίτι, θα ζεσπάση θύελλα και δέν ξέρω πως να την άντιμετωπίσω. Το μεσημέρι έφαγα στο έστιατόριο με τη νέα υπάλληλο του γραφείου μας: Μιά ξανθή καλλονή!...

— Καί, φυσικά, ντρέπεσαι τώρα για το θανάσιμο λάθος που διέπραξες, συμπλήρωσα. Έτσι δέν είναι;

Βιάστηκε να με διορθώσει: — Δέν της έκανα το τραπέζι, μου έξηγησε, έπειδή το ήθελα εγώ, αλλά έπειδή το έπιθυμούσε ο διευθυντής μου. Αυτός με παρακάλεσε να της κρατήσω συντροφιά...

— Έπειδή φοβόταν εκείνος τη γυναίκα του, σου την φώτωσε έσένα. Έτσι δέν είναι;

— Όχι, δέν είναι έτσι! με διορθωσε πάλι ο άφελής γειτόνας μου. Είνε αλλιώς: Η κοπέλλα ήταν καινούργια στο γραφείο και ο διευθυντής μου, έκρινε σκόπιμο να την ενημερώσω στα μυστικά της δουλειάς, τρώγοντας μαζί της στο

έστιατόριο... — Άσπληκτος ισχυρισμός! — Έστω... Πάντως εκεί όπου βρισκόμουν μαζί της, έκτελούσα ύπηρεσία του γραφείου κατ' έντολην του διευθυντού μου και με έξοδα δικά του!...

— Πάει καλά... Και που βρίσκεσαι την κακή σου τύχη; — Στο πρόσωπο της κυρίας Μούρφοντ-Χότζ, που έτυχε να τρώη στο ίδιο έστιατόριο και που μάς είδε...

Τώρα είχα καταλάβει την αίτια της στενωχώρας του. Η κυρία Μούρφοντ-Χότζ έμεινε πλάι στο σπίτι του Τζώρτζ και της Μπέττυ Άπσγουτ και της Μπέττυ, με την κυρία αυτή, είχαν στενές σχέσεις. Οι πιθανότητες, λοιπόν, ήταν 99 %, ότι, όσπου να φτάση ο Τζώρτζ στο σπίτι του, η γυναίκα του θα είχε μάθει κιόλας ότι το μεσημέρι τρώει με ξανθείς.

— Θα μπορούσες, να πής στην Μπέττυ την άλήθεια, τον συμβούλεψα με κρύα καρδιά. — Δέν θα με πιστέψει, είπε ο Τζώρτζ. Δέν μου λές; Έσύ, στη θέσι μου, τί θα έκανες;

Σκεφθηκα για λίγο, προσπάθησα να θυμηθ σχετικές παρεξηγήσεις και προβλήματα της συζυγικής μου ζωής και στο τέλος πήρα μιά βαρεία άναπνοη.

— Η έπίθεσις, του είπα, είνε συχνά το καλύτερο μέσο της άμυνας. Την εποχή που ήμουν 37 ως 38 χρόνων, είχα κανει κάτι τέτοιες καρμπωλες. Τότε τα είχα μπλέξει με μιά κοκκινομαλλούσα. Γενικά, λοιπόν, μαζί της για το λόγο, ότι ήταν ζωγράφος κι' ήθελα να μου εικονογραφήση ένα βιβλίο που είχα γράψει. Η Μώριν, όμως, η γυναίκα μου, μάς είδε, καθώς περνού-

— Πάλι τσακωμένοι είσαστε σεις; (Του Β. Χριστοδούλου)

σε από το πεζοδρόμιο κι' έ-
τσι ήξερα πως, όταν θα γύρι-
ζα στο σπίτι, θα είχα ν' αν-
τιμετωπίσω τη θύελλα που
πρόκειται τώρα ν' αντιμετω-
πίσει κι' εσύ. Κατέστρωσα, λοιπόν, κι' εγώ τ' ανάλογα
σχέδιά μου... Όλη την ώρα
του δείπνου, η γυναίκα μου,
καθόταν αμίλητη και σοβαρή,
ελπίζοντας ότι θα την ρωτού-
σα τι είχε, για να της δοθεί
έτσι ή αφορμή ν' αρχίσει την
επίθεσή της. Εγώ όμως έκα-
να τόν κουτό κι' ύστερα μά-
λιστα και τον θυμωμένο! "Ε-
σπρώξα το πιάτο μου χωρίς
ν' αγγίξω τίποτα!...

— Γιατί; ρώτησε ο Τζώρτζ.
— Απλούςτατα, για να
την υποχρεώσω πρώτα εγώ να
με ρωτήσει τι έχω. Έτσι έ-
πεσε στην παγίδα που της εί-
χα στήσει. Γιατί με ρώτησε.
Και τότε εγώ, με ύφος θλι-
μένο περισσότερο, παρά θυ-
μωμένο, της είπα πως ένας
φίλος μου την είχε δη έκείνη
την ημέρα στην πόλη μ' έναν
ωραίο και ψηλό νέο που φο-
ρούσε μαύρο σακάκι και ρι-
γέ πανταλόνι...

Ο Τζώρτζ, που είχε λίγο
αργός στο μυαλό με ρώτησε
ποιος ήταν αυτός ο νέος με
το μαύρο σακάκι και το ρι-
γέ πανταλόνι.

— Δεν υπήρχε κανένας
νέος! του εξήγησα. Ήταν
πλάσμα της φαντασίας μου!
Αλλά όλη την ώρα που η Μώ-
ριν φρόντιζε να με πείσει, ότι
ή πιθανή συντροφιά της με
αυτό το άτομο μέσα στο τραί-
νο ή στο λεωφορείο, μπορού-
σε να ήταν εντελώς συμπτω-
ματική, ο θυμός της για την
δική μου συντροφιά με την
κοκκινομαλλούσα, είχε περά-
σει. Κι' έτσι την υποχρέωσα
να καταπιεί το παραμύθι μου
για την κοκκινομαλλούσα, υπό
τόν δρόν, ότι κι' εγώ θα κα-
τάπινα το δικό της για τον
κύριο με το μαύρο σακάκι
και το ριγέ πανταλόνι.

Ο Τζώρτζ μ' ευχαρίστησε
και είπε, ότι θα δοκίμαζε
το σχέδιό μου. Κι' συμφωνήσα-
με να ιδωθούμε αργότερα στο
μπαρ της γειτονίας μας, ό-
που συναντιόμαστε πολλές
φορές τα βράδια, μετά το
δείπνο.

Πήγα σπίτι μου κι' όλη την
ώρα στο τραπέζι σκεπτόμουν
πόση άνεση και ασφάλεια νοί-
ωθεί κανείς όταν είναι δεκαε-
πτά χρόνια παντρεμένος και
όχι δεκαεπτά μήνες. Πράγμα-
τι, με μία μακρυά και προσε-
κτική εξάσκηση, είχα διαπλά-
σει τον χαρακτήρα της Μώριν
και την είχα κάνει ιδεώδη σύ-
ζυγο.

Μετά το δείπνο, της είπα
ότι θα βγώ έξω να πάρω λίγο
αέρα. Θα έπαιρνα μαζί μου
και το σκύλο για έναν περι-
πατάκο...

— Να πιάς, μου είπε η Μώ-
ριν που κατάλαβε τις προθέ-
σεις μου. Μόνο να μην πιής
παραμύθια από τρεις μύτερες...

Ο Τζώρτζ όμως θα συνάν-
τησε φαίνεται μεγαλύτερη δυ-
σκολία για να της ξεφυγή και
νάρθει στο μπαρ.

Είχα πιη κιόλας την πρώ-
τη μύρα, όταν έφτασε. Είχε
όμως το ύψος σκύλου που εί-
χε πάθει πανωλεθρία.

— Είπε η τελευταία φορά
που έχομαι να σε συμβουλευ-
θώ, μου είπε άμεσως. Ή κυ-
ρία Μούρφορντ-Χότζ είχε κιό-

λας πετάξει την κουβέντα της
στην Μπέττυ, όταν έφτασα
στο σπίτι, και η Μπέττυ δεν
υιοθέτησε την ψυχρή και σιω-
πηλή στάση, που είπες πως
θα κρατούσε. Με άποησε μο-
λις πέρασα το κατώφλι κι' έ-
τσι δεν μου δόθηκε η ευκαι-
ρία ν' αρχίσω πρώτος την έ-
πιθεση. Την άρχισα δεύτερος,
αλλά με το ήθικό κλονισμένο,
της είπα, δηλαδή, ότι με πλη-
ροφόρησαν πως την είχαν δη
να γευματίσει σ' ένα εστιατό-
ριο τρίτης τάξεως μ' έναν άν-
τρα, που φορούσε γκρι κο-
στούμι... Αλλά η Μπέττυ με
την κυρία Μούρφορντ-Χότζ συν-
ένωσαν άμεσως τις δυνάμεις
τους και σχημάτισαν ενιαίο
μέτωπο και με προκάλεσαν
κι' οι δυο να τους πω ποιος
ήταν αυτός ο άντρας!... Τό-
τε τα έχασα... Δεν είχα κα-
νέναν όπ' όφει μου και είπα
πως ήσουν εσύ!...

Χρειάστηκε να πω δυο μύ-
ρες παραπάνω από τις κανο-
νικές, για να πάρω το κουρά-
γιο να γυρίσω στο σπίτι μου.
Γιατί η κυρία Μούρφορντ-Χότζ
ση στενή σχέση έχει με την
Μπέττυ, άλλη τόσο έχει και
με τη Μώριν. Καταλαβαίνετε,
λοιπόν, τι με περίμενε σπίτι.
Γι' αυτό, σας συμβουλεύω —
ώ, με συγχωρήτε! — σας λέω
να μη δίνετε συμβουλές!...

ΓΟΥ-ΙΛΛΙΑΜ ΓΟΥΑΤ

ΑΛΕΚΤΩΡ

Η κορυφή

ΟΙ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ
Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
GOUGEROT

συνιστά άνεπιφυλάκτως
τά καλλυντικά PHYLLIS
(CRÈME-NEIGE - MOUSSE
PERLE) ως τα μόνα ωφέλι-
μα και ευεργετικά διά
την επιδερμίδα.

Είναι τα μόνα καλλυντικά,
που φρεσκοδίνουν ασφαλώς
την επιδερμίδα, τονώνουν
τους ιστούς και της δι-
δουν μία ζωτικότητα και
απολόγηση νεανική.

Η ανωτερότης των απο-
τελεσμάτων από την χρη-
ση των ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ
PHYLLIS είναι μία δια-
ρκής αποκάλυψις.

CRÈME - NEIGE
MOUSSE - PERLE
Φυλλίς

Η αλληλογραφία μας

Ο Έλληνοαμερικανός στρατιώτης Κωνσταν-
τίνος Δημόπουλος, που βρίσκεται σήμε-
ρα στην Κορέα, ζητάει αλληλογραφία με Έλληνοπαύλους, στην α-
γγλική ή ελληνική γλώσσα. Η σύστασή του είναι: P.F.C. Dino
Demopoulos, U. S. 55075660, Co. E. 179 Inf. Regt. APO - 86
C/o P. M. San Francisco, Calif. U. S. A. "I ν γ κ ρ ι ν τ." Έν-
ταυθα: "Η διεύθυνσις της Greta Garbo είναι: 904 N. Bedford
Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Γράφετέ της
στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα. Μπεμπέκα: Ένταυθα: "Η
διεύθυνσις της Marlene Dietrich είναι: 822 N. Rexford Drive,
Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. Γεώργιον Φω-
τί-α δ η ν. Καλογορέα: Δεν σας κούρασε καθόλου η καλή ευθα-
νισία και των δυο σας αποστολών. Οι λέξεις όμως που συμπλη-
ρώνουν τα σταυροεξάρ σας είναι καλές και γι' αυτό θα δημοσιεύ-
σουμε το καλύτερο απ' τα δυο διορθώνοντας τους ορισμούς.
Τζιόττο: "Η Σουλβάν Μάνγκανο είναι παντοεμένη και υπε-
ρέσα μιάς κορούλας. Περιμένει μάλιστα τώρα και δεύτερο παιδί.
Το γάμου σας υπορείτε να το απευθύνετε στη διεύθυνσι του συ-
ζύγου της: Silvana Mangano, Produzione de Laurentis, Via Po 36,
Roma, Italia. Στη δεύτερη άπορία σας αδυνατούμε ν' απαντήσω-
με με ένα νόνο δνοια. Γεώργιον Πάλλαν. Θεολόγικη.
Παντελίν Μουρδοκούταν. Β.Σ.Τ. 900. και Πάτροκλον Σοράνη.
Ένταυθα: Δεν δημοσιεύουμε συνηγορία αναγνωστών. "Ο λ γ α" Έν-
ταυθα: "Η διεύθυνσις της Heddy Lamarr είναι: 919 N. Roxbury
Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U. S. A. T. M. S. Π. 707
Τάγμα Μηνικού: Στείλτε μας το δνομά σας για να το δημο-
σιεύσουμε μαζί με τ' άλλα. Ίσως σταθίτε τυχερός. Γιόργον
Καλιοντζόγλου και Νικόλαον Τσιανταφύλλου. Σ.Τ.Γ.
914Γ: "Ο Βιτόριο Γκάσιαν βρίσκεται τώρα στην "Αυερική,
μαζί με την μηνητή του Σέλλε Γουίντες. "Η διεύθυνσις του δεν
είναι ακόμη γνωστή. Μπορείτε όμως να απευθύνετε το γράμμα
σας στα στούντιο της "Μέτρος" για λογαριασμό της οποίας θα
γυρίσει το πρώτο του αμερικανικού φιλμ: Vittorio Gassman, Metro-
Goldwyn Mayer Studios, 10202, W. Washington Blvd, Culver City,
Calif. U. S. A. Γ. Χατζήν. Βαρδά: Σας ευχαριστούμε για τα
καλά σας λόγια. Οι ακόλουθοι στρατιώτες
μας, που βρίσκονται στην Κορέα, ζητούν αλληλογραφία με Έλ-
ληνοπαύλους: Γιόργος Χατζής. Ίωάννης Γιαννής. Απόστολος
Ντουζίνης. Δημήτριος Κόκκινος. Χαράλαμπος Κωστόπουλος.
Αντώνιος Σερεμέτης. Ηλίας Σαλπιγκτής. Μενέλαος Μακρός. Βα-
σίλειος Ρέντας. Γεώργιος Καρόβας. Γεώργιος Κεραλαμάνης.
Χρήστος Ζαροντιέρης. Έλευθέριος Κονταλίδης και Μιχαήλ Δη-
μητριάδης (Λόγου Διοικήσεως). Γεώργιος Γαλανός. Δημήτριος
Πέτρος. Στέφανος Νικολαΐδης. Αλέξανδρος Γονιδάκης. Μάριος
Βακόντιος. Κωντίνος Καΐλας. Βασίλειος Τερζής. Ευάγγελος
Καραπαναγιώτης. Κωντίνος Χατζηνάλης και Παναγιώτης Πα-
παγιαννίδης (Δ. Δ)σεως). Γεώργιος Κατωκαρόπουλος. Νικόλαος
Παπασταυρακόπουλος. Χουστόπουλος Πιπκαρόπουλος και Έμμα-
νουήλ Τσακναρόπουλος. (Λόγου Υποστήριξεως). Έμμανουήλ
Σπανάκης. Ευάγγελος Χαλούλος. Φωκίων Χλεμπτονιάννης. Κων-
τίνος Φαγγουλόπουλος. Ηλίας Εύθυμος. Ίωάννης Γεροδούμος.
Νικόλαος Ξαγοράκης. Δημήτριος Βαγιανός. Κωντίνος Παγα-
λίδης. Αθανάσιος Βαρσαμάς. Χρήστος Ζώης. Στυλιανός Παυλί-
δης. Γεώργιος Καλαθάς. Γεώργιος Χατζηνευστράτιος. Απόστολος
Διαμαντής και Σταυάτιος Αιματίδης. (Ιου Λόγου). Δημήτριος
Γιαννός και Νικόλαος Αλμπάνης (Ζου Λόγου). Κωντίνος Αρα-
κάκης. Ίωσήφ Φανιλίδης. Αριστ. Καζέας. Αθανάσιος Μανί-
κας και Δημήτριος Ασλάνης (Ζου Λόγου). "Η διεύθυνσις όλων
είναι η ακόλουθη: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800. Μερλίν
Β.Σ.Τ. 902. Υπάρχουν και πολλοί που δυστυχώς δεν θα υπορέ-
σουμε να εξυμνητήσουμε γιατί δεν κατορθώσαμε να... αποκοινο-
πορήσουμε το κακογραμμένο δνομά τους. "Ο συνήτης Γεώργιος
Σωτηρακόπουλος, ζητάει επίσης αλληλογραφία. "Η
διεύθυνσις του είναι: 13th Hellenic Flight, H.A.F. C.A.P.O.
5802, C/o P.M.B.A.P.O. 902. Αθήναι. Σ.Π.Ο. Παπαθεο-
δώρου και Νικόλαον Θεοδωρίδου, 403 Σ.Ν. Β.Σ.Τ. 902. Μά-
κην Κούλην. 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β. Κ. Ξενοφώνταν. 583 Τ.Π.
Σ.Τ.Γ. 918Β. Μίμνη Μερκούρη και Περικλήν Παπαδόπουλον. 2ον
σμήνος Χάρβατ. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Α. Χρήστος Σαφίκον. 201
Μοΐσα Συντηρήσεως Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριον Άνθιμον Μ.Δ. Π.Υ.
Β.Σ.Τ. 904. Α.Β. Λαρίσης. Γεώργιον Ίωάνν. 146 Μ.Ο.Π. Β.
Παλγία Σ.Τ.Γ. 912Γ. Διονύσιον Χριστοδούλου και Άντώνιον Μι-
χαηλίδην Β.Σ.Τ. 904. Α.Β.Α. Πέτρον Κολογήρου. Μοΐσα Χά-
ραδου. Β.Σ.Τ. 902. Σ.Α. Άγγελον Βερβαιάντην και Γεώργιον
Καλαδου. Κ.Ε.Ν. Σ.Τ.Γ. 925. ΑΒΑ. Ίωάννην Άλαμπάνον.
ΚΕΜΠΑ. ΚΕΒ. Σ.Τ.Γ. 925. Δημήτριον Κοΐταν και Άπόστολον
Κουμπήν. Μ.Δ. Β.Σ.Τ. 902. Α.Β.Ε. Άπόστολον Φώρον ΚΕΕΜ.
Π.Μ. Β.Σ.Τ. 902: Δεν μπορούμε δυστυχώς να σας εξυμνητή-
σουμε γιατί δεν μας επιτρέπεται η δημοσίευσις αγνώτων πω εί-
δους αυτού. Μοΐσα Άντουανέττα. Άοτέμειδα.
Ρέθυμον και Καίτη Γεωργιάδου. Θεολόγικη: "Η διεύ-
θυνσις του Τζιου Μακουλν είναι: Κέντρον "Αλσος. Πεδίο του
"Αεως. Αθήναι. Ζωζώ Βλάχου. Ένταυθα: Στη "Αλμυνη
των πειρασμών" παίζουν οι έξες ήθοιοι: Σεοστίν: Ούλλα
Γιάκουσεν. Γκόραν: Φόλκε Σούντκιτ. Θείος Πέσον: Ε. Άν-
τολφσον και Πάστωρ: Τζ. Έλφστρου. "Ο σουηδικός τίτλος του
έργου είναι: "Hon darsade en Sommar", που σημαίνει "Χόρευσε
μονάχα ένα καλοκαίρι". Στο φιλμ "Η δίωξη της Βεντέττας" τους
Βασικούς ρόλους έπαιζαν οι έξες ήθοιοι: Κολάμπα: Φαίδη
Ντουέργκ. Τζώρτζ (άδελφός της): Τζώρτζ Ντόλντντ Λύντια Νέ-
βιλ: Χίλλαν Μπουκ. Σέο Τάμας Νέβιλ: Νίγκελ Μπουκ. Γκίν-
το Μπαορσίνι: Τζότζεφ Καλέα. Παντρίνο: Ντόναλντ Μπουκ.

"Φυλαχθήτε από την Έλαιοζα. Σκότωσε την Μπ...".
Αυτά έγραφε ένα ανυπόγραφο τηλεγράφημα που
έλαβε από το Χάουστον του Τέξας ένας νέος,
επιχειρηματίας στο Σάν Φραντσίσκο, όνόματι Μάρ-
σαλ Νέλμς, στις 8 'Ιουλίου 1914. Μ' αυτό άρχισε ένα
απ' τα πιο παράξενα αινίγματα που αναφέρονται στα
σύγχρονα εγκληματολογικά χρονικά.

Ο Νέλμς άνησυχούσε και πήρε άμέσως στο τη-
λέφωνο την χήρα και πλούσια μητέρα του, που
έμενε στην Ατλάντα της Γεωργίας. Το τηλεγρά-
φημα άφορούσε προφανώς τις άδελφές του Έλο-
ίζα και Μπέατρίς, δυο κοπέλλες που διέφεραν πο-
λύ ή μία απ' την άλλη και που δεν συμ-
φωνούσαν ποτέ μεταξύ τους. Άραγε ή
γκρίνια που τις χώριζε, είχε σπρώξει
στο έγκλημα την πιο μεγάλη την Έ-
λοίζα;

Η μητέρα του Νέλμς τον πληροφόρη-
σε ότι είχε λάβει κι' αυτή ένα παράξενο

γράμμα, δακτυλογραφημένο, με
την υπογραφή της Έλαιοζας,
που της άνηγγελε πως είχε
σκοτώσει τη Μπέατρίς. "Θαρ-
ρη κι' ή δική σας σειρά, γιατί
σας μισώ όλους — πρόσθετε.
Στο τέλος, θ' αυτοκτονήσω".

Οι δυο άδελφές είχαν φύγει
πριν από ένα μήνα για το Χά-
ουστον, μαζί με το δικηγόρο
Βίκτορ Ίνς και κάποια μίς
Μίμς. Ο δικηγόρος αυτός είχε
απολαβεί να διαβεί τα χρη-
ματά της Έλαιοζας σε επιχειρή-
σεις πετρελαίων. Κι' η Μπέατρίς
είχε έπιμείνει να πάη μαζί
τους, γιατί δεν έμπιστευόταν στην κρίσι της άδελφής της.

Ο Νέλμς έφυγε άμέσως για την Ατλάντα, για να μάθ
περισσότερες λεπτομέρειες. Σταμάτησε λίγο στο Χάουστον
κι' έλαβε μέρος στις άκαρπες έρευνες της αστυνομίας, που
έψαχνε παντού για το πρώτο της Μπέατρίς. Η Έλαιοζα, ο
Ίνς κι' ή μίς Μίμς είχαν εξαφανισθεί, δίχως ν' αφήσουν ί-
χνη. Το κείμενο του αινιγματικού τηλεγραφήματος βοήθησε
τόν τηλεγράφο. Ήταν όμως δακτυλογραφημένο, κι' έτσι
δεν μπορούσε να εξακριβωθεί ποιος το είχε συντάξει.

Ο Μάρσαλ Νέλμς πίστεψε ότι ή Έλαιοζα είχε σκοτώσει
την άδελφή της κι' ότι είχε ξεκινήσει έπειτα για να βρή
κι' αυτόν. Συμπεράνε ακόμη ότι ο Ίνς κι' ή μίς Μίμς, ξε-
ροντας το σχέδιό της, του είχαν τηλεγραφήσει για να φυ-
λάγεται.

Όταν όμως έμαθε από τη μητέρα του όσα δεν είχε μπο-
ρέσει να του εξήγηση ή ίδια τηλεφωνικά, άρχισε ν' άμφι-
βάλλη αν συνέβησαν έτσι τα πράγματα...

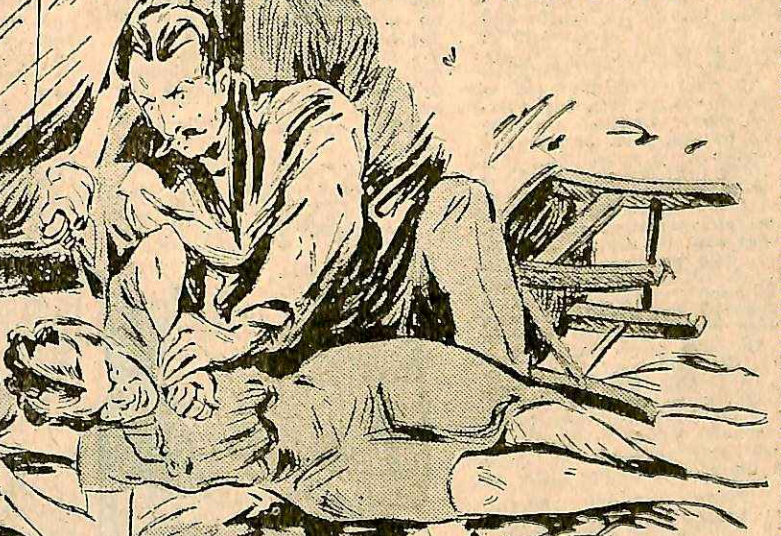
Η Έλαιοζα είχε παντρευτεί πρό 3 χρόνων, είχε άτυχήσει
στο γάμο της, είχε γνωρίσει τον Ίνς και του είχε αναθέ-
σει την υπόθεσι του διαζυγίου της. Ο Βίκτορ Ίνς ήταν
ένας άντρας ώραιος και μορφομένος, άς 50 ετών, με ισχυ-
ρή γοητεία. Είχε ταξιδέψει πολύ στην Ανατολή κι' είχε με-
λετήσει τις ασιατικές θρησκείες. Σκόπευε δε να πάη να
ζήσει μόνιμα στις Ίνδies και να ιδρύσει μία δική του θρη-
σκεία. Η Έλαιοζα τον έρωτεύθηκε, κι' έκείνος τη βεβαίωσε
πως ήταν ή γυναίκα που όνειρευόταν. Της υποσχέθηκε να
παντρευτούν, όταν θαπαιρνε το διαζύγιό της, και να φύγουν
μαζί για τις Ίνδies.

Στο μεταξύ, την έπεισε να του έμπιστευθή ένα μέρος απ'
τά 100.000 δολάρια που είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα
της, για να τα διαθέσει σε μετοχές πετρελαίων.

Πέρασαν 2 χρόνια. Η Έλαιοζα έδινε όλοένα κι' άλλα χρη-
ματά στον Ίνς. Τέλος, έξεδδθη το διαζύγιο. Η Έλαιοζα
φανέρωσε τότε στη μητέρα της και στην άδελφή της τις σχέ-
σεις της με τον Ίνς και τα σχέδιά τους. Έκείνες υποψία-
σθηκαν πως έπρόκειτο για ένα απατεώνα, στάθηκε όμως ά-
δύνατο να πείσουν την Έλαιοζα. Ο δικηγόρος την έκανε ό,τι
ήθελε. Το περίεργο δε είναι ότι ακόμη κι' ή τόσο θετική

Μπέατρίς έπηρεάσθηκε από τη γοητεία του,
όταν τον γνώρισε!
Ο δικηγόρος ζήτησε κι' άλλα χρήματα
απ' τη νεαρή ζωτοχήρα.

— Πούλησε ό,τι κι' αν έχης! της σύστησε.
Γρήγορα όμως, τώρα που υπάρχει μία λωμ-
πή ευκαιρία να σε κανω έκατομ-
μυριούχο! Ύστερα θα παντρευτού-
με και θα φύγουμε για τις Ίνδies.
Κι' ή Έλαιοζα άκούθησε τη
συμβούλη του. Ύστερα στις 12 Ί-
ουνίου 1914, έφυγε μαζί του για το

Ο Ίνς άφού σκότωσε τις δυο ά-
δελφές του, κοιμήθηκε τα πτώμα-
τά τους...

Τέξας, για την επείγουσα που
σχεδίαζε ο Ίνς. Τους άκόλου-
θησε και ή μίς Μάργκαρετ Μίμς,
μία μεσοκόμη κι' άσημαντη γυ-
ναίκουλα, που την παρουσίαζε
ως θεία του. Η Μπέατρίς έ-
πείμενε να συνοδέψη την άδελ-
φή της.

Αυτά διηγήθηκε στο Μάρσαλ
Νέλμς ή μητέρα του. Ο νέος τότε πείσθηκε πως είχαν δο-
λοφονηθή κι' οι δυο άδελφές του, κι' όρκίσθηκε να έκδικηθή.
Πρώτα απ' όλα, έκαμε μία συστηματική έρευνα κι' άνα-
κάλυψε κάτι έκπληκτικό: ότι ή δθεν θεία του Ίνς ήταν
στην πραγματικότητα γυναίκα του! Σίγουρα λοιπόν θαχαν
συμωτήσει για να βαλουν στο χέρι τα χρήματά της. Ε-
λοίζας!... Ύστερα εξακρίβωσε ότι ένα τσέκ της Έλαιοζας
είχε εξοργισμένη απ' τον Ίνς στη Νέα Όρλεάνη. Πήγε σ'
αυτή την πολι και βεβαίωσε ότι τα τέσσερα πρόσωπα
που αναζητούσε, είχαν μείνει σ' ένα ξενοδοχείο με ψευδώνυμα.

Ο έρασιτέχνης ντέτεκτιβ άνεκάλυψε έπειτα μία βιλλίτσα,
όπου είχαν μείνει τα τέσσερα αυτά άτομα, στο Σάν Άντο-
νιο. Τώρα ήταν έγκαταλελειμένη. Η αστυνομία βρήκε
τους τοίχους της κρεβατοκάμαρας γεμάτους αίματα! Της
πίσης σε μία γωνία του κήπου, βρέθηκε ένα παπούτσι της
Μπέατρίς. Και μία ανατριχίλαστη ανακάλυψις: Η
είχε προμηθευθή, σ' αυτή την πολι, δυο χασάπικα μαχαίρια
και μία μεγάλη μηχανή του κιμα. Έξ άλλου, σ' ένα κοντύνο
ξεροπήγαδο, βρέθηκαν κάμποσα κόκκαλα ανθρώπινα...

Ο Νέλς μπόρεσε τότε ν' αναπαράστηση το φριχτό έγ-
γραφο. Άφού είχε σκοτώσει τις δυο άδελφές του, ο Ίνς είχε
κοιμάται τις πτώματά τους, είχε άλσει τις σάρκες τους,
είχε θρυμμάτισε τα κόκκαλά τους κι' είχε πετάξει ίσως στα
σκυλιά τον άμορφο έκείνο πολύτο!

Έπιμένοντας στις έρευνες του, κατάφερε ν' άνοκαλύψει
την κρυφή του δικηγόρου και της γυναίκας του, σε μία
καμπαόλι του Όρεγκον.

Η αστυνομία τους συνέλαβε. Μα ο σατανικός Ίνς ήξερε
ότι δεν μπορούσε να σπρηχθή κατηγορία για φόνον έναντίον
του χωρίς να βρεθούν τα πτώματά! Ο Νέλμς νομισε για
μία στιγμή πως θα πήγαιναν χαμένες όλες οι προσπάθειές
του και πως θαμενε άτιμωρητός ο δολοφόνος! Έπέμεινε ό-
τι τόσο κι' έπέτυχε την καταδική του Ίνς για άπάτη και της
έτών φυλάκισι στα φοβερά κάτεργα της Γεωργίας και
γυναίκας του σε 3 έτών. Ο Μάρσαλ είχε έκδικηθή έστω και
μερικα. Η γυναίκα του Ίνς έπαθε φυματίωση και πέθανε
στη φυλακή. Ο δικηγόρος βγήκε απ' τα κάτεργα σε μία
66 ετών, σωστό ανθρώπινο ράκος. Και πρί ντεπάνη, με μία
έπιστολή του, προς την αστυνομία, άπεκάλυψε το έγκλημά
του όπως ακριβώς το είχε αναπαράστησει ο Νέλμς...

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Δυστυχισμένοι: Με το δίκιο σας θεωρείτε τη ζωή σας μαρτυρική, γιατί δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα για ένα οικογενειακό από το να γυρίσει στο σπίτι του και να αντιμετωπίσει σκηνές και νεύρα. Ξέρω ότι και τέτοιες γυναίκες, ξεβεβελούν τα στήθια, αλλά θα μου επιτρέψετε να σας πω, ότι φταίτε και σεις. Έπρεπε, από την πρώτη στιγμή, να δώσετε στη γυναίκα σας να καταλάβει, ότι δεν είστε διατεθειμένοι να δεχέστε ούτε σκηνές, ούτε νεύρα. Οτι δεν έκαμπετε ώστόσο τότε, πρέπει να το κάμπετε τώρα, γιατί μόνο έτσι θα σώσετε και τον εαυτό σας και την οικογένειά σας. Ν' αλλάξετε τακτική και να πείτε στη γυναίκα σας κατηγορηματικά, ότι σκεφθήκατε πως η μόνη λύση για την εύτυχία και των δύο σας, είναι το διαζύγιο. Θα τρομοκρατηθεί έτσι, όταν αντιληφθεί, ότι είστε αποφασισμένοι να φτάσετε στα άκρα, θα επιβληθεί στον εαυτό της και θα βρει κι' εκείνη την ησυχία. Προσέξτε όμως να παίξετε καλά το ρόλο σας.

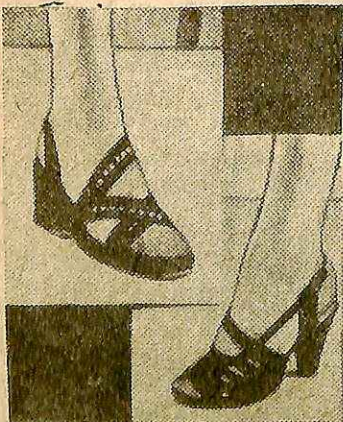
ΓΙΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Είπαμε πολλές φορές, ότι τα εξαρτήματα παίζουν τον κυριώτερο ρόλο στο γυναικείο ντύσιμο, αλλά κάθε χρόνο όλο και μεγαλύτερη σημασία δίδεται στις λεπτομέρειες αυτές. Και οι λεπτομέρειες είναι πολλές.

Ας πάρουμε ένα προϊόν μοντέλο, που να είναι ένα ελαφρύ ταγιέρκι λινό, ή ένα μονοκόμματο φόρεμα, από σαντούν ή από τσελβόλ ή ημίλινο.

Επιβάλλεται, λοιπόν, μ' αυτό ή κρεμαστή τσάντα, δερμάτινη ή ναύλον, σε σχήμα ταγαριού. Το χρώμα της θα είναι κάτι που να ταιριάζει με τα φορέματά μας: άσπρο, μπλε ή κόκκινο. Ωραίες είναι και οι τσάντες από χρωματιστή ψάθα και δέρμα ή από ύφασμα σκωτσέζικο και δέρμα. Άλλα δεν σας τις συνιστούμε, αν τα φορέματά σας είναι φανταζικά. Προσαρμόζονται καλύτερα με μονόχρωμα φορέματα. Οι δίχρωμες αυτές τσάντες γίνονται, σε διάφορα σχήματα, σαν μικρές βαλίτσες, σαν βαρελάκια και σαν ταγαρία. Έχουν δε κλείσιμο εκλαίρ, φερμουάρ ή πλαστό κορδόνι.

Ερόνιμα στα παπούτσια. Αν είναι δυνατόν, τα συνδυάζουμε με την τσάντα, όσον αφορά το χρώμα. Όσο για το σχέδιο, θα προτιμήσουμε ελαφρά σάνδαλα.

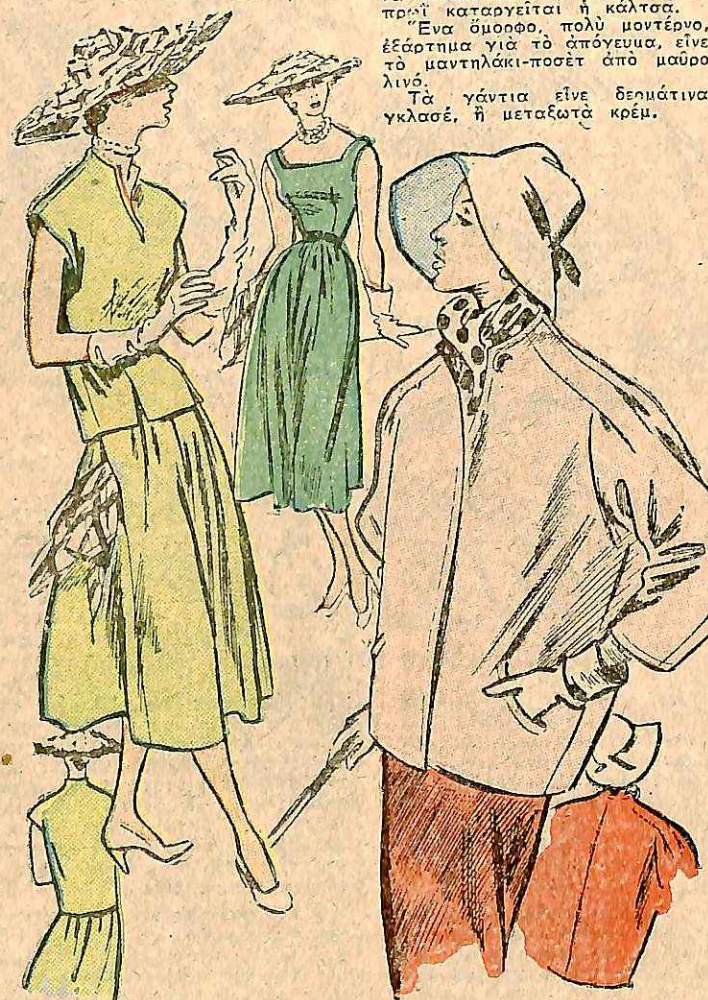

Απογευματινά σάνδαλα.

Καπέλλο - γάντια - ζώνη

Καπέλλα πρωινά είναι φυσικά τα κανονικά από μαλακία και λεπτή νάβα ή από λινό σε διάφορα χρώματα, για να μπορούμε να συνδυάσουμε το χρώμα που ταιριάζει με την τσάντα μας. Γάντια συνήθιζαν πολύ τα τρυπτά μεταξωτά ή βαμβακερά και τα πλεκτά, σε χρώμα λευκό, μπλε ή κρέμ.

Ζώνες πρωινές θα ιδούμε πολ-

λές από δέρμα, από στριφτό σπάγγο και από κανάβι. Μη ξεχνούμε όμως και τις όμορφες φαντές και τις Μικονιτικές, που μ' ούν να φορεθούν με ωρισμένα πρωινά φορέματα.

Οι πρωινές εσάρπες είναι τραγανόκρια από βουάλ σε διάφορα λεπτά χρώματα, ή σε σχήμα εσάρπες. Φοριούνται με τα φορέματα, δεμένες αφελέστατα σε φιάγκο ή υπαίνουν κάτω από τη ζακέττα του ταγιέρ.

Με ταγιέρ επίσης ή και με φορέματα ομοιόζι, που έχουν τσεπρούλες στο κορσάκι, είναι απαραίτητη η «ποσέτ», δηλαδή το μαντηλάκι που υπαίνει στην άριστη τάση με τις τέσσερις άκρες να εξέχουν λίγο, όχι όμως υπερβολικά.

Απογευματινά εξαρτήματα

Το πρώτο που αλλάζει είναι η τσάντα. Έχει έντελως διαφορετικό σχήμα. Μπορεί να είναι κρεμαστή, αλλά θα είναι στενότερη από δερμα ή από ύφασμα, που να ταιριάζει με τα διά-

φορα φορέματά μας. Το κόκκινο και το μπλε, είναι δυο από τα καλύτερα χρώματα, μη ξεχνούμε όμως και το μαύρο γυαλιστερό, που προσαρμόζεται σ' όλα τα φορέματα.

Τα καπέλλα είναι και μεγάλα, αλλά και μικρά, με μισά βελόκια στο ίδιο χρώμα του καπέλλου.

Τα απογευματινά παπούτσια είναι σκαρπίνια με διάφορες «βαριασιόν» ή γόδες. Όλα είναι δερμάτινα σε διάφορα χρώματα σκέτα ή με ανάμιξι σαύρας.

Με άσπρο απογευματινό φόρεμα σαντούν ή μεταξωτό, φορούμε λευκά σκαρπίνια ελαφρά, από σουέντ. Λέγοντας ελαφρά, εννοούμε, ότι μπορεί να έχουν το σχήμα του σκαρπινιού, αλλά με λαιρούδες ή θα έχουν μια μπαρέτα.

Το ξεκάλλτωμα δεν φαίνεται να επικρατήσει εφέτος. Μόνο το πρώτο καταργείται ή κάλτσα. Ένα όμορφο, πολύ μοντέρνο, εξάρτημα για το απογευμα, είναι το μαντηλάκι-ποσέτ από μαύρο λινό.

Τα γάντια είναι δερμάτινα γκλασέ, ή μεταξωτά κρέμ.

Τσάντα από δέρμα κοκοδεύλου.

Ένα απαραίτητο σχεδόν εξάρτημα, είναι μία μεγάλη εσάρπα, που τοποθετείται πότε στον λαιμό και πότε δένεται στη μέση.

Ένα όμορφο λουλούδι είναι κορφομένο στο κορσάκι και τα γάντια είναι δερμάτινα, μακρὰ ως τους αγκώνες ή δαντελλένια μαύρα.

Χρειάζεται επίσης ένα μπολερό ή μία μικρή μπέρτα, που κλείνει με φιάγκο.

Οι βεντάλιες έκαναν δειλά-δειλά την εμφάνισή τους και οι κυρίες είχαν παλιές βεντάλιες κάνουν τη φιογούρα τους. Η μοντέρνα βιομηχανία δεν θα επιτύχει ποτέ τα κομψοτεχνήματα της παλαιάς εποχής.

Ταγιέρ καλοκαιρινά

Όλες τ' ανοικτά χρώματα χρησιμοποιούνται για τα καλοκαιρινά ταγιέρ: Μπλε σιέλ, κιτρίνο, γουσαφι, γκρι σάμπλ, ροζέ, αμέθυστον, βερ-Νίλ.

Τα σχήματα της ζακέττας ποικίλλουν. Είναι σταυρωτές, με-ρίτες, με τρεις πένες σε κάθε πλάι, με μικρή στρογγυλή μπασκα, με μανίκια τρουά-κάρ και νεβέρ, με δύο σιρίδες κουμπιά δυο και δυο. Με φούστα όλη πλισσέ.

Άλλες ζακέττες έχουν μεγάλο άνοιγμα στο στήθος, από το οποίο φαίνεται όλο το πλαστρον της μπλούζας. Κάτω από αυτό το άνοιγμα, είναι τοποθετημένα τέσσερα κουμπιά «γκλαλίτ» και η ζακέττα σχηματίζει υπάλληλη μπάσκα. Η φούστα είναι μάλλον στενή, με μία πιέτα πίσω.

Άλλα ταγιέρ έχουν πολύ κοντές και ριχτές βέστες, που τελειώνουν με κολλημένο στρογγυλό γιακαδόκι και φιογκάκι από μαύρο βελούδο. Το κνημιαίο τους είναι ίσιο και τοποθετημένο πολύ χαμηλά με δύο κουμπιά.

Τα ύφασματα που χρησιμοποιούνται γι' αυτά τα ταγιέρ, είναι σαντούν, λινό χρωματιστά και ημίλινα.

Με πολλά απ' αυτά, δεν φοριούνται μπλούζες, αλλά μόνο πλαστρον.

Τα φιογουρίνια μας

Το πρώτο φιογουρίνι μας σας παρουσιάζει ένα φορεμάκι απογευματινό από λινό σε χρώμα ποσειδον-ρεζέντ. Ο μπουστός δεν έχει μανίκια και η φούστα έχει πολλές σιρίδες. Το καπέλλο είναι από ψάθα σε χρώμα φυσικό ή στο ίδιο μεγάλο σχήμα.

Συνεπληρώνεται με μία ομοιόμορμη κακάδα, που σας δείχνει το δεύτερο φιογουρίνι μας.

Το τρίτο φιογουρίνι είναι ένα κορσάκι σπορτίβ από λινό-Ντενιμ, σε γράνα ροζ, με ριχτή ζαντετούλα κόκκινη και κόκκινο μαλακό λινό καπελάκι, σε σχήμα λου-ντε-μπε.

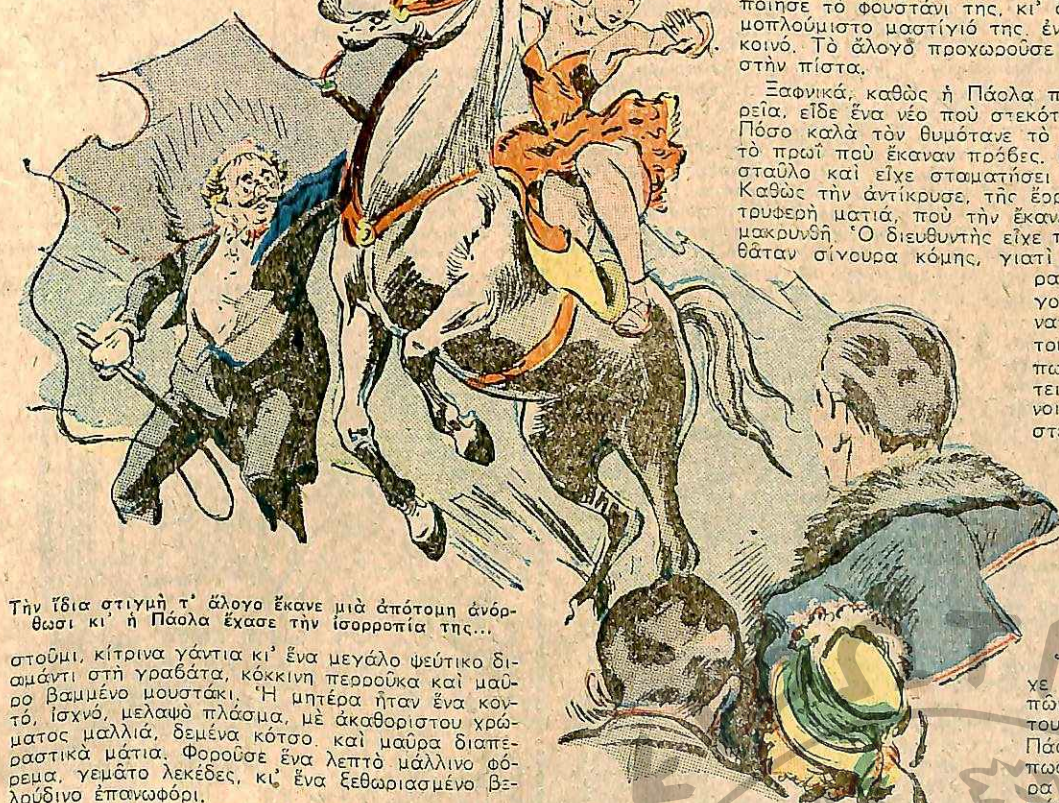
Η τσάντα είναι από δέρμα κοκοδεύλου και τα υποδήματα είναι απογευματινά σάνδαλα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δραματικό διήγημα

Η παράσταση του τσίρκου συνηχούσαν. Μια ακροβάτιδα μπαλντοβανιέ μέσα σε δυο τσέρκια που έτρεχαν γύρω-γύρω στον στίβο, δυο κλόουν έκαναν τις συνηθισμένες τούμπες τους και το απλοϊκό κοινό, που γέμιζε τις κεοκίδες του αμφιθεάτρου, χειροκροτούσε, όπως πάντα. Μια όλιγοπρόσωπη ορχήστρα, με τρουμπέτες και ταμπούρα, έπαιζε το βάλε του Δουνάβεως!

Σε μία γωνιά των παρασκήνιων, στεκόταν ολόκληρη η οικογένεια. Ο πατέρας ήταν ένας κοντόχοντρος άντρας, με πολύ στενό μαύρο κο-

Την ίδια στιγμή τ' άλλοι έκανε μια απότομη ανόρθωση κι' η Πάολα έχασε την ισορροπία της...

στούμι, κίτρινα γάντια κι' ένα μεγάλο ψεύτικο διαμάντι στη γραβάτα, κόκκινη περούκα και μαύρο βαμμένο μoustaki. Η μητέρα ήταν ένα κοίτο, ισχνό, μελαγχολικό πλάσμα, με ακαθόριστο χρώματος μαλλιά, δεμένα κότσο, και μαύρα διατεταστικά μάτια. Φορούσε ένα λεπτό μάλινο φόρεμα, γεμάτο λεκέδες, κι' ένα ξεθωριασμένο βελούδινο έπαυλοφορι.

Βλέποντας την κανείς δεν θα μπορούσε να μαντέψει πως στον καιρό της ήταν μια καλή ιππεύτρια και πως στεκόταν όρθια πάνω στη ράχη ενός ούγγαρεζίκου αλόγου κάτω από τους ήχους της τρουμπέτας και του καμπούκιου, ενώ οι κλόουν έκαναν τούμπες τους μέσα και ο κόσμος ξεφώνιζε από τον ενθουσιασμό του. Τώρα καθόταν τις περισσότερες φορές πίσω από την πόρτα και μάζευε τα εισιτήρια. Εκείνη το βράδυ ήταν ελεύθερη, έπειδη η κόρη της η Πάολα έπρόκειτο να κάνει την πρώτη της εμφάνιση.

Αυτό ήταν ένα σπουδαίο γεγονός για την οικογένεια, γιατί όταν οι άρτιστες γερνούν, τους ζουν τα παιδιά τους. Ο πατέρας γίνεται ιμπερσάριος και υπογράφει τα συμβόλαια με τις πούλιες και τις χρυσές γιολάντες.

Ο μπαμπάς και η μαμά Λαντράνο ήταν γέροι και σπρίζανε πιά όλες τις ελπίδες τους στην κόρη τους. Ήταν βέβαιοι ότι κάποτε θα έκανε την τύχη της, μόνο νάτανε λίγο έξυπνη και να έμενε φονδιωπή, προσέχοντας να μην πέσει στα δίχτυα του πρώτου τυχερού. Κι' έπειτα θα μπορούσε να γίνει κι' αυτό: να παντρευτεί με κανένα κόμητα ή βαρόνο, ίσως και με κανένα πρίγκιπα ή με κανένα πλούσιο τραπεζίτη...

Κι' ήταν διόρφορ στ' αλήθεια, η μικρή Πάολα, καθώς στεκόταν τώρα εκεί, λίγο ντροπαλή και περισσότερο φοβισμένη, με υπέροχη με τη δροσερή φρεσκάδα της νεότητάς της, με τα λαμπερά μαύρα μάτια της και τα πλούσια εβένια μαλλιά της, που τα στολίζουν λίγα μεγάλα τριαντάφυλλα.

Από την πλατεία ακούστηκαν χειροκροτήματα. Το προηγούμενο νύμερο είχε τελειώσει. Τώρα ήταν η σειρά της Πάολας. Κάποιος έφερε ένα χιονόλευκο αλόγο. Η μαμά Λαντράνο πήρε προσεκτικά από τον ώμο της κόρης της το μανδύα και η Πάολα εμφανίσθηκε σ' όλη τη γύλη της κορμοστασιάς της. Η μαμά Λαντράνο τακτοποίησε με φρονιδα το κοινό μουσελινένο φουστάνι της στερεώσε το μπουκέτο με τα τριαντάφυλλα στον ώμο της και συμάζεψε λίγο τα

Το πρώτο ΜΠΟΥΚΕΤΟ

μαλλιά της. Ύστερα φίλησε την κόρη της ενώ δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

Η Πάολα βημάτισε πάνω στο μικρό σανίδι που ήταν δίπλα στην είσοδο της πίστας. Ύστερα φίλησε τον πατέρα της και τούδωσε το χέρι της. Ο μπαμπάς Λαντράνο με το στερεότυπο τεχνητό χαμόγελο προχώρησε στην είσοδο. Η μουσική έπαιζε μια θορυβώδη μελωδία καντρίλλιας, η αύλα μαζεύτηκε προς τα πλάγια, οι

ίπποκομοί με τις φανταχτερές στολές τους μπήκανε στη γραμμή κι' απ' τις δυο πλευρές της εισόδου, κι' η Πάολα ταλαντεύθηκε, κρατώντας το χέρι του πατέρα της ενώ χειροκροτούσε το κοινό. Σε μία στιγμή φάνηκε σαν να τα είχε χάσει, τρουαγμένη από τα φώτα και τα κεφάλια των θεατών που νόμιζε πως γύριζαν ολόγυρά της. Ύστερα όμως πήρε θάρρος και πήδησε με χάρη πάνω στο αλόγο, τακτοποίησε το φουστάνι της, κι' άρχισε να παίζει με το ασημοπλούμιστο μαστίγιο της ενώ έριχνε κορφές αμύγδαλες στο κοινό. Το αλόγο προχωρούσε με ρυθμικό καλπασμό γύρω στην πίστα.

Ξαφνικά, καθώς η Πάολα περνούσε μπρος από τα θεωρεία, είδε ένα νέο που στεκόταν κρατώντας ένα μπουκέτο. Πόσο καλά τον θυμότανε το νέο αυτό! Τον είχε ξαναδεί το πρωί που έκαναν πρόβες. Είχε περάσει μέσα από τον σταύλο και είχε σταματήσει στην είσοδο των ήθροπων. Καθώς την αντίκρισε, της έριξε μια τολμυρή αλλά τόσο τρυφερή ματιά, που την έκανε να κοκκινίσει και να απομακρυνθεί. Ο διευθυντής είχε πη πως ήταν ένας κόμης, και θάταν σίγουρα κόμης, γιατί ήταν πολύ κομψός και ωραίος. Ένα ακριβό παλτό με γούνινο γιάκκι τούλιγε το αδύνατο κορμί του, το πρόσωπό του ήταν κανονικό, αλλά κάπως γλωμό, κι' είχε ένα σκοτεινό κύκλο γύρω από τα ανοιχτόχρωμα μάτια του. Τώρα στεκόταν πάλι εκεί και την κύταζε με την ίδια τρυφερή ματιά, ενώ κρατούσε ένα μπουκέτο στο χέρι του. Αυτό το προώριζε για εκείνη, δίχως άλλο. Η καρδιά της χτύπησε από χαρά.

Ήταν, αλήθεια, ένας όμορφος και καθώς πρέπει κύριος, κι' αυτό θα ήταν το πρώτο της μπουκέτο!

Ο μπαμπάς Λαντράνο έτρεξε πλάι στο αλόγο και χτυπώντας στον αέρα το μαστίγιο του, το έκανε να καλπάσει. Η Πάολα είχε κάνει μερικά έντυπασια γυμνάσματα κι' ύστερα πήρε μια χαριτωμένη πόζα πάνω στη ράχη του αλόγου, ενώ το κοινό ξεσπούσε σε χειροκροτήματα. Καθώς περνούσε πάλι εκείνη τη στιγμή από μπρος του, ο νέος έσκυψε και πέταξε το μπουκέτο, σηματοθεύοντας το στήθος ακριβώς της Πάολας. Εκείνη τόπισσε χαμογελώντας, με την ίδια στιγμή το αλόγο έκανε μιά απότομη ανόρθωση. Η Πάολα έχασε την ισορροπία της. Έπεσε με το κεφάλι απάνω στο διάζωμα κι' έμεινε αναίσθητη, ενώ το ένα της χέρι, παρ' όλες τις σπασμαδικές κινήσεις του, κρατούσε ακόμα το μπουκέτο. Το κοινό άσπεσε μιάν όμορφη κραυγή ούρρας και ο μπαμπάς Λαντράνο είδε σαν μαδική κοινή στην κόρη του και τη μετέφερε μέσα. Η μουσελινένη κοπέλα στην κόρη του και τη μετέφερε μέσα. Η μουσελινένη έπεσε να παίζει και μέσα στην πλατεία αντήχασε ένας ακαθόριστος θόρυβος. Ο νεαρός κύριος, με το πρόσωπο καπνίζωμο, σηκώθηκε αμέσως κι' έφυγε. Στα παρασκήνια, η Πάολα ήταν ξεπλωμένη με τα μάτια κλεισμένα, ενώ πνιξε πάνω στο στήθος της το μπουκέτο.

— Αυτό το καταραμένο μπουκέτο φταίει! είπε ένας κλόουν. — Ήταν το πρώτο μπουκέτο της! είπε η μητέρα της. — Ένα συνήθισμένο μπουκέτο! πρόσθεσε ένας ιπποκόμος. — Είναι από αγριολούλουδα, είπε η μητέρα, κι' αυτά δεν μαραίνονται. Το πρώτο μου μπουκέτο έμενα, ήταν από τριαντάφυλλα πολύ ακριβά!...

Στο μεταξύ η Πάολα εξακολουθούσε να είναι αναίσθητη. Μονάχα μία φορά ανοίξε τα μάτια της, εσπίασε χαμογελώντας το μπουκέτο στο στήθος της και τα έκλεισε πάλι για πάντα. Είχε αφήσει τον κόσμο αγνώστου αιώνα, ανάμεσα σε μία θύελλα από χειροκροτήματα. Είχε πάρει και το πρώτο της μπουκέτο. Δεν ήταν κανένα ακριβό μπουκέτο πριμάντας με υπέροχα τριαντάφυλλα, που μαραίνονται τόσο εύκολα και που συχνά μία θεατρίνα πρέπει να τα πληρώσει με τόν έρωτά της. Ήταν ένα συνήθισμένο μάτσο αγριολούλουδα, που όχι μόνο δεν μαραίνονται, αλλά μπορούν και να στολίσουν έναν τάφο...

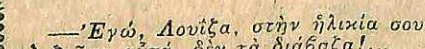
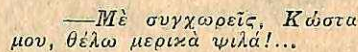
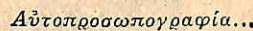
ΛΑΡΣ ΝΤΙΛΛΙΓΚ

Οἱ θρεπτικὲς τοὺς ἰδιότητες

Σύμφωνα με τον δόκτορα Άντρι	Λεκλέρ, η
αύσταση του ροδάκινου, στα 100 γραμμα-	ρια, χωρίς
τα κουκούτσια, είχε η	ακόλουθη:
Νερό	80 γραμ.
Υδατάνθρακες	7 »
Σάκχαρο	4,6 »
Όξινα	1 »
Λευκωματώδη ουσία	0,5 »
Τέφρα	0,7 »
Κυτταρίνη	6,2 »

νει ένα κάψιμο στο στομάχι. Άλλα και τ
μὴ εὐαίσθητος ὄργανο δὲν πρέπει νὰ κάνουν

53

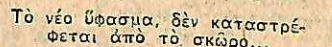

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1

ΚΑΛΛΟΝΗ

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

МАТИ—КХАТИ

Τὸ νέο ὕφασμα, δὲν καταστρέφεται ἀπὸ τὸ σκῶρο...

“Ας ἐλπίσωμε ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἔ-
γουμε τὸ «ντάκρον» καὶ στὴν Ἑλλάδα.

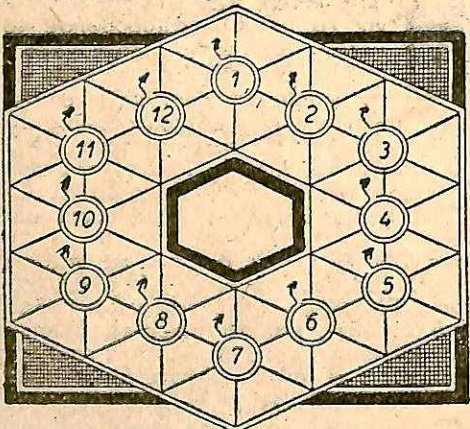

ἐπιηρέαζον τὰ προτερήματα

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε άσπιο του σχεδίου από τα τοποθετημένα μιά λέξη των 6 γραμμάτων, αρχίζοντας από το

σημείο όπου βρίσκεται το Βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

- 1) Πλήνιο δοχείο.
- 2) Οι νόμοι τα ποσοστατεύουν.
- 3) Στενοχωρία (δου.).
- 4) Σκοτεινή.
- 5) Έκοψε μια ιστορική κόμη.
- 6) Νηστήσια φαγητά.
- 7) Διαλεχτό αλεύρι.
- 8) Μέρος του σώματος.
- 9) Σπίτι (καθ.).
- 10) Ίσταται.
- 11) Συμβολον άδυναμίας (μεν.).
- 12) Τόπος γεννήσεως.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η δεξαμενή

Μία δεξαμενή έχει τρεις κρουνοί στο κάτω μέρος της. Αν ανοίξει ο πρώτος, αδειάζει η δεξαμενή σε 15 λεπτά της ώρας. Αν ανοίξει ο δεύτερος, αδειάζει σε 30 λεπτά. Αν ανοίξει ο τρίτος, αδειάζει σε 45 λεπτά. Σε πόση ώρα αδειάζει, αν ανοίξουν κι' οι τρεις συγχρόνως;

Τα τρία ρολόγια

Φθάνοντας σ' ένα σταθμό για να πάει το τραίνο, ένας ταξιδιώτης παρατήρησε ότι τα ρολόι του πάει τρία τέταρτα της ώρας μπροστά. Το ρολόι του σταθμού έχει σταματήσει πού ένδεκα ώρων, κι' ένα άλλο, αντικουλό, πού τοίαν ώρων. Τη στιγμή εκείνη ξεκινάει το τραίνο. Τα τρία ρολόγια (δ-γι) με τη σειρά πού τα αναφέρουμε πύ πάνω) δείχνουν 5 και τέταρτο, 9 ακριβώς και 9 και τέταρτο. Μπορείτε, μ' αυτά τα στοιχεία, να βρείτε ποιά ήταν η ώρα αναχώσεως του τραίνου;

Ερωτήσεις

- 1) Πότε κατέλαβε ο Άννιςας τη Ρώμη;
- 2) Οι φωτισθέντοι πού περιβάλλουν τα κεφάλια των αγίων, ενοσημοποιούνται και πού Χριστού;
- 3) Είπε αλήθεια ότι η σαλαμάνδρα μπορεί να ιδεί πώς τα βεία και πώς τ' αοιστέρα συγχρόνως;

Δογματικώς λεξιγραφος

Ταχυδρομικό γρατί
Βάρος γίνεται —τί θάμα!—
ένα βέλα μόνο αν βνή
και στη θέοι του υπή... γράμμα.

Δημιώδες αίνιγμα

Δύο μαννάδες βλέπω μπρος μου,
καθεμιά μ' ένα παιδί.
Μα μετά και βγάω τρείς
και σαστίζει ο λογισμός μου.

Δογματικώς

Ποιά είναι κείνο το παλί,
πού όταν σε σιωπεί
με κρύο ή ζέση, αδιάφορο
αμέσως σε κομάνει;

Μεταμορφώσεις

- 1) Ο ΠΟΛΟΣ με 3 μεταμορφώσεις να γίνει ΠΑΡΟΣ.
- 2) Ο ΠΟΡΟΣ με 4 μεταμορφώσεις να γίνει ΜΗΛΟΣ.

Οι αδελφοί της

— Πόσες αδελφές έχεις; ρώτησαν, τη Νίτσα Πάντου.

- Δύο, απάντησε εκείνη.
- Και πόσους αδελφούς;

— Ά, αυτό να το βρείτε υό-
νος σας. Η αδελφή της υπέ-
ρας μου, η κ. Ντάνου, έχει δυο
παιδιά πάρα πάνω από τη νε-
τέρα μου. Στην οικογένεια
Ντάνου, τα αγόρια είναι περισ-
σότερα κατά τρία απ' τα κο-
ρίτσια. Κι' ο άσπιος των ά-
γοριών της δικής μας οικογε-
νείας, πολλαπλασιαζόμενος με
τον άσπιος των κοριτσιών της
οικογένειας Ντάνου, είναι με-
γαλύτερος κατά τρία από το
γινόμενο των αγοριών της οί-
κογένειας Ντάνου και των κο-
ριτσιών της δικής μας.

Πόσους αδελφούς είχε η Νί-
τσα;

Μαγική αντωνυμία

Αλλάζοντας ένα γράμμα των
κείμενων λέξεων με μία αναφορική αν-
τωνυμία, πάντοτε την ίδια, να σχηματί-
σετε χωρίς κανένα αναγραμματισμό
άλλες τόσες λέξεις:

- 1) Κίτσα 2) Νέος 3) Χίος 4)
Πρός 5) Κόρα 6) Ίσα 7) Βίος.

Αριθμητικό παιχνίδι

Μεταξύ των αοιθιών:
40 10 3 50 3
των οποίων η σειρά δεν θα αλλαγή,
να τοποθετηθούν τα αριθμητικά σημεία:
+ — ×

κατά τρόπον ώστε το αποτέλεσμα των
διαφορών πράξεων να είναι υπέν.

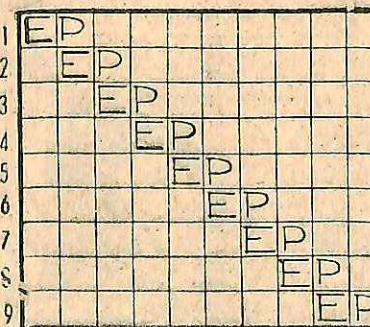
Δογματικώς στοιχειογράφος

Χρησιμεύω στο ζωγάφο.
μ' ένα σύμμοιο αν μου βάλης.
μ' ένα βασιλίσσα απ' τον τάφο.
πιστή σύζυγο, θα βγάλης.

Αίνιγμα

Την ίδια νότα γι' κορώνά
φορούσαν επί κεφαλής
σε μυθικά κι' ωραία νούνα
δύο έακουμένοι βασιλείς.

Κλιμακόλεξο

Συμπληρώσατε τα λευκά τετραγώνια
κατά τρόπον ώστε να σχηματί-
στούν 9 οριζοντίως 9 λέξεις των
έκα γραμμάτων με τις ακόλουθες ση-
μασίες. (Η συλλαβή «ΕΡ» θα μετα-
τεθή κλιμακωτά, όπως δείχνει το ανέ-
διο μας).

- 1) Πρωτεύουσα ελληνικού νομού.
- 2) Τις έδωσε ο Λεωνίδας.
- 3) Ακατάδεκτος.
- 4) Μένας κατακτητής του 14ου αι-
ώνος.
- 5) Γυναικείο ελάττωμα.
- 6) Περίφημη αυτοκρατορία.
- 7) Θά βόητε εκεί ποικίλα προ-
γυατά.
- 8) Έγουν μεγαλύτερη δύναμη
(οδύ.).
- 9) Βιοηχανική πόλις της Άγ-
γλίας.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ανώφελα και ήλιθια ρεκόρ

Φιλία διαρκείας 7½ ώρ'ον!

Η ζωή, όπως είπα κάποιος συγγραφέας, είναι μία
κωμωδία με χίλιες πράξεις, πού δεν μοιάζουν πο-
τέ ή μία με την άλλη. Κι' ωστόσο, υπάρχουν πάντα
άνθρωποι πού, πληττούν. Και, για να σκοτώσουν
την πλῆξη τους, επινοούν ένα σωρό εξωφρενικές
και παραλογες πράξεις, πού μας κάνουν ν' αναρω-
τιώμαστε αν είναι καλά ή όχι στο μυαλό τους.

Άλλα το μυαλό τους δεν έχει τίποτε! Το μόνο
πού επιθυμούν είναι να ξεφύγουν από το καινό και
το συνηθισμένο και να πρωτοτυπήσουν, αδιάφορο,
αν η πρωτοτυπία τους είναι άσκοπη, ανώφελη ή ι-
σως ήλιθια. Τέτοια π. χ. είναι η περίπτωση του Ντι-
ούκ Πράις, από το Λέινγκτον του Κεντάκι, πού
επιχείρησε να κάμη το γύρο του κόσμου, βαδίζον-
τας προς τα πίσω. Για να είναι σίγουρος για την
πορεία του, είχε στηρίξει πάνω του δυο καθρέφτες,
έναν προς το δεξιό μέρος του κορμιού του κι' άλ-
λον έναν προς το αριστερό!...

Άλλ' η περίπτωση του δεν είναι μοναδική. Ένας
Γάλλος χωρίς πόδια, ο Λούι Σατελαίικ, ηλικίας ση-
μερα 55 χρόνων, επέχειρησε να κάμη το γύρο της
Ευρώπης, σερόνιμος στο έδαφος και διεσχίσε έ-
τσι τη Γαλλία, την Έλβετία, την Άνω Ίταλία, την
Αυστρία, τη Βαυαρία και το Λουξεμβούργο. Έ-
νας Άγγλος, επίσης χωρίς πόδια, ο Τσαρλ Ζιμ-
πελμαν, επέχειρησε να δισχίση τη Μάγνη. Άλλα
παρατηρήθηκε από την προσπάθειά του, αφού κο-
λύμησε μόνον με τα χέρια του επί δωδεκα χιλιά-
μετρα.

Εξ άλλου, ένα από τα πιο περίεργα ρεκόρ αυ-
τού του είδους ήταν το ρεκόρ του Ούγγρου μηχανι-
κού, πού έστοιχημάτισε το 1910 ότι θα διέτρεχε
πεζός τα 180.000 χιλιόμετρα, πού αντιπροσώπευ-
αν το μήκος των σιδηροδρομικών γραμμών, πού ά-
νηκαν στον βασιλέα των αμερικανικών σιδηροδρο-
μων Άστορ. Τη διαδρομή αυτή είχε το δικαίωμα
να την κάμη σε διάστημα τριάντα χρόνων. Αφού,
λοιπόν, περπάτησε επί 25 χρόνια, έμαθε δέκα τέσ-
σερες γλώσσες, διέσχισε πενήντα έξη χώρες και
διεκδύνουσε αναριθμητες φορές τη ζωή του, έ-
φτασε το 1935 στη Γένουα, έχοντας στο ενεργητι-
κό του 173.000 χιλιόμετρα. Επιβιβάσθηκε άμέσως
σ' ένα πλοίο, πήγε στη Νότιο Άμερική και συμ-
πλήρωσε εκεί τη διαδρομή του. Έτσι, κέρδισε το
στοιχείμα του, πού αντιπροσώπευε ένα σημαντικό
χρηματικό ποσό. Άλλ' είχε γεράσει πιά και πέ-
θαινε έπειτα από λίγον καιρό!

Κατά το 1934, ένας νεαρός Αυστριακός ακροβά-
της διέτρεξε την απόσταση μεταξύ Κρότζ και Βιέν-
νης, δηλαδή 200 χιλιόμετρα, περπατώντας πάνω στα
χέρια του.

Αξιοσημείωτη είναι επίσης η περίπτωση ενός
πλουσίου Μουσουλμάνου από το Μπεχάρ, του Άβ-
δούλ Άζίζ, πού έκοιμε το τάμα να πάη πεζός στη
Μέκκα, σταματώντας κάθε πέντε βήματα, για να
πή μια προσευχή. Για να φτάση λοιπόν στην ιερή
πόλι του Μωάμεθ, χρειάστηκε 9 δόκιπρα χρόνια!

Κατά το 1932, εξ άλλου, ένας Λονδρέζος για-
τρός, ο Τζαίμς Έντινγκς, στοιχημάτισε 1100 λί-
ρες ότι, επί ένα χρόνο, δεν θα έλεγε ούτε μιά λέ-
ξη, χωρίς να πάμη να ξελασκή κατά το διάστημα αυ-
τό το επάγγελμά του και κέρδισε το στοιχείμα.

Άλλα να, μερικά γαστρονομικά ρεκόρ:

Ένας Ούγγρος έφαγε μιά μέρα, στο πρόγευμά
του μιά δόκιπρα χίνα ψητή, έξη πιτάτα με αλλαν-
τικά, ένα κιλό φουά-γκρά και έξη μεγάλα ψωμιά,
του ενός κιλού.

Ένας Άγγλος, ο Φρέντερικ Άσεϋ, καταβρόχθι-
σε έκατο στρεΐδια σε διάστημα 9 λεπτών, χωρίς να
βάλη ούτε μιά γουλιά κρασί στο στόμα του.

Ο Γερμανός Ρούντολφ Φίνκ έφαγε 90 βερούκα
μέσα σε 7 μόνον λεπτά.

Ένας Αμερικανός, ο Τσαρλ Όλριμ, έφαγε έπτά
κιλά κρέας, με ρυθμό μισού κιλού σε 30 δευτερό-
λεπτά!

Άλλα ξέρετε ποιά είναι το ρεκόρ του γέλιου; Μιά
ώρα, δεκαοχτώ λεπτά και έντεκα δευτερόλεπτα. Το
έχει δε ένας Νοτιοαμερικανός.

Το ρεκόρ του φιλιού άνηκε σ' έναν κάτοικο της
Βοστώνης. Κατάρθωσε να φιλή μιά νέα στο στό-
μα επί 7½ ώρες χωρίς την παραμικρή διακοπή! Ο-
άπρεπε ίσως να προσθέσωμε ότι αυτή η νέα ή-
ταν πολύ όμορφη!...

Ένα άλλο περίεργο ρεκόρ είναι του Τσέχου Ά-
λφους Σίρον Νίκ, πού ξέρι απ' έξω σαράντα χι-
λιάδες διευθύνσεις. Κι' ωστόσο, ύστερα απέναντι
του Γάλλου Σανά, πού ξέρι απ' έξω όλο τον τηλε-
φωνικό κατάλογο του Παρισιού!

Χρυσή βροχή

Το παρανοθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σ' ένα
μαρμένο χωριουδάκι, ένα αντρόγυνο φτω-
χικό, πού είχε ένα μονάκριβο αγόρι, τον
Ματίς. Από το πρωί ως το βράδυ, πη-
γαιναν στα χωράφια τους, τα περιποιού-
σαν και τα καλλιεργούσαν μονάχοι
τους, γιατί δεν μπορούσαν αλλοιώς να
βγάλουν το ψωμί τους.

Η φροντίδα της ζωής τους ήταν μιά:
Να μεγαλώσουν το Ματίς. Πάλευαν και
φρόντιζαν μονάχοι γι' αυτόν και δεν του
χαλούσαν ποτέ το χατήρι. «Ο,τι κι' αν
ζητούσε ο Ματίς, το είχε. Δεν τον άφη-
ναν ούτε το δαχτυλάκι του να κουνηθή.
Όλη την ημέρα, πού έλειπαν οι γονείς
του, έκλεινε περνούσε με παιχνίδια. Κι'
όταν τούλεγαν, καμιά φορά, να πάη μα-
ζί τους, να δει ή χωράφια, ο Ματίς δεν
το κουνούσε βήμα από το σπιτικό τους.

Έτσι ο Ματίς, παρ' όλο πού ήταν έ-
ξυπνο και ζωηρό παιδί, έγινε ο μεγα-
λύτερος τεμπέλης του κόσμου. Πέρασαν
τα χρόνια. Μεγάλωσε ο Ματίς, μεγαλώ-
ναν κι' οι γονείς του. Μα ο Ματίς έμενε
πάντα ο ίδιος.

Ήρθε όμως καιρός πού άρρώστησε ο
πατέρας του και πέθανε. Ο Ματίς, αντί
τώρα να τρέξη στα χωράφια, στο πόδι
του πατέρα του, άφησε την καμένη τη
μανούλα του, να βασανίζεται και να τα
φροντίζει μόνη της. Η πολλή όμως δου-
λειά, την έρωσε στο κρεβάτι άρρωστη,
και σ' λίγο πέρασε κι' αυτή.

Ο Ματίς τώρα έμεινε έρημος στον κό-
σμο. Κι' όταν σ' λίγο τον βέρισε η πεί-
να, άποφάσισε να πάη να δει την περιου-
σία, πού του άφησαν οι γονείς του.
Έκει όμως, αντίκρισε τα χωράφια γάνε
πνιγμένα στ' αγριόχορτα. Πήγε στο ένα,
ήταν γεμάτο πνιγμένο στις τσουκνίδες,
ήταν πνιγμένο στις τσουκνίδες.

Κάθισε τότε, έδεσε τα χέρια του και
συλλογίστηκε πόσους κόπους χρειάζονταν
για να καθαριστούν.

Τη στιγμή εκείνη, πέρασε από εκεί μιά
γροούλα, πού του ζήτησε έλεημοσύνη. Ο
Ματίς έδωσε, ό,τι είχε άπομείνει στην
τσέπη του και της είπε:

— Πάρε καλή μου γερόντισσα... Το
ξέρω πως δεν θα πλουτίσεις μ' αυτά, άλ-
λά έχω ο δύστυχος έχω τώρα περισσό-
τερες έγνοιες από παράδες!...

— Σ' ευχαριστώ, παιδί μου, του ά-
ποκρίθηκε εκείνη. Η καλή καρδιά δίνει
άξία σ' εκείνο πού μας δίνουν. Κι' έπειδή
με συμπόνεσες, πρέπει να σε ανταμείωω
για την καλωσύνη σου. Θά σου πω ένα
μυστικό, πού μ' αυτό θα γίνης πλούσιος!

— Και ποιά είναι αυτό το μυστικό;

— Ρώτησε περίεργος ο Ματίς.

— Τα χωράφια σου έχουν το χάρι-
σμα της χρυσής βροχής! έλεγε η γερόν-
τισσα. Κάθε τρία χρόνια, βρέχει λίρες
σ' αυτά και μόνο ο νοικοκύρης τους μπο-
ρεί να τις βρή...

— Και τί μπορεί να κάμη κανείς για
να μαζέψη το χρυσάφι;

— Φτάνει μονάχοι να πη: «Χωράφια
δώστε μου πίσω ό,τι σας έδωσα».

Ο Ματίς ρώτησε κι' άλλα πράγματα
τη γερόντισσα. Έπειτα γύρισε στο σπι-
τι του κι' όλη τη νύχτα φανταζόταν τα
χωράφια γεμάτα λίρες. Στην άρχή, φτά-
ναν ως τους άστραγάλους του, ύστερα
ως τα γόνατά του, έπειτα ως τη μέση
του και στο τέλος κολληπούσε στο χρυ-
σάφι!...

Ο μαχαίρας

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τσίτ, τσίτ! όταν περνάς
στον τροχό του πού γυρίζει.
Τσίτ, τσίτ ο μαχαίρας
με το άκόνι του τροχίζει.

Κάνει σε καλή στιγμή
ένα κοφτερό μαχαίρι,
για να κόψουν το ψωμί,
όχι όμως και το χέρι.

Κάνει και σ' αυτό κοντά
ένα όμορφο φαλλίδι
πού στην κόρη πού κεντά
δωρο ή μαμιά το δίδει.

Και κατόπιν προσπαθεί
μ' όλη την παλιά του νεϊόη,
να τροχίση ένα σπαθί
για το νέο στρατιώτη.

Πού θα σύρη με καιρό
την άστραφτερη λεπίδα
να σκοτώση τον έχθρο,
να δαδάση την πατρίδα.

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Την άλλη μέρα, πρίν ανατείλῃ ο ήλιος,
ο Ματίς πήρε την τσάπα κι' έτρεξε να
σκάψῃ τα χωράφια. Περιμένοντας τη χρυσή
βροχή. Ο ήλιος όμως έβγαινε, κι' η
χρυσή βροχή δεν άρχιζε να πέφτη...

Φανταίται πως δεν μπορεί να γίνη
το θαύμα τόσο γρήγορα! συλλογίζονταν ο
Ματίς.

Έτσι, η έλπίδα της χρυσής βροχής έ-
φερνε απ' το ξημέρωμα το Ματίς στα
χωράφια. Έμενε εκεί ως το βράδυ, σκά-
θοντας, σπείροντας, καλλιεργώντας και
πετώντας μακριά αγκάθια, τσουκνίδες,
αγριόχορτα.

Πέρασε ο πρώτος χρόνος, πέρασε ο
δεύτερος, πέρασε κι' ο τρίτος. Ήρθε κι'
η τελευταία ημέρα της προθεσμίας, πού
του είχε δώσει η γερόντισσα κι' ο Ματίς
πήγε πρωί-πρωί στα χωράφια.

Πίσω από ένα βουνό, ο ήλιος έβγαινε
κι' οι άχτιδες του έπεσαν πάνω στα στά-
χυα, πού έλαμψαν σαν χρυσάφι.

Ο Ματίς κάθισε λίγο, περίμενε και
στο τέλος, φώναξε:

— Καταραμένη γροιά, με γέλασες!

Έκαμα ό,τι μου είπες, τα τρία χρόνια
πέρασαν και πού είνε η χρυσή βροχή!...

— Μπροστά σου είνε! το έλεγε η φτω-
χή γροιά, πού παρουσιάστηκε ξαφνικά
μπροστά του. Δεν την βλέπεις στα στά-
χυα πού γέρνουν τα χρυσά κεφάλια τους;

Σου είπα ένα μυστικό για να γίνης πλού-
σιος. Και το μυστικό μου αυτό σ' έκανε
πλούσιο! Πρίν από τρία χρόνια, είχες τα
χωράφια γεμάτα τσουκνίδες κι' αγκάθια.

Αν έμεναν έτσι, θα ήσουν πολύ φτωχός
και θα πεινούσες, ενώ σήμερα, έχεις τα
πιά εφόρα, τα πιο όμορφα χωράφια!
Όσο ζούσαν οι γονείς σου, σκαμώνονταν
πρίν βγῇ ο ήλιος, έπαιναν τη δουλειά και
μάζευαν το χρυσάφι. Τώρα ήρθε η σειρά
σου να περιποιηθῇς τη γη, γιατί με την
τεμπελιά σου θα ψοφούσες της πείνας!...

Ο Ματίς κατάρθε τότε τη βαθεία
σημασία πού είχαν τα λόγια της γροού-
λας. Την ευχαρίστησε, λοιπόν, της φίλησε
το χέρι και την πήρε μαζί στο σπίτι
του για ν' αντικαταστήση τους πεθαμέ-
νους γονείς του. Κι' εκεί έζησαν πλού-
σια κι' ευτυχισμένα χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Τοτός και τα κεράσια

Η ιστοριούλα σας

Η μητέρα του Τοτού ψώνιζε γιορταρικά ά-
πό τον πλανόδιο μανάδη της γειτονιάς. ενώ
έκείνος στεκόταν πίσω από τη σούστα, πού
γαμήλωνε από το βάρος του φοοτίου της και
κυττάζε με λαιμαργό βλέμμα ένα καφάσι γε-
μάτο κεράσια.

Ο μανάδης είδε τί επιθυμούσε ο Τοτός και
του είπε:

— Τί κάθσαι και κυττάς, παιδί μου; τα
κεράσια; Πάρε μιά φούντα να φάς!

Ο Τοτός όμως δεν άπλωσε το γέοι του.
Κούνησε μόνον το κεφάλι.

— Δεν σου άρέσουν, λοιπόν, τα κεράσια;
ρώτησε ο μανάδης.

— Μου άρέσουν! απάντησε ο μικρός.

— Τότε γιατί δεν παίρνεις; Ντρέπεσαι!

Κι' έπειδη ο Τοτός έξακολουθούσε να δι-
στάση, ο μανάδης πλησίασε στο καφάσι και
πιάνοντας μιά φούντα κεράσια τα έκοψε
στον σκούφο πού του άπλωσε ο μικρός.

— Τοτό... το έλεγε τότε με άπορία η μη-
τέρα του, όταν άπομακρύνθηκε ο μανάδης με
τη σούστα, γιατί δεν έπαιρνες τα κεράσια
πού σου πρόσφερε ο κυο-Λουκάς; παρά τον
άφησε να σου τα δώση ο ίδιος!...

Ο Τοτός ναυονέλασε.

— Γιατί η δική του φούντα είνε μεγαλύ-
τερη! απάντησε.

MIKY-MAOYΣ

Χιοῦμορ

Η δασκάλα: Πές μου, παιδί μου, ποιά
γεννήθηκε πρώτα: Το αυγό ή η κόττα;

Ο μικρός μαθητής (έπειτα από
σκέψη): Νομίζω πως θα πρέπει ναφτιάξε
πρώτα την κόττα ο Θεός, γιατί δεν θα είνε
άσφαλώς καιρό να καθήση εκείνος άπάνω στο
αυγό και να τό... κλασση!...

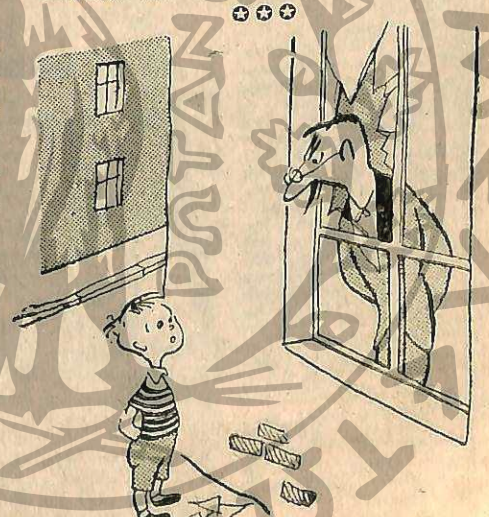
Ο Τοτός: Γιατί η θάλασσα δεν έγενε-
λίζει άφού νύονται σ' αυτή τόσα ποτάμια;

Ο Κοκός: Έχει μέσα σφουγγάκια.

Κουτέ!...

Η μητέρα (στούς καλεσμένους): Η
κόρη μου ένει το στόμα του πατέρα της και
τα μάτια του πατρός της. Από μανά δεν έ-
χει πάει τίποτα!...

Η μικρή Θεώνη: Τί λές, μαμά; Το
φουστάνι πού φοράω δικό σου δεν είνε!...

— Αν μου δώσετε πίσω τη μπάλλα
μου, θα σας πω πού έπασε το τζάμι!...

63

ΤΟ ΦΕ ΔΙ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Στον πύργο της πριγκιπικής οικογένειας 'Ελ Χαμρού, πάνω σε μία περήφανη κι' απρόσιτη βουνόκορυφή του Μαρόκου, ο ωραίος πριγκιπας Κάσρα γιόρταζε, το βράδυ εκείνο, τους γάμους του με μία νεαρή βερβερίνα χορεύτρια, τη Νάτσα.

Είχε έρθει στον πύργο η Νάτσα, πριν από λίγους καιρούς, για να διασκεδάσει με τους χορούς της τον πριγκιπικό και τους φιλοξενούμενους τους. Κι' ο Κάσρα την είχε έρωτα, πριν ακόμη ξεγαστεί τελείως η Λάλα 'Αγιόσα, την πρώτη του γυναίκα, που την είχε θερίσει ξαφνικά το δρεπάνι του θανάτου, πριν από δυό βδομάδες, την ημέρα ακριβώς του γάμου της...

Η τελετή του καινούργιου γάμου πλησίαζε στο τέλος της. Η Νάτσα βγήκε απ' το σαλόνι του χορού, περνώντας δίπλα από μία στενή φιλανδία της την 'Ορμα, την παρακάλεσε να της συνοδέψει στην κάμαρα της. Θά πηγαίνε να γίνουν δυό δυο, για να δεχτεί ύστερα στην αγκαλιά της τον άντρα της.

Σε λίγη ώρα, είχε αποτελειώσει την τουαλέτα της, με τη βοήθεια της Νόντιας, μιας γοργής σκλάβας του πριγκιπικού. Δεν έμεινε παρά να σιολιστεί με τα κοσμημάτα της.

Μπορείς τώρα να φύγεις, Νόντια, είπε. Δός μου το κλειδί του κουτιού των κοσμημάτων. Θά τα πάρω μόνη μου.

Η γοργά βγήκε απ' το δωμάτιο, με μία έκφραση δυσανεξίας.

Βλέπεις αυτά τα σμαράγδια; είπε τότε η Νάτσα στη φίλη της. Στόλιζαν κάποτε μία αυτοκράτειρα της 'Ανατολής... Κι' αυτά τα ρουμπίνια, κόκκινα σαν αί-

μα;... 'Ο όπαλλιος αυτός άνηκε άλλοτε σε μία πριγκιπίσση της Ζανζιβάρης... Τώρα είν' όλα δικά μου! Πώς επιθυμούσα πάντα να έχω κοσμήματα πολλά κοσμήματα! Γι' αυτό δηλητηρίασα τη Λάλα 'Αγιόσα!... Κι' ενώ η 'Ορμα έκανε μία ζωρή κίνηση εκπλήξεως, η Νάτσα συνέχισε — γιατί είχε κυριευτεί απ' την ανάγκη να εξομολογηθεί, ότι βάραινε την ψυχή της: —

Δεν δυσκολεύτηκα καθόλου. 'Εφτασε μόνο να ρίξω στον καφέ της μία σταγόνα δηλητηρίου που είχα γοράσει από έναν 'Εβραίο...

Η Νάτσα κύτταξε στα μάτια τη φίλη της, σαν να θέλε να βεβαιωθεί πως θα κρατούσε το μυστικό της, που μία ανεξήγητη δύναμη την είχε σπρώξει να της το φανερώσει...

—Να το αγαπημένο κοσμήμα της Λάλα 'Αγιόσα, πρόσθεσε. Δεν το αποχωρίζομαι ποτέ, μολονότι δεν έχει μεγάλη αξία.

Ήταν ένα φειδάκι με μάρτια από σμαράγδια ίδιο ακριβώς με τα φειδάκια των λόφων του Μαρόκου.

—Είναι οικογενειακό κειμήλιο των 'Ελ Χαμρού, έληψε η Νάτσα στη φίλη της. Τώρα έγινε δικό μου... Κύττα, πως σπιθοβολούν τα πράσινα μάτια του! Θά-λεγε κανείς πως είναι ζωντανό!

Ύστερα ξαπλώθηκε σ' ένα ντιβάνι. Πάνω στο στήθος της βρισκόταν το φειδάκι.

—Είμαι κουρασμένη, είπε. Κι' έπειτα, πιστεύω πως όποιος καί νάνε βάρθη ο πριγκιπας... Καλή νύχτα 'Ορμα. Θά ξαναϊδωθούμε αύριο.

Η 'Ορμα βγήκε απ' το δωμάτιο. Δίπλα στην πόρτα, καθόταν στο πάτωμα η Νόντια. Μία σκέψη πέρα-

σε τότε απ' το μυαλό της 'Ορμα: "Αν ή γοργά σκλάβας κρυφάκουε, όταν η Νάτσα της έκανε την τρομερή έκείνη εξομολόγηση;... Γύρισε στο δωμάτιό της, άησυχη κι' έπρεπε να κοιμηθεί."

Μά, στην καρδιά της νύχτας, την έλυναν φωνές δυνατές. "Ανοιξε την πόρτα και ρώτησε τί συνέβαινε. — Η Νάτσα πέθανε! της εξήγησαν.

Ντύθηκε πρόχειρα κι' έτρεξε στο νυχτικό θάλαμο. Η Νάτσα ήταν ξαπλωμένη στο ντιβάνι, ακίνητη, ανάσπλητη. Κι' ο πριγκιπας, σκυμμένος πάνω της, μουρμούριζε μ' αναφύλλητα: —

Δεν βλέπετε πόσο φαίνεται ζωντανή; Και πόσο είν' όμορφη; 'Ομοσση σαν τα κοσμήματά της!

—Εσκήψε πιο πολύ προς τη νεκρή και πρόσθεσε: —

Περίεργο! Το φειδί με τα σμαράγδια μάτια τα κοσμήματα που προτιμούσε η Λάλα 'Αγιόσα, μοιάζει σαν ζωντανό πάνω στο στήθος της... σαν να κουνιέται!

—Μην απελπίζεσαι, αφέντη! επενέβη η Νόντια. Υπάρχουν τόσες άλλες όμορφες γυναίκες για να σε παρηγορήσουν!

Η γοργά σκλάβας βρισκόταν στα πόδια του κρεβατιού, κι' η 'Ορμα δεν την είχε προσέξει. Ρίχνοντας της τώρα μία ματιά, της φάνηκε πως διέκρινε ένα έλαφο βουρμάκι χαμόγελο στο πρόσωπό της. Και κάποια άδερφή υπαίτια πέρασε απ' το μυαλό της...

Ο πριγκιπας βγήκε απ' την κάμαρα, για να υποδεχθεί κάποιον επίσημο ξένο που είχε φτάσει στον πύργο. Η 'Ορμα έμεινε μόνη με τη Νάτσα. Την είδε τότε να βγάινε ένα-ένα τα κοσμήματα της πεθαμένης με μία ανεξήγητη βία, που με-γάλωσε τις υποψίες της...

Την είδε ακόμα να ψάχνει ζωρά ανάμεσα στις πτυχές του φορέματος της Νάτσα... κι' ύστερα να σκύβει ξαφνικά και να παίρνει κάτι από κάτω.

—Τι κάνεις εκεί; τη ρώτησε απότομα.

—Εκείνη δεν άπάντησε. 'Εκρυψε μόνο αυτό που κρατούσε σ' ένα μικρό πέτινο σακκούλκι, κρυμμένο απ' τη μέση της. Μά οι κινήσεις της δεν ήταν πολύ γοργές κι' έτσι η 'Ορμα πρόλαβε να διακρίνει αυτό που είχε κρύψει.

Ήταν ένα μικρό σκούρο φειδί. Ζωντανό με λαμπερά πράσινα μάτια... το φειδί των μαρκινών λόφων, το πιο φαρμακερό έρπετο της βορείου 'Αφρικής!

Η Νάτσα είχε πεθάνει, γιατί η Νόντια είχε ακούσει την εξομολόγησή της κι' είχε θελήσει να εκδικηθεί για το θάνατο της Λάλα 'Αγιόσα, που την υπεραγαπούσε.

—'Η ίδια, με το χέρι της είχε βάλει το φειδί να δαγκώσει τη δηλητηρίαστρια.

—Νόντια!... φώναξε η 'Ορμα, αναστατωμένη.

Μά η γοργά είχε βγεί απ' το δωμάτιο. Κι' όταν την άναζήτησε η 'Ορμα σ' όλο τον πύργο, είχε χαθεί χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος της.

Η ΜΙΛΛ

ΤΟ ΚΙΣΜΕΤ

Ένα πρωί, ο Ναστραδίν Χότζας έκανε την εμφάνισή στο καφενείο του χωριού του μ' ένα παλιντοφέρο στον ώμο.

—'Αλλά! φώναξε εκπληκτός ο 'Αχμέτ ο καφετζής, μόλις τον είδε από μακριά να πλησιάζει. Είναι αλήθεια ή με γελούν τα μάτια μου;... Τουφέκι έχει στον ώμο του ο Ναστραδίν!...

—'Α, μπά! είπε ο Σαφκέτ, που καθόταν παράμερα και κάνιπε το ναργιλέ του. Το σκαλιστήρι του είναι.

—Ποιά σκαλιστήρι, τζάνουμι! απόρησε ο καφετζής. Δεν το βλέπεις; Κοτζάμ ντουφέκι!

—Καλά λές, παραδέχτηκε ο Σαφκέτ. Θά πηγαίνει φαίνεται στην Προύσα και το πήρε μαζί του για να το πουλήσει. Οι θάμνες συζητούσαν το πράγμα κι' ο καθένας έλεγε τη γνώμη του.

—Θά πηγαίνει για κανένα λαγό.

—Μπάρ! Κάποια φορά θα σκοπεύει να σκαρφαλώσει του γαμπρού του, του 'Αλεντίν. 'Ακουσα πως καιρομεταλαίρεται την άνεμιά του, την 'Αϊσε.

—Τίποτ' απ' όλα αυτά! είπε ο 'Αχμέτ. 'Ο Χότζας πρόκειται να φύγει για το 'Αβιόν Καρχισάρ και λαβαίνει τα μέτρα του. Δεν ακούσατε, λοιπόν, ότι η περιοχή των βουνών του 'Αι Τετέ είναι γεμάτη από ληστές;...

—Καλά το βρήκε ο 'Αχμέτ, παραδέχτηκε ο Σαφκέτ.

Ο καφετζής τότε πλησίασε τον Ναστραδίν Χότζα, που έπινε ήσυχα τον καφέ του και τον ρώτησε:

—Για πού, Χότζα μου, με το ντουφέκι; Μήπως για το μινιάρ να βαρέσεις από εκεί πάνω κανένα πούλι;

—Σε τζαμί πηγαίνω, 'Αχμέτ. του άπάντησε σβασά ο Χότζας, αλλά πολύ μακρινό, και το ταξίδι είναι επικίνδυνο...

Ο 'Αχμέτ τότε σκέφτηκε να τον πειράξει. Και, κλείνοντας το μάτι στον Σαφκέτ, είπε του Ναστραδίν:

—Πιστεύεις, Χότζα μου, στο κισμέτ; Δηλαδή, ότι αυτό που είναι γραμμένο να γίνει, θα γίνει;

—Και βέβαια πιστεύω... παραδέχθηκε ο Χότζας. Και πούας Μουσουλμανός δεν πιστεύει στο κισμέτ;

—Τότε, Χότζα μου, αφού είναι έτσι όπως το λές κι' όπως το πιστεύεις, αν όλοι μαζί οι ληστές των βουνών σου έπιτεθούν στο δρόμο, και δεν έχεις έλξη ακόμα ή ώρα σου να πεθάνεις, δεν πρόκειται να πάθεις τίποτα!... Δεν είναι έτσι;

—Χμ! έκανε. 'Ετσι είναι όπως το λές... Δεν πρόκειται να πάθω τίποτα. 'Ενώ όταν έλξη η ώρα σου να πεθάνεις, συνέλσε μ' επιθυμία ο καφετζής, ότι και να κάνεις για να αποφύγεις τον θάνατο, δεν θα ωφεληθεί σε τίποτα!... Πάλι έτσι δεν είναι;

—Ναί, μπρέ, 'Αχμέτ! 'Ετσι είναι! παραδέχτηκε νευριασμένος ο Χότζας.

—Τότε, λοιπόν, του είπε χαμογελώντας ο 'Αχμέτ, γιατί κουβαλάς αυτό το παλιντοφέρο μαζί σου;

—'Ο Χότζας τότε σηκώθηκε με όργη και του είπε:

—Γιατί, μπρέ κοκορόμπαλε, πηγαίνοντας εκεί όπου πηγαίνω ή γυρίζοντας από εκεί, μπορεί να συναντήσω κανένα ληστή, που να έχω έρθει ή ώρα του να πεθάνει!...

Κι' αφήνοντας άναυδο τον 'Αχμέτ, τράβηξε το δρόμο του.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θραυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνος το άρθρο 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βουδαρίου αρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφίας: Σπύρος Μπέλλας, 55ος Δούκεος, Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία 4ρχ. 200.000
Εξωμήνιος 100.000
Τρίμησιος 60.000

Εμβάσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και 'Εξωτερικού διά προπληρωμένης αυτής προς τόν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Παράξενο διήγημα

‘Ο γέρο-Ντομένικο γύρισε κι' έίπε στον γέρο-Κλώντ:

—'Ολοι, ξεγελιάσατε στη ζωή και μόνο το μοιραίο είναι άλυσαν στο σ' αυτό τον κόσμο!...

—Μπάρ! Κ' το μοιραίο ξεγελιάται και μιά φορά, του άπάντησε ο γέρο-Κλώντ.

Κι' άρχισε να διηγείται στο φίλο του την παρακάτω ιστορία:

—Παντρεύτηκε τη Μπερναντίν, αλλά δυό μήνες πριν την πάρω, σκότωσα τον πατέρα της...

—Είμαι πολλές φορές πούγινε αυτό; ρώτησε εκπληκτός ο γέρο-Ντομένικο.

—Ναί... Πάνε τώρα σαράντα χρόνια. 'Ο γέρο-Μπαρμπάτ δεν ήθελε να μου δώσει την κόρη του, γιατί ήμουνα άπενταρος. 'Επεσαν τότε όλοι άπάντα του για να του αλλάξουν τη γνώμη. Τίποτα. 'Ηταν άμεταπίστευτος...

Με κανένα τρόπο δε δεχόταν να δώσει την κόρη του σ' έναν άπενταρο.

Μία μέρα πήρα το θάρος και του μίλησα καθαρά, με καλό τρόπο. Δεν έπαυσε όμως από λόγια και βρέθηκε στην εξώπορτα! Στο μεταξύ η Μπερναντίν, ζωομένη σε μία γωνιά της κουζίνας, έκλαιγε άπο τη λύπη της. Γιατί κι' εκείνη άγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της κι' ή άρνησή του πατέρα της της πλύνανε την καρδιά.

‘Η άποτυχία μου κι' ο έξευτελισμός μου, μ' έκαναν να χάσω τα λογικά μου. Πρέπει να σκοτωθώ! μουρμούριζα κάθε τόσο... Τί θέλω να ζώ, αφού δεν μπορώ να παντρευτώ την αγαπημένη μου;

‘Εβαλα μιά σφαίρα στο όπλο μου και σάν έρωτευμένος που ήμουνα διάλεξα μιά ώρα βραδυά και τράβηξα για την έξοχή. Κάθισα στην άκρη του δρόμου, στη στροφή όπου βρισκόταν το χτήμα του Μπριέ. Μόλις όμως έτοιμαζομουν να τραβήξω τη σκανδάλη, άκουσα να πλησιάζει ένα άμάκι. 'Ηταν το άμάκι του γέρο-Μπαρμπάτ.

Με μίνα θυμήθηκα πως μία φορά το μήνα το βράδυ πηγαίνα στην κυρία Ταμπλιέ ένα σακούλι με λεφτά...

‘Αντικρίζοντας λοιπόν, αυτό το σκληρόκαρδο γέρο, που με είχε ρίξει στην απόγνωση, κινιεύτηκα από μιά άπειράγαπητη λύσσα. Σηκώθηκα άμέσως και τον πυροβόλησα τη στιγμή που περνούσε από μπροστά μου... Χωρίς ένα στανγκόν, χωρίς μιά φωνή έπεσε σαν μιά άψυχη μάσα, με το κεφάλι μπροστά και χτύπησε στα καπούλια του άλόγου, που τρούμασε κι' άφηνάσε!

Στη στροφή του δρόμου ο γέρο-Μπαρμπάτ πινάγτηκε πενήντα μέτρα μακριά, πέφτοντας μέσα στον κήπο του Λιδιότ...

‘Εγώ τότε τόβαλα στα πόδια. 'Ετρεχα σαν τρελλός, ξεχνώντας την απόφαση μου ν' αυτοκτονήσω. 'Επειτα όμως από αρκετή ώρα οι μαύρες σκέψεις της αυτοκτονίας μου ξανάρχαν στο μυαλό. 'Ενα φως ξανάρχισε τότε την προσοχήν μου. Πού βρισκόμουν; Κύτταξα μου. 'Ηταν, δικαίον; Νάί, καλύτερα... το καταραμένο κνήγι της συνάλης μου με είχε φέρει μπρος στο σπίτι του γέρο-Μπαρμπάτ...

‘Η Μπερναντίν όμως που βρισκόταν; Δεν υπήρξε να νικήσω τον πειρασμό να τη δώ. Προχώρησα άκρη-άκρη στον τοίχο, με πιασμένη την άναπνοή. Το παραθύρο της ήταν άνοιχτό κι' η Μπερναντίν άκουμπόυσε στο περβάζι και ρέμβανε. 'Ηταν άωρη, μιά άραία σαν άγγελος και μού φάνηκε πως το πρό-

σώπ της άκτινοβολούσε. Νάί! Χαμογελούσε! Και μόλις με είδε έβγαλε μιά κραυγή και χτύπησε τα χέρια της από τη χαρά της...

—'Ο Θεός σ' έστειλε! μου είπε. 'Ο μπαμπάς συγκινηθήκε από τον πόνο μου και τα δακρύα μου και λίγες στιγμές πριν φύγει, μού χαμογέλασε και δέχτηκε να γίνω γυναίκα σου! Τώρα πιά τίποτε δε θά έμποδισή την ένωσή μας. Θά παντρευτούμε και θά ζήσουμε εύτυχισμένοι.

‘Η άπροσδόκητη αυτή είδηση μού έκοψε τη μιλιά. Κάτι μ' έπνιγε και με τυφλώνε! Ξέφυγα από τη γοητεία της ματιάς της κι' άρχισα πάλι να τρέχω σαν τρελλός. Σαν τρομερός έφιάλτης με κυνηγούσε το έγκλημα που είχα διαπράξει.

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

‘Εφτασα στο σπίτι μου ψιλά, φώντας στο σκοτάδι και σφίγγοντας το μόνο θησαυρό που μού είχε άπομείνει σ' αυτόν τον κόσμο: το ντουφέκι μου. Μέσα στην κουζίνα, χωρίς ν' άναψω το φως έβρακα και βρήκα το πιο καλό θούεκι. Μά ήμουνα τόσο έκμηνειμένος, που δεν είχα πιά ούτε τη δύναμη να σκοτωθώ...

ΔΕΡΜΑΤΟΠΑΘΕΙΕΣ ΑΠΟ ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ

‘Αράχνη: Κατά την άνοιξη και το θέρος, στην έξοχη κυρίως, ή άράχνη κεντά τον άνθρωπο το βράδυ, γι' αυτό, δύσκολα μπορεί να αντίληψη κανείς, ότι το δαγκώμα προέρχεται απ' αυτήν.

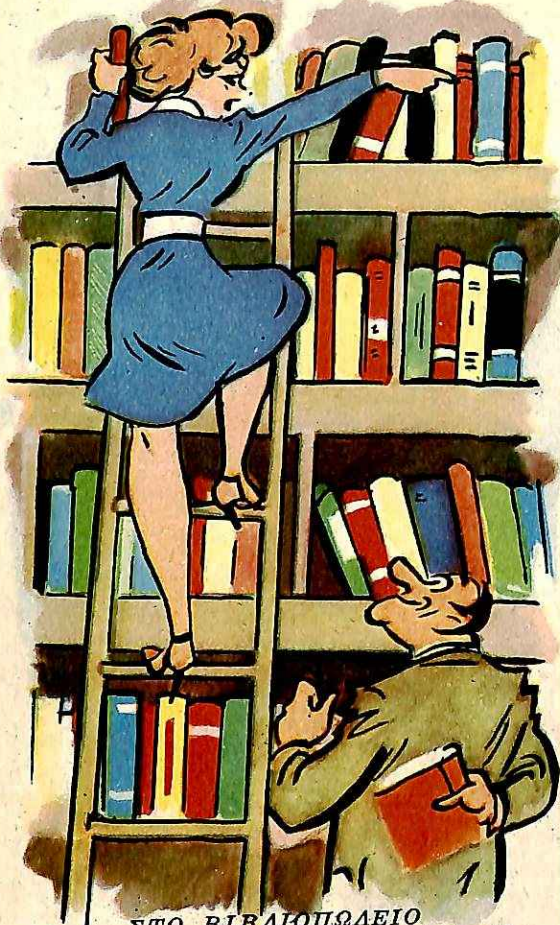
‘Αν το κεντήμα είναι έλαφρό, μετά από μικρό, παροδικό πόνο, σε είκοσιτέσσερις ώρες, παρουσιάζεται, στο μέρος που έγινε το κεντήμα, ένα πρήξιμο. Στο κέντρο του φαίνεται μιά μπλε κηλίδα, που γύρω-γύρω φλεγμαίνει.

Η κηλίδα αυτή φουσκώνει και γίνεται φλύκταινα (φούσκα), που περιέχει ένα σκούρο κόκκινο υγρό. Με το σπάσιμο της φλύκταινας, παρουσιάζεται μιά έξελκωσι, που, μετά την έπούλωσή της, αφήνει ένα στίγμα.

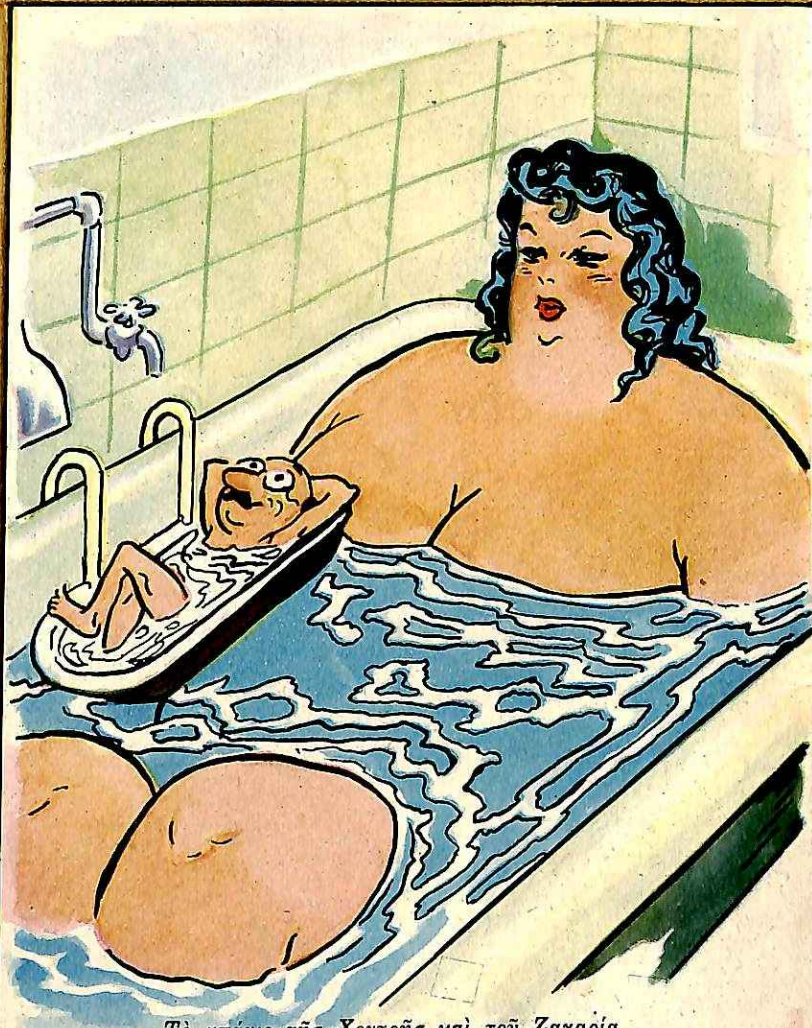
Στις βαρείες περιπτώσεις, το πρήξιμο είναι πολύ μεγάλο και όπου έγινε το κεντήμα, παρουσιάζεται νέκρωσις των ιστών, που εκτείνεται αρκετά, συνοδεύεται από πυρετό και, καιμιά φορά, κι' από λευκαίματος-ρία.

‘Αν κεντηθεί κανείς από άράχνη, πρέπει να τρέξει στο γιατρό, που θα άνοιξη το μέρος και θά το καθαρίσει καλά, πλένοντας την πληγή με διάφορα αντισηπτικά.

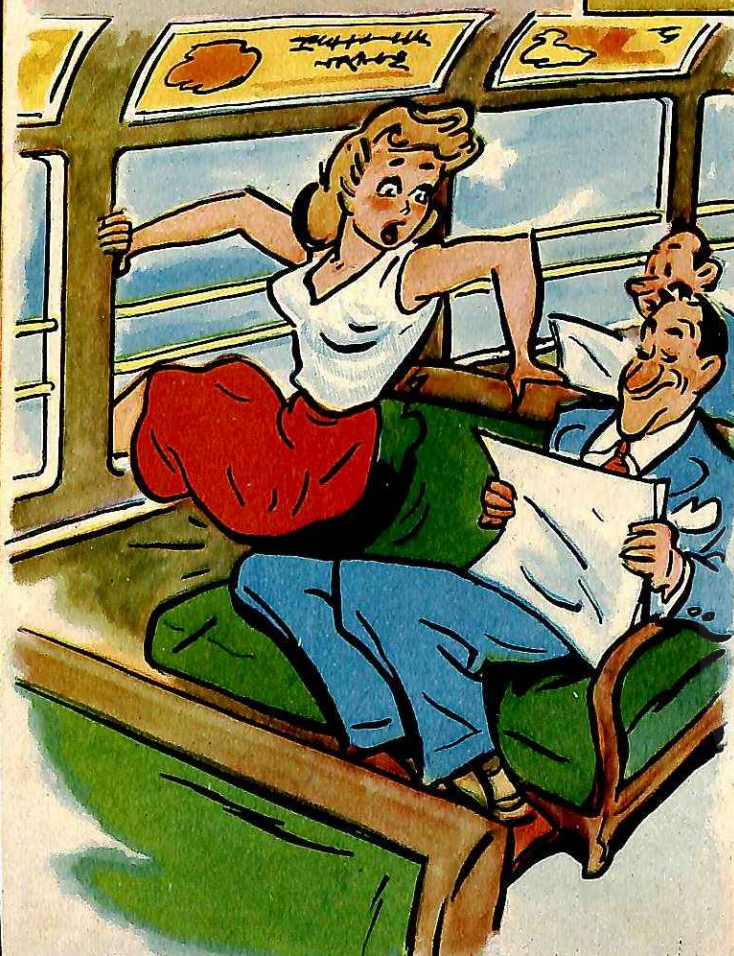
Κάμπιες: Μ

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
— Τὸ τμήμα ἀνατομίας εἶνε ἀπὸ τὴν ἄλ-
λη πλευρά, κύριε!...

Τὸ μπάνιο τῆς Χοντρῆς καὶ τοῦ Ζαχαρία

— Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε, τραβήξτε τὰ γόνατά σας!
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Μὲ εἶχατε διαβεβαιώσει πὼς οἱ μπλουζες αὐτὲς
δὲν μπαίνουν στὸ πλύσιμο!...